

Dinci-gerici iktidarın rant dalaşı!

Söz konusu olan, mutlak güce kavuşanların özgüvene dayalı paylaşım savaşından çok, çürümesi kör gözlerin bile görebileceği ölçüde ayyuka çıkmış, Mısır'a bakıp emperyalist efendileri tarafından bile her an gözden çıkarılabileceklerinin tedirginliğini ensesinde hissedenlerin birbirine düşmesidir.

Bölgesel hayaller 2012 yazında Suriye ve Rojava'daki gelişmelerle kırılmaya uğrayınca derinleşme ve atışma ilerlemiştir. Nihayet bu sorunlarda "İmralı görüşmeleri" oyalamasıyla muktedirlerin tepinmesi yine saray odalarına çekilmiş görünüyorken, Haziran Direnişi ummadıkları türden bir deprem yaratmış, gerici koalisyonun kavgası artık uluorta sürdürülen bir aşamaya varmıştır. Haziran Direnişi ile başlayan süreç, sadece bir dönemle sınırlı kalmadığı, politik ve moral gücünü korumayı başararak işçi ve emekçi kitlelerde mücadele isteğini uyandırdığı, AKP iktidarının her bakımdan "kimyasını bozan" sosyal tepkilerin, kitlesel-militan gösterilerin yolunu açtığı ölçüde ise iş çığırından çıkmaya başlamıştır. Dolayısıyla dinci-gerici cephe ne bu kapışmayı yatıştırabilir ne de bundan beslenen ve bizzat onu körükleyen tükenişi...

Bir koalisyon olarak dinci-gerici akım, avını adım adım ele geçirip yere sermiş olduğu bir aşamada sermayeye yaraşır hayvani bir iç güdüyle pay kavgasına tutuşmuş görünüyor. Ancak her tarafından pis kokular yayılan, söz ve yazı düellolarını aşip yine bel altı kaset servisine varmış olan bu tepinmenin tek nedeni, rakipsiz kalan muktedirlerin kendi içlerindeki paylaşım dalaşına dönmeleri değil.

» **Dış politikada iflas derinleşiyor**

Komşularla "sıfır sorun" söyleminden, tüm komşularla "maksimum sorun" pratiğine uzanan AKP iktidarı, diplomasideki son şamarı, Kahire'deki büyükelçisinin "istenmeyen kişi" ilan edilmesiyle yedi. Olayla ilgili açıklamayı yapan Mısır Dışişleri Bakanlığı sözcüsü, Türkiye'nin Kahire Büyükelçi Hüseyin Avni Botsalı'nın ülkeyi terk etmesini istediklerini belirtti. Bu arada, Tayyip Erdoğan'ın, Mısır'a dil uzatan açıklamalarından dolayı Türkiye'yle diplomatik ilişkilerin derecesini düşürme kararı alan Kahire yönetimi, Ankara Büyükelçisi'ni de geri çağırdı.

» sayfa 3

» **CHP "hizmete" hazırlanıyor...** (s. 4)

» **Baskıcı ve gerici abluka...** (s. 22)

Dinci-gerici iktidarın rant dalaşı kızışırken...

Bir koalisyon olarak dinci-gerici akım, avını adım adım ele geçirip yere sermiş olduğu bir aşamada sermayeye yaraşır hayvani bir iç güdüyle pay kavgasına tutuşmuş görünüyor.

AKP ile cemaat arasındaki iktidar çekişmesi artık gündemin temel bir başlığı olarak öne çıkacak kadar kızışmış durumda. Son haftalara damgasını vuran dersaneler tartışmasının eğitim alanının ihtiyaçları ile ilgili olmadığını, dinci-gericiliğin büyüdüğü altındaki sıradan insanlar bile biliyor. Kavgaya bu denli açıktan yürütülüyor. Deyim uygunsuz sirtlanların (ya da gericilerin birbirlerini itham ederken ki tanımlamayla çakalların) av belgeselini izliyor gibiyiz. Bir koalisyon olarak dinci-gerici akım, avını adım adım ele geçirip yere sermiş olduğu bir aşamada sermayeye yaraşır hayvani bir iç güdüyle pay kavgasına tutuşmuş görünüyor. Ancak her tarafından pis kokular yayılan, söz ve yazı düellolarını aşmış yine bel altı kaset servisine varmış olan bu tepinmenin tek nedeni, rakipsiz kalan muktedirlerin kendi içlerindeki paylaşım dönmeleri değil.

Perde arkasından bugüne...

Bu kapışmanın yeni olmadığı biliniyor. Düne kadar “yeni-Osmanlılık” adına yaraşır bir şekilde saray oyunları olarak gizli kapaklı, halk tabiriyle saman altından yürütülmeye çalışılıyordu. Gericiler güçler arasındaki iktidar (demek oluyor ki ekonomik, sosyal, politik çıkar) dalaşması, hiç değilse 7 Şubat 2012 tarihinde MİT müsteşarı Hakan Fidan’ın ifadeye çağrılmasına kadar böyle sürdürülebildi. Yoğun sömürü ile elde edilen servetin paylaşımından dış politikaya kadar bir dizi alanda uyarılar, sitemler, örtülü terbiye-dengeleme çabaları olarak kaldığı ölçüde pek de öne çıkmıyordu. Dahası ortak düşmanın (devletin Ergenekon ismiyle yutturulan geleneksel sahiplerinin) alt edilmesi ve ortak hedeflere ulaşma (iktidarlaşma ve toplumun yeniden dizayını) gibi birleştirici etkenler bunu zorunlu kılıyordu. Bu süreçte tarafların okka altına giden piyonları üzerinde de pek fazla durulmadı, ortak çıkar ve hedeflerin kurbanları sayılarak karşılıklı hazmedilmeye konu oldular.

Dinci-gerici koalisyonun bu tutumu, ona ayrıca iktidarlaşma, eğitimi, sağlığı, tüm yargı kurumlarını, orduyu, MİT’i vb’ni ele geçirme, giderek kendi derin devletini oluşturma yürüyüşünü “demokratikleşme”, “geçmişle hesaplaşma”, “açılım” gibi cilalarla sürdürmekte ek imkanlar sundu. Nitekim bu dalaverelerdeki başarıları ona sağdan ve soldan (üstelik salt düzen solundan değil) epeyce ahmak kazandırdı. Bu, aynı zamanda rejim içi dalaşmalarda burjuvazinin şu ya da bu kesimine yedeklenmek gibi bir düzen-içi taraflaşmaya da hizmet etmekteydi. Bugün AKP’ye, cemaate veya ikisine birden verip verişiren “liberaler, demokratlar, ‘yetmez ama evet’çiler” aslında bu sürecin en kaba kullanıcılarıydı. AKP-cemaat koalisyonu, bir döneme kadar göze batan aşırılıkları dolaylı söylemlerle taraflardan birinin veya ötekinin üzerine yıkarak, kendi içinde alttan alta yürüyen kavgadan yarar bile sağladı. Alttan alta süregelen bu iç kavgadan söz edenler ise ortak tutumla anında “fitne-fesat” odağı olarak hedefe çakılıyordu.

Mahalle ortasında rant kavgası

Cemaatin, doğrudan AKP şefini hedefleyen MİT hamlesi, gerici çıkar kapışmasının gizlenemez boyuta sıçradığını gösteren bir milat oldu. O zamandan bu yana polis teşkilatından yargıya, AKP bünyesinden basın cephesine bir dizi güç alanında bir kavgadır sürüp gidiyor. Kızılı-erkekli tartışmasının da dersane gündeminin de gerisinde Bülent Arınç ve Abdullah Gül gibi isimlerle bile yolları çatallaşmış Tayyip Erdoğan’ın AKP’si ile Fetullah Gülen’in cemaati arasındaki çıkar çatışması olduğu, gericilerin toplumu zehirlemek için yaptıkları dizilere dahi yansıyor. Örneğin dersanelerle ilgili düzenlemenin cemaatin en temel insan kaynağını (“nur talebeleri”) kontrol altına alma amacını taşıdığı, artık gericilerin popüler kültüründe açık bir olgu olarak geçiyor. Ya da AKP şefinin “hocaefendiye”, berikinin ötekine “şamar” atmaya, güç ve etkinliğini darbelemeye, yola getirmeye, terbiye etmeye çalıştığı gerici cephenin gündelik atışmasına dönüşmüş bulunuyor. Karşılıklı “firavun”, “tiran”, “nemrut” vb. ithamlar kamuoyuna açıklamalarda, videolu mesajlarda, sosyal medya filmlerinde gündelik olarak yapılıyor.

Gelinen yerde kavganın taraflarının iktidar ve rant paylaşımında sirtlanları aratmadığından, despotlukta-tiranlıkta birbirleriyle yarıştıklarından dinci-gericiliğin etkisindeki kesimler dışında kimsenin kuşkusu yok. Yakın zamana kadar bu sinsi gerici akımın oynacağı olan kimi liberaller dahi bunu teslim etmek zorunda kalıyor, bu kavgada birinin ya da ötekinin yanında saf tutmadıklarını ilan etmek ihtiyacı duyuyorlar. Yani muktedirlerin tepinmesi, geldiği aşama itibarıyla yalnızca dinci-gerici akımın oy deposu sayılan bilinçsiz yığınlar içinde yansımaları bulan bir çatlak-taraflaşma yaratmanın ötesine geçebilecek türden bir yanılısama yaratamıyor. Sözkonusu yığınlar içinde bile bir rant-çıkarmeselesi olarak tartışılıyor.

Bu çekişmenin seçimlere aylar kala bu denli kızışması da ayrıca dikkate değerdir. Şimdiden “cemaat AKP’yi desteklemese ne olur”, “AKP’nin seçim hesabında cemaat gözden mi çıkarıldı”, “üç dönem milletvekilliği kuralı işletilerek cemaatin parti içindeki gücü kırılacak mı”, “cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Erdoğan mı, ortaklığı (dolayısıyla cemaati) gözetilen Gül mü kazanacak” gibi bir dizi soru havada uçuşuyor.

Sonu yaklaşanların bozulan kimyası

Bütün bu olgular aslında, dinci koalisyon arasındaki çatlağın böylesine derinleşmesinin, hatta rant-iktidar paylaşımı kavgasının bu denli arsızca yapılmasının gerçek nedenlerine işaret etmektedir. Sözkonusu olan, mutlak güce kavuşanların özgüvene dayalı paylaşım savaşından çok, çürümesi kör gözlerin bile görebileceği ölçüde ayyuka çıkmış, Mısır’a bakıp emperyalist efendileri tarafından bile her an gözden çıkarılabileceklerinin tedirginliğini ensesinde hissedenlerin birbirine düşmesidir. Gericilerin ar damarları çatlamışçasına sürdürdükleri kavgaya, dış

politikada duvara toslanmışların, ekonomide adım adım çöküntüye doğru gidişin neye yol açacağını bilenlerin, toplumda yarattıkları nefretin kendilerine nasıl bir son hazırladığının farkında olanların hesaptan yırtma çabalarıdır.

İktidar bloğundaki kavganın kızışma grafiğine bakıldığında bu çok daha açıkça görülecektir. 2011 Haziran seçimlerinden sonra Kürt hareketine karşı topyekûn yok etme saldırısında işler sarpa sarınca çatlak gün yüzüne çıkmıştır. Bölgesel hayaller 2012 yazında Suriye ve Rojava’daki gelişmelerle kırılmaya uğrayınca derinleşme ve atışma ilerlemiştir. Nihayet bu sorunlarda “İmralı görüşmeleri” oyalamasıyla muktedirlerin tepinmesi yine saray odalarına çekilmiş görünüyorken, Haziran Direnişi ummadıkları türden bir deprem yaratmış, gerici koalisyonun kavgası artık uluorta sürdürülen bir aşamaya varmıştır. Haziran Direnişi ile başlayan süreç, sadece bir dönemle sınırlı kalmadığı, politik ve moral gücünü korumayı başararak işçi ve emekçi kitlelerde mücadele isteğini uyandırdığı, AKP iktidarının her bakımdan “kimyasını bozan” sosyal tepkilerin, kitlesel-militan gösterilerin yolunu açtığı ölçüde ise iş çığırından çıkmaya başlamıştır. Dolayısıyla dinci-gerici cephe ne bu kapışmayı yatıştırabilir ne de bundan beslenen ve bizzat onu körükleyen tükenişi...

AKP, sermaye düzeninin aynasıdır

Dinci-gerici koalisyondaki kavganın henüz perde gerisinde sürdürüldüğü bir evrede komünistler AKP’nin durumuna dair şu değerlendirmeyi yapmışlardır: “AKP, kesintisiz on yıldır emperyalizmin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin tam desteğine sahiptir. Fakat bu AKP’nin onlar için vazgeçilmez olduğu, bu desteğin bu biçimiyle hep de süreceği anlamına gelmemektedir. AKP’ye düzen egemenlerinin on yıllık desteğini sağlayan yalnızca onun yeni ihtiyaçlara yanıt verebilen konum ve tutumu değil, fakat aynı zamanda geniş bir seçmen desteğini elde etmek ve tutabilmek yeteneği olmuştur. Fakat bir dizi etken üzerinden çoğalan işaretler, bu dönemin sonuna yaklaşıldığını göstermektedir. AKP iktidarı halihazırda iç ve dış politika cephesinde kendisini hızlı bir yıpranma süreci içine sokacak geniş bir sorunlar yelpazesi ile yüzyüzedir. Tam da böyle bir dönemde AKP ile düzen ilişkisini doğru bir biçimde ele almak ve AKP iktidarına karşı mücadeleyi düzenin aşılması devrimci perspektifine bağlamak daha da hayati bir önem kazanmıştır.” (TKİP IV. Kongresi, Ekim 2012)

Sermaye düzeninin 90 yıllık evriminin ürünü olan gerici odasının ortaya saçtığı kokulardan midesi kalkan sınıf ve emekçi kitleler, ya salt AKP karşıtlığına, dolayısıyla düzen içi bir alternatifte yedeklenecekler. Ya da AKP’ye karşı mücadeleyi, onu cumhuriyet tarihinin en ileri “demokratikleşmesinin, ekonomik gelişmenin, istikrarın” yıldızı olarak sunan burjuva düzenini temellerinden yıkma kavgasına dönüştürecekler. Güncel planda sorun bir kez daha dinci-gericiliğin kızışan rant kavgasının yarattığı etkin teşhir olanaklarının nasıl kullanılacağına düğümliyor.

Dış politikada iflas derinleşiyor!

AKP iktidarının, “komşularla sıfır sorun” söylemine rağmen neredeyse tüm bölge ülkeleriyle ilişkilerinin gerilimli olması, dış politikadaki iflasın somut göstergesidir.

AKP iktidarı, genelde dış politikada, özelde Ortadoğu politikasında yakın geçmişe kadar çok iddialı söylemler kullanıyordu. Bunların en bilineni, “komşularla sıfır sorun” politikası diye tabir edilen, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu’nun icat ettiği fanteziydi.

Ortadoğu’da yaptığı “derin sondajlar”a dayalı çözümler gerçekleştiren Davutoğlu, süslü söylemlerini “stratejik derinlik” ile daha da “zenginleştirdi.” Bu süslü söylemler, bazı çevrelerde heyecan yaratmış olabilir, fakat sonuç, utanç verici bir fiyaskodan başka bir şey olmadı.

Komşularla “sıfır sorun” söyleminden, tüm komşularla “maksimum sorun” pratiğine uzanan AKP iktidarı, diplomasideki son şamarı, Kahire’deki büyükelçisinin “istenmeyen kişi” ilan edilmesiyle yedi.

Olayla ilgili açıklamayı yapan Mısır Dışişleri Bakanlığı sözcüsü, Türkiye’nin Kahire Büyükelçisi Hüseyin Avni Botsalı’nın ülkeyi terk etmesini istediklerini belirtti. Bu arada, Tayyip Erdoğan’ın, Mısır’a dil uzatan açıklamalarından dolayı Türkiye’yle diplomatik ilişkilerin derecesini düşürme kararı alan Kahire yönetimi, Ankara Büyükelçisi’ni de geri çağırdı.

AKP iktidarı, son günlerde Macaristan’la da gerilim yaşadı. Türk Dışişleri Bakanlığı’na bağlı Stratejik Araştırmalar Merkezi (SAM) tarafından yayınlanan bir makalede, Macaristan’ın demokratik olmadığı yönünde ifadelerin yer alması, Türkiye- Macaristan ilişkilerinin de gerilmesine sebep oldu. Davutoğlu’nun bakanlığı, “SAM bize bağlı ama resmi bir kurum değil” açıklamasıyla, içine düştüğü rezil durumdan kurtulmaya çalışıyor.

Bu arada tahkim ettiği polis devletine dayanarak, topluma Ortaçağ karanlığını dayatan, gençleri zindanlara kapatan, hatta katleden dinci-Amerikancı AKP iktidarının, Macaristan’ın demokratik olmadığına hükmetmesi, ancak kaba güldürülere konu olabilecek cinsten bir ayamazlıktır.

İflasa mahkum politika

AKP iktidarının, “komşularla sıfır sorun” söylemine rağmen neredeyse tüm bölge ülkeleriyle ilişkilerinin gerilimli olması, dış politikadaki iflasın somut göstergesidir. Nitekim düne kadar AKP iktidarına methiye dizen bazı çevreler de dahil, bu konuda artık bir mutabakattan söz etmek mümkün.

Dış politikada yaşanan iflas şaşırtıcı değil. Tersine, bu noktaya varılması kaçınılmazdı. Zira emperyalistler namına “aktif taşeronluk” misyonuna soyunan dinci-Amerikancı iktidar kibirli, saldırgan, mezhepçi, kıskırtıcı, kaba ve “haddini bilmez” bir çizgi tutturdu. Bir dönem “Ortadoğu’nun ağaları biziz” havalara bürünen AKP şefleri, Davos’taki “one munite” çıkışının Arap sokaklarında yarattığı etkiden başları dönmüştü. O zaman dinci-gerici AKP modelini Arap halklarına yutturabilecekleri vehmine kapılan Tayyip Erdoğan’la

müritleri, kirli ellerini, pervasızca bölge ülkelerinin içişlerine uzattılar.

Son üç yılda, içerideki saldırganlığı dışa karşı da kaba bir şekilde yansıtmaya başlayan AKP iktidarı, başta Suriye olmak üzere Irak, Lübnan, Mısır, Tunus, Fas ve Filistin’e doğrudan veya dolaylı bir şekilde müdahale ederek, “dinci-gerici, neo liberal, Amerikancı” çizginin taşıyıcısı olan İhvan (Müslüman Kardeşler) akımlara destek verdi. Bu arada AKP iktidarının Suriye’deki yıkıcı savaşta, cihatçılardan yana taraf olması, İran ve Rusya ile ilişkileri de gerdi.

Washington-Tel Aviv destekli “İhvanlaştırma planı” çöktü

Washington-Tel Aviv destekli “Ortadoğu’yu İhvanlaştırma” girişiminin başarıya ulaşacağını var sayan AKP şefleri, 100 yıl önce tarihin çöplüğüne atılan Osmanlı İmparatorluğu’nu hortlatabileceklerini bile sanmaya başladılar.

Bilindiği gibi bu gerici plan, anavatanı Mısır dahil, İhvanlıların hemen tüm ülkelerde hezimete uğramalarıyla boşa düştü. Bu da, AKP iktidarının, Katar hariç bütün bölge ülkeleriyle ilişkilerinin gerilmesine yol açtı.

İçine düştükleri utanç verici durum herkesin malumu olunca, “onurlu yalnızlık” safatasını icat eden AKP danışmanları, yaşanan utanç verici hezimetin

boyutunu gizlemeye soyundular.

Bölge ülkeleriyle ilişkilerde yaşanan iflas, Tayyip Erdoğan-Ahmet Davutoğlu ikilisinin başını çektiği bölge politikasının “stratejik derinlik” değil, “stratejik sıgılık” temeli üzerinde inşa edildiğini gözler önüne sermiştir.

“Rahvan atlar” otlığa salınacak...

Bölgesel politikanın iflasına, Haziran’da patlak veren halk hareketi de eklenince, AKP’nin emperyalistler nezdindeki itibarı da dramatik bir şekilde irtifa kaybetti. Bunun kanıtı olan Washington’da “at değiştirme” eğiliminin güçlendiğine dair tartışmalar, Tayyip Erdoğan’la müritlerinin uykularını kaçırmaya başladı.

Ahmet Davutoğlu’nun son günlerde Washington’dan Moskova’ya, Bağdat’tan Tahran’a mekik dokuması, AKP iktidarının iflas eden politikada “tadilat” yapmaya çalıştığına işaret ediyor. Ancak harcanan beyhude çabanın umulan sonucu yaratması olası değil, zira AKP şeflerinin Tahran, Bağdat ve Moskova nezdinde pek bir inandırıcılığı kalmadı. Washington’a gelince, alternatif bulduğu anda AKP’den vazgeçmesi işten bile değil. Zira Washington için dünün “rahvan atları” olan AKP şefleri, artık ahirete hazırlık yapmak için “otlığa salınacak yaşlı atlar” konumundadır.

CHP "hizmete" hazırlanıyor...

Düzen partilerini ve düzenlerini hezimete uğratalım!

Sermaye devletinin temel yapı taşlarından olan CHP, AKP'de hayat bulan gerici koalisyonun sarsıntıya geçmiş olmasıyla birlikte yeni politik hamleler yapmaktadır.

AKP ve cemaat arasındaki çatlakların karşılıklı hamlelere dönüştüğü şu günlerde CHP'de kolları sıvamış durumda. Sermaye devletinin temel yapı taşlarından olan CHP, AKP'de hayat bulan gerici koalisyonun sarsıntıya geçmiş olmasıyla birlikte yeni politik hamleler yapmaktadır. Yaklaşan yerel seçimler ve ardından gerçekleştirilecek olan cumhurbaşkanlığı ve genel seçimler CHP'nin ellerini ovuşturmasına da ayrıca neden olmaktadır. AKP'nin düştüğü bu durumun tesadüf olmadığı gerçeğini bir kenara koyup CHP'deki bu yenilenmeye dikkat edersek, sanırız perdenin arkasındakiler de belirgin hale gelecektir.

Sarıgül'ün yeniden CHP'ye geçişi, devletin asıl sahiplerinin CHP'den beklentileri olduğunu açığa çıkarmıştı. Sosyal demokrasinin kalesi ve laikliğin her daim bekçisi olmakla övünen CHP'ye, Erbakan'ın yeğeni Sabri Erbakan'ın üyelik talebinin MYK'da kabul edildiğini de yakın zamanda basından öğrenmiş olduk. Ancak bu kadarla da sınırlı değil. Kılıçdaroğlu'nun bir süredir, "CHP'liler olarak ayrışma lüksümüz yok. Eski demokratlara, DYP'lilere, ANAP'lılara sesleniyorum. Beraber olacağız, beraber mücadele edeceğiz" demektedir, merkez sağ açılımı yapmaktadır. Hüsamettin Cindoruk, Cavit Çağlar, Necmettin Cevheri, Nahit Menteş, İsmet Sezgin vb. isimlerin CHP'ye çağrılması tabloyu tamamlayan bir başka halkadır.

Kılıçdaroğlu'nun "Cumhuriyet ile sorunu olmayan, Türkiye'nin temel değerleriyle rövanş alma peşinde bulunmayan ancak şu an itibariyle siyaset

yapabilecekleri alan kalmayan herkese" güç birliği çağrısında bulunması durumu fazlasıyla anlaşılır kılmaktadır. Herhalde sömürünün, adaletsizliğin olmadığı, Kürt, Ermeni vb. ulusların, Aleviler'in varlığının inkâr edilmeyip imhaya tabi tutulmadığı, Dersim'in, Sivas'ın, Çorum'un, Maraş'ın, Gazi'nin vb. katliamların yaşanmadığı, askeri faşist darbelerin gerçekleşmediği adını bilmediğimiz bir ülkeyi kast etmiyordur Kılıçdaroğlu. Bu ülkede kurulduğundan beri zaten tüm bunlar mevcut. Kürtler, Ermeniler, Aleviler, diğer azınlıklar, işçiler, emekçiler ve kadınlar başından beri kurulu düzenle sorunludurlar. Esasında CHP gerici bir koalisyonun karşısına başka bir gerici koalisyonla çıkmaya hazırlanmaktadır.

Sanırız bu çabanın Türkiye'deki gelir uçurumu adaletsizliğinin giderilmesi için olacağını kimse düşünmüyordur. Zira CHP yeri geldiğinde sermayenin çıkarlarını korumak için nasıl bir gayretkeşlik içerisinde olduğunu fazlasıyla göstermektedir. Koç Grubu'nu canhıraş savunduğunu gördüğümüz gibi, yakın zamanda ABD'ye direktif almaya gidecek olan Kılıçdaroğlu'nun görüşme programında küresel asalakların "iş dünyası" olduğu da ifade edilmiştir. Türkiye'de yaşanan tüm ekonomik gelişmelerin gerisinde bu "iş dünyasının" ve onların mali kuruluşlarının olduğunu bilen herkes bu görüşmelerin ne anlama geleceğinin farkındadır.

Öte taraftan Suriye'ye yönelik emperyalist müdahalede CHP'nin nerede durduğunu merak

edenler Kılıçdaroğlu'nun Kasım ayının sonunda başlayacak ABD'deki temaslarını koordine edecek Erdoğan Toprak'ın söylediklerine dikkat etmelidir. Toprak ziyaret organizasyonunun neden önemli olduğunu şöyle anlatıyor: "ABD önemli bir müttefikdir. O nedenle de ince eleyip sık dokuyoruz. Sebebi de şu, bu coğrafyada Türkiye'nin ve ABD'nin çıkarları ortaktır."

ABD yolculuğu öncesi CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu'nun, CHP milletvekillerinin önceden duyurusu yapılan ABD protestosunu engellediği de gelen bilgiler arasında. ABD Ulusal Güvenlik Ajansı'nın (NSA) dinleme skandalı sıcaklığını korurken, CHP İzmir Milletvekili Erdal Aksünger 8 Kasım günü bir grup CHP milletvekiliyle ajansın Türkiye'deki merkezi olan ODC'nin bulunduğu yerde eylem yapma kararı almıştı. Eylemle ilgili basın duyurusu yapıldı. Ancak yapılacağı gün eylem iptal edildi. Gerekçe ise ABD ziyaretiydi.

Ayrıca sadece AKP ve daha çok Erdoğan karşıtlığı üzerinden siyaset yapan CHP kurmayları cemaat ile de karşı karşıya gelmemeye özen göstermektedirler. Okyanus ötesindeki zattın adı geçtiğinde "hocaefendi" olarak ismini zikredenler, mevzu dersaneler olduğunda da paslaşabilmektedirler. Zaten Sarıgül'ün kimliği bu açıdan düşündürücüdür. CHP'nin de "hizmet" gönüllüleri arasında olma durumu şaşırtıcı değil, aksine olasıdır.

Yine Hürriyet'ten Okan Konuralp, Kılıçdaroğlu'nun Gülen Cemaati'ne yakın patronlara ait Türkiye İşadamları ve Sanayiciler Konfederasyonu'nun (TUSKON) yöneticileriyle biraraya geldiğini yazdı. CHP lideriyle TUSKON arasındaki görüşmenin gündeminde "dersaneler" konusunun da olduğu öğrenildi. Buluşmaya İstanbul İl Başkanı Oğuz Kaan Salıcı ile Fethullah Gülen için "Türkiye'de bir fenomendir" diyen Muhammet Çakmak'ın da katıldığı iddia edilmektedir.

Emperyalist-kapitalist sistemin çıkarlarını korumada önemli bir rol üstlenen, bu görevi başarıyla yerine getiren Erdoğan, ola ki kendine tanınan sürenin sonuna gelirse yeri doldurulamaz olmayacaktır. Hem AKP içinde yaşanan çalkantılar, hem de düzenin CHP gibi muhalefet ayağında yaptığı "yenilikler", sistemin çöküşünü önlemek için yeni hamleler peşinde olduğunu göstermektedir.

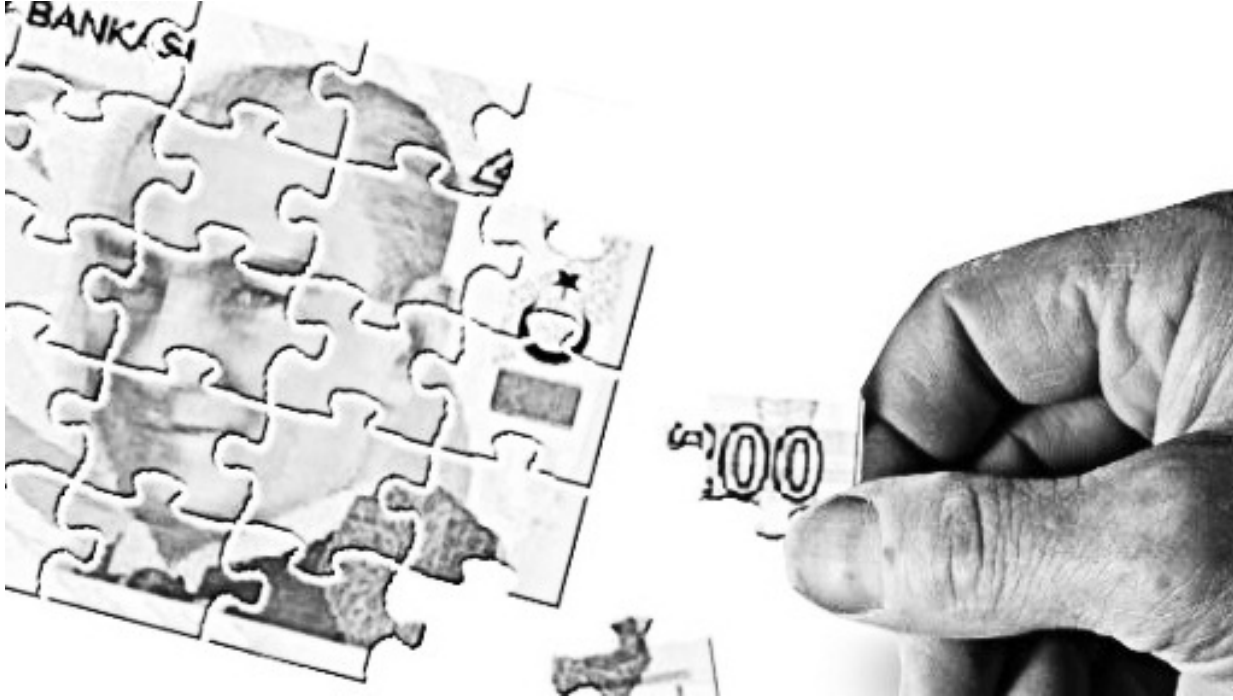
Sermaye devleti tüm olasılıklara karşı çok yönlü bir hazırlık içindedir. Ancak bunları yaparken kendi sınıf çıkarları için gereken hiçbir şeyi de unutmamaktadır. Bir taraftan Haziran Direnişi benzeri bir kalkışmayı şiddetle boğmaya hazırlanırken, diğer taraftan da işçi ve emekçileri böyle bir girişimden uzak tutabilmek için sahte, oyalayıcı alternatifler yaratmakta, esasta ise kendi çıkarlarını garantiye almaya çalışmaktadır.

Tam da bu noktada CHP, gerek yerli işbirlikçilerin, gerekse emperyalist sistemin en etkili bir oyun hamuru durumundadır. İşçi ve emekçiler uyanık olmak ve kendi sınıf çıkarlarına göre hareket etmek zorundadır.

2014 Bütçesi açıklandı...

Emekçiye bütçede yer yok!

2014 Bütçesi'nde özel sektöre teşvik vardır ancak işçiye pay yoktur. İşçi ve emekçilerin bu bütçede yeri olmadığı asgari ücrete ve kamu emekçilerine yapılan zamlara bakılarak rahatlıkla görülebilir.

TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu, emekçinin sırtına yeni vergi yükleri bindiren 2014 Bütçesi'ni onayladı. Bu bütçenin de öncekilerden farklı olmadığı ve olamayacağı zaten belliydi. Zira devlet sermaye devletidir ve onun hükümetleri de sermaye sınıfının çıkarına göre bütçe hazırlamaktadır. AKP gibi, şimdiki kadarki tüm hükümetler de ülke ekonomisinin bir yıl içindeki gelir ve harcama kalemlerini sermaye sınıfının ihtiyaç ve çıkarlarını gözetererek hazırladılar. Bundan dolayı örgütlü mücadelenin zorlayıcılığı olmadan, işçi ve emekçilerin insanca yaşam ihtiyaçlarını gözeten bir bütçe beklenmemelidir. Oysa ki bütçe gelirlerinin çoğu da emekçilerden alınan vergilerden oluşur. Bu bir çelişki gibi görünse de kapitalizmin işleyiş yasına uygundur.

Bütçede önemli gelir kalemlerinden olan vergiler ve temel tüketim mallarına yönelik zamlar yoluyla ücretleri sefalet düzeyindeki işçi ve emekçiler adeta soyulmaktadır. Buna rağmen hükümet yetinmemekte, geçen sene yaptığı gibi, "olağandışı artan bütçe giderlerini" karşılamak için yıl içinde vergi artışı yapmaktadır. Bu yolla da sermayenin ihtiyaçları yine emekçilerin cebinden giderilmektedir. Kriz koşullarında ise emekçilere yüklenen fatura daha da ağır olmakta, emekçilerin sırtından sermayedarlar rahatlatılmaktadır.

Bütçe planlamasında işçi ve emekçilere, emeklilere, eğitime ve sağlığa ayrılan pay ne kadar düşükse, TSK, polis teşkilatı, MİT vb. kurumlara ve örtülü ödeneğe ayrılan pay da o kadar yüksektir. 2014 yılı bütçesinde de bu tercih değişmemektedir. Yeni bütçeye göre eğitime, sağlığa ayrılan pay işçi ve emekçilerin ihtiyacını karşılamaktan çok uzaktır. Ancak "iç güvenlik" için ayrılan kaynağın 25 milyon TL'yi bulduğu bilinmektedir. Sermaye devleti bu tercihe ayrıca zorunludur. Çünkü Başbakan Yardımcısı Ali Babacan'ın da ifade ettiği gibi 2014 Türkiye ekonomisi açısından zor bir yıl olacaktır. Babacan şunları söyledi:

"Önümüzdeki dönemde küresel konjonktürün özellikle tüm gelişmekte olan ülkeler için daha zorlayıcı olacağı öngörülmektedir. Böyle bir ortamda Türkiye olarak, bir yandan iç ve dış dengeyi sağlam tutmak, diğer yandan büyüme ve istihdamı artırmak durumundayız."

2014 Bütçesi bir kriz bütçesi olarak planlanmıştır. Bu zor dönemin atlatılabilmesi için işçi ve emekçilerin olası bir muhalefeti de sindirilmelidir. Bunun için polis teşkilatı ve diğer kolluk birimleri tahkim edilmektedir. En ufak hak arama eylemine TOMA'yla, panzerle, gazla saldıran devlet bütçe giderlerinde önceliği bu nedenle emniyete ayırmaktadır. Ayrıca Haziran Direnişi sermaye devletinin korkularını arttıran önemli bir deneyim olmuştur.

2014 Bütçesi'nde özel sektöre teşvik vardır ancak işçiye pay yoktur. İşçi ve emekçilerin bu bütçede yeri olmadığı asgari ücrete ve kamu emekçilerine yapılan zamlara bakılarak rahatlıkla görülebilir. Bir diğer örnekte bütçe tartışmaları sırasında atama bekleyen öğretmenler için verilen önerge vesilesiyle görülmüştür. 127 bin öğretmene kadro açılabilmesi

için, "kamuya personel alımını" düzenleyen hükümlere ilişkin bütçede değişiklik öngören önerge, AKP'li vekillerin oylarıyla reddedilmiştir. 2014 yılı bütçesi, öğretmen atamaları için sadece 10 bin kadroya izin verecek şekilde, bir değişiklik yapılmadan, Plan ve Bütçe Komisyonu'ndan geçmiştir. Eğitim emekçilerine ihtiyaç olduğu halde yeterli kadro ayrılmazken, 11 yıllık dönemde polis sayısında yaklaşık 90 bin kişilik artış sağlanması da önceliğin ne olduğunu özetlemektedir. Yine bu nedenle bütçede kamu güvenliği müsteşarlığına ayrılan payın tamamının sağlığa ayrılan payın üç katı olmasına şaşırılmaması gerekir.

Bunun yanında bütçeden önemli oranda pay alan diğer bir kurum da Diyanet'tir. AKP iktidarı döneminde, daha öncekilerde olduğu gibi, Diyanet'e fazlasıyla pay ayrılmaktadır. Ancak Meclis Plan ve Bütçe Komisyonu'nda konuşan Diyanet'ten sorumlu Başbakan Yardımcısı Bekir Bozdağ bunu bile yetersiz bulmaktadır! Dinsel gericiğin tırmandırılmasının, toplumsal eşitsizliklerin yarattığı tepkilerin farklı kanallara akıtılmasında ya da perdelenmesinde ne denli işe yaradığı bilinmektedir. AKP gericiğinin devlet bütçesinden Diyanet'e daha fazla pay istemesi tam da bu bilincin yansımasıdır.

Özetle bu düzende bütçe işçi ve emekçilerin insanca yaşam ihtiyaçlarına göre değil, sermaye sınıfının çıkar ve ihtiyaçlarına göre düzenlenmektedir. Bu nedenle bütçe planlamalarının işçi ve emekçilerin çıkarlarına uygun şekilde değiştirilebilmesi dışı dış bir mücadeleyi gerektirmektedir. İnsanca yaşama yetecek vergiden muaf asgari ücret, parasız nitelikli sağlık ve eğitim hakkı, ihtiyaca uygun ucuz konut, herkese iş, sosyal güvence ve iş güvencesi gibi insanca yaşam talepleri yanında her türlü dolaylı verginin kaldırılması, artan oranlı gelir ve servet vergisi gibi talepler birlikte ileri sürülmeli, mücadele büyütülmelidir.

Bununla birlikte unutulmamalıdır ki, işçi ve emekçiler kendi iktidarlarını kurmadıktan sonra gerçek bir kurtuluş bahsedilemez. Ancak sosyalist işçi-emekçi iktidarı altında insanca yaşam koşulları elde edilebilir.

MİT'ten istihbarat köyü yatırımı

Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT) Müsteşarlığı'na Hakan Fidan'ın atandığı yıl olan 2010'da devlet bütçesinden MİT'e 523.4 milyon liralık ödenek ayrılıyordu. Gelinek yerde bütçe her yıl yükseltilerek 1 milyar lira sınırı geçildi. MİT, bütçesinin 4'te 1'ini istihbarat köyünün yatırımına ayırdı. İstihbarat köyü 744 milyon liraya mal olacak.

Ankara Gölbaşı'nda kurulacak istihbarat köyünde, teknik takip merkezlerini ve yerleşim birimlerini içeren dev bir kompleks yapılması planlanıyor. Daha önce askere ait Genelkurmay Elektronik Sistemler (GES) Komutanlığı MİT'e devredilerek dinleme mekanizmaları arttırılmıştı. Yeni istihbarat köyü ile de MİT'in elindeki altyapının daha da genişletilmesi planlanıyor.

Katliamlar, infazlarla dolu bir tarihe sahip olan sermaye devletinin MİT gibi kurumlarının ne işe yaradığı bugün de yaşanan örneklerle açığa çıkıyor. Sadece devrimcilerin, Kürt halkının, işçi ve emekçilerin kanlarını akıtan ve bu tür 'organizasyonlar' yapan MİT'i, Maraş, Sivas, 6-7 Eylül katliamları ile hatırlamak mümkün. Bugün Oslo görüşmeleri, Suriye'de ÖSO çetelerinin eğitimi gibi konularda adına sıkça rasladığımız MİT'in nasıl bir misyona sahip olduğunu göstermeye, bu örnekler bile yeterli olmaktadır.

Devletin KDK makyajı çabuk döküldü!

Sermaye hükümeti AKP'nin ilk dönemlerinden beri sergilediği "demokrat" maskenin son ürünlerinden biri Kamu Denetçiliği Kurumu (Obdusman) oldu.

AKP'nin en temel icraatlarından biri, sermaye devletinin temel baskı aygıtlarını pervasızca kullanırken bunların inkarı ve meşrulaştırılmasına yönelik hamleleridir. "Muhafazakar demokrat" kimlik tanımlayan AKP iktidarı, bugüne kadar gerçekleştirdiği tüm saldırıları "işkenceye sıfır tolerans", "ileri demokrasi" ve "yargı reformu" gibi isimlerle süsleyerek hayata geçirdi. İşkenceye yönelik yaptırımların arttığı algısı yaratılırken işkence sokak ortasında, her eylemde, her gözaltında uygulanan bir sistematiğe ulaştı. Keza "yargı reformu" ile 35 yıllık yasaklı kitapların cezası kaldırıldığı öne sürülürken daha üzerinden yıl dolmadan aynı kitaplara toplatma çıkarılabildi, daha basılmamış kitaptan gazeteci tutuklatıldı.

Sermaye hükümeti AKP'nin ilk dönemlerinden beri sergilediği "demokrat" maskenin son ürünlerinden biri Kamu Denetçiliği Kurumu (Obdusman) oldu.

Ombudsmanlık yani "bireyi devlete karşı koruma yükümlülüğü" ile görevli kişi iletilen şikayetler temelinde devletin hata yapıp yapmadığını denetlemekle hükümlü. Devletin işlediği suç, yarattığı sorun, şikayet ile Obdusman'a taşınacak. Bir devlet kurumu olarak Obdusman, denetim sonunda varsa ilgili devlet kurumuna eleştirilerini ve de tavsiyelerini sunacak.

Kurumun tüm işlevi bu. Fakat işçi ve emekçileri düzen içi kurumlardan beklentiye sokmak adına yapılan propagandayla birlikte Obdusmanlık önemli bir yer tutmaya başladı. Özellikle Haziran Direnişi gibi geniş halk kitlelerinin öfkeyle meydanları zaptetmesinin ardından tek başına düzen kolluğunun set çekemeyeceği bir kez daha görüldü. Bundan dolayı KDK'nın 1 Mayıs ve Haziran Direnişi sürecindeki polis terörü ile ilgili denetime başladığı haberleri servis edilmeye başlandı. Bir kez daha işçi ve emekçilerin sokaktan çekilmesini sağlamak, talepleri için çözümü yargıda, Obdusman'da, seçimlerle mecliste aramaları salık veriliyor. Meclisin ve yargının onlarca sabıkalı pratiği yeni bir kurum olarak KDK'yı parlatıyor.

Hatırlanacağı üzere Kamu Denetçiliği Kurumu, Haziran Direnişi günlerinde şikayetleri incelemek, 'arabuluculuk' yapmak için Taksim Dayanışması'nın görüşüne başvurmuştu. Direnişin gücünü gölgeleyerek KDK'nın sorunu çözeceği propagandası yayılmaya çalışılmıştı. Düzen güçleri ve liberal-reformistlerin ufku itibarıyla zemin bulan Obdusmanlık bugün yeniden

öne çıkarılıyor.

Fakat kurumun resmen çalışmaya başlayarak, bireysel başvuruları değerlendirdiği 29 Mart'tan bugüne kadarki işlevi dahi değerlendirilse kurumun ne kadar içi boş bir süs paketi olduğu görülüyor. 10 başvurudan 4'ünü sonuçsuz bırakan bu işlemeyen denetim kurumu, devletin en çok "yasadışı", "hukuksuz" ve "keyfi" hareket ettiği alanda, polise yönelik başvurularda temel devlet reflekslerini taşıyor. Bunun örneklerinden biri de polis baskınlarına ilişkin inceleme kararı.

Adalet Bakanlığı ve AKP Genel Merkezi'ne yapılan silahlı eylemin ardından 26 Mart günü Ankara'da Genel-İş ve Liman-İş sendikalarının binaları basıldı. Polis Özel Harekat Timleri'nin okul bahçesine helikopterle inerek, kapıları kırarak gerçekleştirdiği operasyon Ombudsman'a şikayet edildi. İncelemelerini tamamlayan Ombudsman ise yaptığı açıklama ile hala bu düzen kurumlarından beklenti taşıyanlara ibretlik bir sonuç veriyordu. Polisin hem yönetmeliğe, hukuka hem de hakkaniyet adına hatalı olduğunu, yapılan baskının yanlış olduğunu tanımlasa da Ombudsman, polisin hareketini meşru sayıyordu. "Ulusal güvenlik, kamu düzeni ve başkalarının hak ve özgürlükleri" gerekçelerini öne süren kurum, böyle bir durumda polisin şov yaparcasına, sendikaları itibarsızlaştırmak için yaptığı baskınları savundu. Sendikayla ilişkisi eylemden 14 yıl önce kesilmiş bir kişiyi arama bahanesiyle sendikanın muhasebe odasının dahi kapısını kıran polis tüm aramalarda sadece 1999 öncesi kayıtları almıştı. Fakat Obdusman bu gerçeği görmezden gelerek kırılan kapı zararının karşılanmasına, mahkemeden izin alınmış olunmasına vurgu yapıyor. Böylece denetim denen oyun tamamlanırken çıkan sonuçsa "hatalı davranıldığının kabulü" demenin ötesinde "hiyerarşik makam olan İçişleri Bakanlığı ve Emniyet Genel Müdürlüğü'ne tavsiyede bulunulmasına" karar vermekten başka bir şey yapmıyor.

Basın tarafından şişirilerek yansıtılan Obdusman'ın polis şiddetine dair denetimleriyle İstanbul 1 Mayıs eylemi ve Haziran Direnişi soruşturmaları. 1 Mayıs'ta Dilan Alp'in ağır yaralanmasına neden olan polis şiddetine dair 'yanlış yapmışlar' minvalinde tespitler yapan Obdusman bunu söylerken diğer yandan referans aldığı yasal mevzuatı da meşrulaştırarak aslında polisi destekliyor.

Zira Obdusman'ın bağlı kaldığı ve polise eleştirisinde kullandığı bir talimat alıntısıysa çok söze gerek bırakmıyor. Obdusman, İçişleri Bakanlığı'nın Şubat 2008 tarihli göz yaşartıcı gaz silahları ve mühimmatları kullanım talimatını referans olarak aktardığı maddelerden ikisi şöyle:

"* Gaz spreylelerinin polise yapılan direnişle orantılı olarak en az 1 metre mesafeden sıkılmasına özen gösterilir.

** Göz yaşartıcı maddeler direniş ve saldırısına son vermiş kişilere karşı asla kullanılmaz."

Yani gaz kullanımının yoğunluğu eylem devam ediyorsa sorun görülüyor. Polisin "orantılı güç kullanıldı" açıklamalarına paralel bir vurgu taşıyan kurum böylece Haziran Direnişi için hazırlayacağı rapora dair veri sunmuş oluyor. Sonuçta 1 Mayıs ve Haziran Direnişi eylemleri karşılaştırıldığında polisin artan şiddeti yine eleştirilse de kurum bunun orantısını yine devlet refleksiyle görecek.

Talimat ve genelgelere geldiğinde İçişleri Bakanlığı gaz bombasının 45 derece atışla atılması gerektiğini, kapalı alanda biber gazı kullanılmaması gerektiğini söylüyor. Fakat pratik bunun tersiyken uygulanan polis şiddeti yok sayılarak aklanıyor. Ayrıca "direnmeye devam edene kullanım" açıklamalarıyla saldırı meşrulaştırılmaya çalışılıyor.

Tamamen göz önünde olan, teşhir olmuş polis şiddetine dair suçlayan bir açıklama dahi yapılamazken Obdusman, işçi ve emekçilere umut olarak sunulmaya çalışılıyor. AKP'nin bu son "ileri demokrasi" makyajı daha ilan edildiği gün aslında dökülmüştü. Çünkü sırf Obdusman'ın başına atanan kişi bile kurumun alacağı kararları belli ediyor.

Obdusmanlık kurumunun başında duran isimse sermaye hükümeti AKP'nin ödüllendirdiği özel isimlerden biri. Obdusman'ın başında Hrant Dink'e TCK 301. Madde (Türklüğe hakaret) davasında cezayı onayan Yargıtay üyelerinden Nihat Ömeroğlu bulunuyor. Ömeroğlu, Obdusman olduktan sonra cezaya attığı imza gündeme geldiğinde "ben Hrant Dink olduğunu bilmiyordum. Bakmadan imzaladım" demişti. Aslında düzen yargısının işleyiş esasına ilişkin de bir itirafı taşıyan bu açıklamasıyla Ömeroğlu, Obdusmanlık görevini de düzen için gerektiği gibi hayata geçireceğinin rengini vermişti.

Bugün düzen Haziran Direnişi'nin sarsıntısından kurtulmaya, kendini yeni hareketlenmelere karşı hazırlamaya çalışırken kolluk gücü kadar "adalet" kurumlarına da yaslanıyor. Bu içi boş kurumların işleyişini yansıtmak bile kofluğunu gözler önüne sermeye yeterlidir. Önemli olan bu kadar içi boş kurumdan medet umulmasını sağlamaya çalışanlara karşı işçi sınıfının ve emekçilerin fiili-meşru mücadele kanallarını kullanmasının önemini ortaya koymaktır. Bir kez daha Haziran Direnişi bunun en can alıcı örneği olarak önümüzde duruyor. Zira mahkemelerde yürütmeyi durdurma kararı verdiren, AKP iktidarına geri adım attıran Obdusman değil işçi ve emekçilerin mücadeleleridir.

ODTÜ yolu, rant ve yerel seçimler!

ODTÜ arazisi bir hazine arazisiydi ve bunu çok iyi bilen Gökçek fırsatı iyi kullandı. Halihazırda orman arazisi olan bölgeyi rantsal emellerini yaymak için işgal etti.

ODTÜ arazisi üzerine açılan ve Eskişehir yolu ile Konya yolunu birbirine bağlayacak olan yol çalışmaları üzerine bu zamana kadar birçok tartışma yürütüldü. Başta ODTÜ öğrencileri ve Yüzüncüyıl Mahallesi sakinleri olmak üzere, Ankara'daki tüm muhalif kesimler haklı ve meşru olarak yol yapımına karşı çıktılar ve yer yer militan eylemlerle tepkilerini ortaya koydular. Bununla beraber Türkiye'nin çeşitli üniversite ve illerinde ODTÜ'ye destek eylemleri yapıldı.

AKP ve Melih Gökçek de kendi cephelerinden kararlılıklarını ortaya koydular. Bir taraftan da yol çalışmasını meşrulaştırmaya çalıştılar. Büyükşehir Belediyesi'nin çıkardığı Ankara Bülteni'nde ODTÜ'den geçirilecek olan yolu meşrulaştırmak amacıyla çeşitli yazılar yayımlandı. Gökçek her bulduğu fırsatta yaptığı açıklamalarla kamuoyunun tepkisini azaltmaya ve yol çalışmasına karşı çıkanları suçlu olarak göstermeye çalıştı.

Yol tartışmaları Melih Gökçek'ten çıkarak AKP şefi Tayyip Erdoğan'ın gündemine de geldi. Erdoğan "yolun önünde cami de olsa yıkar başka yere yaparız, yol yapmamıza medeniyete kimse mani olamaz" diyerek Melih Gökçek'e arka çıkıp kararlılık gösterisi yaptı. Melih Gökçek ise tepkileri azaltmak için bu projenin kendi projesi olmadığını, projenin Karayalçın döneminde hazırlandığını söyleyerek topu yıllar önce belediye başkanlığı koltuğunu devraldığı Karayalçın'ın üzerine attı. Tabii bu kadarıyla da yetinmedi Melih Gökçek, yol yapımının perde arkasını, yani oradan elde edilecek rantı gizlemek amacıyla meseleyi sürekli kesilecek olan ağaçlara sıkıştırmaya ve kamuoyundan gerçek amacı gizlemeye çalıştı.

Tüm bu tartışmalar sürerken bir gece yangından mal kaçırıcısına, hiç kimseye sormadan sözde kimseye zarar vermemek bahanesiyle yol yapılacak alana girildi. ODTÜ arazisi bir hazine arazisiydi ve bunu çok iyi bilen Gökçek fırsatı iyi kullandı. Halihazırda orman arazisi olan bölgeyi rantsal emellerini yaymak için işgal etti. Çünkü burjuvazi ve uşaklarının kar ve rant elde etmekten başka düşündükleri birşey yoktu.

Tüm bunları yaparken Ankara'lı işçi ve emekçileri düşünüyormuş, yaptıkları çalışmaları halkın yararına yapıyormuş izlenimi vermeyi de unutmadılar. Burjuva medyada hep bu konu üzerine yönlendirmeler yapıldı. Bu haksızlığa, rant ve talana karşı seslerini çıkaran insanları da tıpkı Haziran Direnişi'nde olduğu gibi "terörist", "marijinal grup" diye yansıtmaya çalıştılar. Bu haberlerin dışında yol yapımı üzerine yapılan güzellmeler Eskişehir ve Konya yollarındaki trafiği rahatlatma amacından bahsediyordu.

Peki gerçekte yolun yapımındaki amaç trafiğin rahatlaması mıydı? Bu soruya verilecek cevap; ne geçmişte ne de şimdi, ne Türkiye'de ne de dünyanın bir başka kapitalist ülkesinde yolların, kaldırımların, alt-üst geçitlerin hiçbir zaman hiçbir koşulda o bölgede yaşayan insanlar düşünüldüğü için yapılmadığıdır. Yani Melih Gökçek'in iddia ettiği gibi ODTÜ yolu da Ankara'lı işçi ve emekçilerin trafikte çektiği çile bitsin diye yapılmıyor.

Karayollarından turalım da demiryollarına kadar

yapılan tüm yollar sermaye ihtiyaç duyduğu için yapılmıştır. Eski yolların genişletilmesi dahi bu amaca hizmet eder. İşlenecek hammaddeden imal edilen ürünün taşınmasına kadar bütün süreç yol kullanımı gerektiren işler olduğu için eskiyen ve dar olan yolların genişletilmesi, bu yollar da yetmediği yerde yeni yolların yapılması ihtiyacı ortaya çıkar. Tabii yapılan her yeni yol sermaye için yeni yatırım alanları olmuştur. Aynı zamanda yol kenarına yapılan benzinlikler, AVM'ler, dinlenme tesisleri, kullanıma açılan araziye kurulacak yeni rezidanslar, konutlar, iş merkezleri ve kompleksler sermaye sınıfı açısından karlı yatırım alanları anlamına gelmektedir. İşte bu nedenledir ki hazine arazilerinin belediyelere doğrudan devri, belediyelerin bu rantı istedikleri gibi kullanmalarının ve sermaye sınıfının hizmetine sunmalarının önünü açmıştır. Yollar yapılırken hep ilk olarak sanayi havzalarının düşünülmesi ve projelerin de bu doğrultuda hazırlanması da tesadüf değildir.

Hükümetlerin ve belediyelerin "çok düşündükleri" işçi ve emekçiler ise günlük yaşamlarına devam etmiş, çektikleri sıkıntılar hiç bitmemiş aksine her geçen gün daha da kötüleşmiştir. Kâra ve özel mülkiyete dayanan kapitalist sistem devam ettiği sürece de emekçi kitlelerin tüm sorun ve sıkıntıları gibi, yollarda çekmiş oldukları sıkıntılar da bitmeyecektir. Çünkü sermaye düzeninin yöneticileri toplu taşımayı ve raylı sistemi hiçe sayarken, özel araç sayısı her geçen gün artmaktadır. Buna paralel olarak da eski yollar yetersiz kalmakta ve yeni yollara ihtiyaç duyulmaktadır.

Eğer sermaye sınıfı ve onun uşakları doğru söylüyor olsalardı şimdiye kadar İstanbul'da veya Ankara'da trafik sorunu kalmamış olması gerekirdi. Yahut işçi ve emekçiler her sabah işe giderken ya da evlerine dönerken yolda çile çekmemiş olurlardı. Bu örnekler bile bize söylenenlerin ne denli gerçek dışı olduğunun bir göstergesidir. Öte yandan ülkenin dört bir yanına yapılan duble yollar, otobanlar, köprüler dahi paralı hale getirilmiştir. Sözde bizi düşünerek bizim için yaptıklarını söyledikleri yolların parasını bile bizden çıkarma yoluna gitmişlerdir. Bu da yetmemiş işsizlik Maaşı Fonu duble yol yapımı için talana açılmış ve yağmalanmıştır.

Mahalleimize her seçim döneminde tekrar tekrar dökülen asfalt ve kaldırımların paralarını bile faturalarımızda görmemiz mümkün. Peki o halde bu

belediyelerin asli görevi nedir? Her aldığımız şeyde vergi verirken bir de belediyenin zaten yapmakla yükümlü olduğu şeylerin de parasını biz ödeyeceksek bu belediyeler ne yapar bu kadar ödeneği, bütçeyi?

Belediyelerin üzerine düşen en büyük görev halkın ihtiyacına göre hizmet üretmektir. Fakat hangi belediye gerçekte bunu yapmaktadır diye sorsak cevabımız en kestirmesinden hiçbiri olurdu. İşte bu durum, görevi hizmet etmek olan belediyelerin birer kapitalist işletme halini aldığı en açık göstergesidir. Vermesi zaten gerekli olan hizmeti yapıp bunun dahi parasını işçi ve emekçilerden alan "aziz belediyeler" ve pek "muhterem belediye başkanları", kendilerini halk hizmetkârı olarak tanıtır her seçim döneminde. Fakat bir kapitalist patron gibi davranırlar ki kardan başka bir şey düşünmezler.

Yol üzerinden elde edilecek büyük rantın yanı sıra yaklaşan yerel seçimler ve Gökçek'in bir dönem daha belediye başkanı olma hayallerini de es geçmemek gerekir. Zira Gökçek yine aday olarak gösteriliyor "adaletin ve kalkınmanın" partisinden.

Seçim dönemleri burjuva siyasetçiler için kitleleri kandırmanın ve onlara boş vaatlerde bulunmanın bulunmaz fırsatlardır. Bununla beraber sermayenin talanına açılacak olan yol kenarı araziler sermayedarlara ben sizin hizmetinizdeyim demenin yeni bir fırsattır. Şimdi sıklıkla tartışması yürütülen yol konusu da bir yanılla karlı bir yatırım alanı bir yanılla da Melih Gökçek için yeni bir seçim yatırımıdır. ODTÜ'den geçecek yol üzerinden bir taraftan sermayenin desteği alınmak istenmektedir. Öte taraftan "ulaşım sorunu hafifleyecek" safsatası ile Ankara'lı emekçilerin oylarını alabilmenin hesabı yapılmaktadır.

Sonuç olarak baskı ve zorbalıkla çalışması yürütülen yolun işçilere ve emekçilere hiçbir yararı olmayacaktır. Aksine yolun iki yanındaki arazi kamulaştırılacak, dolayısıyla da Melih Gökçek'in keyfi ve rantsal kullanımına açılacaktır. "Sökülen ağaçları size vereyim gidin başka yere dikin" diye çocuk kandırdığını sanan Gökçek ne doğayı ne de halkın yararını düşünmektedir. Kapitalist patronların bu sadık uşağı yalnız ve yalnız kendi payına düşen rantı, elde edeceği karı ve önümüzdeki yerel seçimlerde almayı düşündüğü oyların hesabını yapmaktadır.

H. Volkan

Sermaye düzenini sel aldı

Asıl amacı yağma ve kâr olan bu sistemden sağlıklı kentleşme/altyapı beklemek saflık olur. Her deprem ve sel, her felaket büyük yıkım olarak dönmektedir.

Yerel seçimlerin yaklaşmasıyla düzen partilerinin seçim yarışı hız kazandı. Adaylar büyük şovlarla açıklanırken, rant bölüşümü için kıyasıya bir rekabet sürüyor. Reformist blok, düzen solu, dinci-gerici cenahlar vb. ittifak arayışları eşliğinde yerel seçimler çalışmalarını sürdürüyor.

Tam da böyle bir dönemde İzmir'de yaşanan sağanak yağış ve hayatın felç olması düzen siyasetinin seçim malzemesi oldu. Sabahın erken saatleriyle başlayan sağanak yağış İzmir'in birçok bölgesinde evlerin ve işyerlerinin su altında kalmasına, ulaşımın felç olmasına ve zaman zaman da iletişimin kesilmesine yol açtı. Hatta böylesi anlar için bekletilen itfaie araçlarının kendisi bile mahsur kaldı. İki günlük yağış ülkenin üç büyük kentinden birini altüst etti.

İnsanın doğa karşısındaki binlerce yıllık mücadelesinin sonucunda gelinen nokta, tam bir çaresizlik. Elbette ki bu çaresizliği yaratan ne tek başına doğa olaylarının kendisidir, ne de sular altında kalan işyerleri, binalar ya da insanlardır. Gerçekte bir kez daha yağmur vesilesiyle sular altında kalan sermaye düzeninin kendisidir.

Bu gerçek karşısında utanması gerekenler tersinden aymazlıkla birbirleriyle yarışıyorlar. İzmir'de emekçilerin sular karşısındaki çaresizliğine ilk yorum, Ankara'nın komedyen başkanı Melih Gökçek'ten geldi. Her "krizi fırsata çevirmek" konusunda başbakanıyla yarışan Gökçek, alaylı yorumlarla seçimler öncesi prim yapmaya çalıştı. "Balık adam gönderelim mi?" diye dalga geçen Ankara'nın sömürücü asalağına cevap İzmir Belediye Başkanı'ndan tencere dibim kara seninki benden kara biçiminde geldi. İzmir'deki sular öncelikle belediye başkanı sıfatlı asalakların fırsatçılığını ve aymazlığını su yüzüne çıkardı.

Hemen ardından Gezi Direnişi'ne atıfla Şamil Tayyar da "Her yer İzmir, her yer direniş!" diyerek komedi kervanına katıldı. İzmirli emekçilerin bin bir sıkıntıyla boğuştuğu bir sırada rantçı asalakların birbirleriyle dalaşması ve sorunu espri malzemesi haline getirmesi dikkat çekicidir. 21. yüzyılda basit bir

yağış nedeniyle yaşananlar ya da daha kötüsü depremler, tsunamilerle ortaya çıkan can kayıpları insanlığın değil, emperyalist-kapitalist sistemin ve onun asalak sömürücülerinin ayıbıdır. Ancak başta da söylendiği gibi yüzüzlük bu sistemin doğasında vardır.

İzmir'de bunlar yaşanırken, Tayyip Erdoğan belediye başkan adaylarını tanıtırma vesilesiyle illerde yaptıkları rantı ve yağmayı anlatarak övünüyordu. Erdoğan ve avnesinin toplumda yaratmaya çalıştığı "çalışan belediyeler ve çalışan devlet" algısı üzerine Mustafa Sönmez'in "AKP rejiminde devletin harcama gücü" başlıklı yazısı önemli bir noktaya değinmektedir. Özelleştirmeler yoluyla tüm "hizmet üretme" araçlarını satan devlet, "hizmet üreten" konumdan "hizmet satın alan" konuma gelmiştir. AKP'nin hükümet olduğu 2003-2013 yılları arasında 602 milyar dolarlık yıllık milli gelirin %36'dan fazlası sermayeye peşkeş çekilmiştir. Bu harcamaların sonucunda ise 2003'te 120 milyar dolar olan kamu borçlanmaları 2012'de 303 milyar dolara çıkmıştır. Dış kaynağa dayalı bu "satın almanın" sonuçları ise vergiler yoluyla işçi ve emekçilere ödetilmektedir. İşletmeleri sermayeye peşkeş çeken sermaye devleti ardından dış borca dayanarak satın almalar gerçekleştirmiştir. Diğer yandan bu borcun ödenmesi ise yine işçi ve emekçilerin üzerine vergiler yoluyla yıkılmaktadır.

Kısacası duble yollardan metrolara ve toplu konutlara kadar yaptığı hizmetlerle övünenlerin arkasında böyle bir yağma bulunmaktadır. Asıl amacı yağma ve kâr olan bu sistemden sağlıklı kentleşme ya da altyapı beklemek saflık olur. O yüzden her deprem ve sel, her felaket emekçilere büyük bir yıkım olarak dönmektedir.

Böylesi bir ortamda komünistlerin "Bir bardak temiz su için bile sosyalizm!" şiarı oldukça anlamlı bir noktada durmaktadır. Seçimler yaklaşırken emekçi kitlelerde yaşanan beklentilere bu şiardan hareketle yaşanılabilir bir dünyanın ancak sosyalizmle mümkün olduğunu anlatmak komünistlerin öncelikli görevidir.

Sağlık emekçileri iş bıraktı: Öfkeliyiz!

İstanbul Üniversitesi'ne bağlı hastanelerde çalışan sağlık emekçileri, ek ödemelerinin maaş ve emekliliklerine yansıtılması için 27 Kasım'da greve çıktı.

Çapa Tıp Fakültesi içerisinde eyleme başlayan SES Aksaray Şubesi üyeleri, fakülte içerisinde sloganları ile yürüdüler ve çevredeki hastalara hakları için direndiklerini söylediler. "Güvenceli iş, performans sistemi kaldırılmalı, tedavide katkı ve katılım payları kaldırılmalı, temel ücretlerimiz arttırılmalı istiyoruz!" ve "Öfkeliyiz! Emegimizin karşılığını istiyoruz! Grevdeyiz!" pankartları ile fakülteden çıkan sağlık emekçileri Millet Caddesi'nde yolun bir kısmını keserek yürüyüşlerini sürdürdüler.

Cerrahpaşa Tıp ve Haseki Hastanesi'nden sağlık emekçilerinin de katılımıyla büyüyen eylem Saraçhane yönüne doğru devam ettirildi. Sağlık emekçileri Vezneciler'den içeri girerek yürüyüşlerini Esnaf Hastanesi önünde sona erdirdiler.

Basın açıklamasını SES Aksaray Şube Başkanı Ersoy Adıgüzel okudu. Adıgüzel, yıllardır ücretlerin düşük tutulduğunu ve ek ödeme, döner sermaye, performans gibi güvencesiz ücretlere mahkum edildiklerini ayrıca bu ek ücretlerin emekliliklerine yansıtılmadığını, maaşların böylece kuşa döndüğünü vurguladı.

Memur-Sen'in satış sözleşmesine yangından mal kaçırırçasına imza attığına dikkat çekilirken, sağlık emekçilerinin bu durumu kabul etmedikleri belirtildi.

Basın açıklamasının ardından SES yetkilileri üniversite yönetimiyle görüşmeye gitti. Bu sırada Taşeron İşçileri Derneği'nden Güneş Cengiz ve HDK milletvekili Levent Tüzel bir konuşma yaptı.

Daha sonra görüşmek için Üniversite içine giren Ersoy Adıgüzel muhataplarının şu an bulunmadığını, ancak kendilerini görüşme için Çapa'ya çağırıldıklarını dile getirdi. İki hafta önce randevularını kabul etmeyen Rektör Yardımcısı Prof. Dr. Kamil Adalet'in grev ve eylem ile birlikte görüşmeyi kabul ettiği açıklandı. Görüşme için Çapa'ya gidileceği belirtildi ve taleplerin kabul edilmesinin umulduğu ifade edildi. Taleplerin kabul edilmemesi halinde ise yeni iş bırakma eylemlerine hazır olduğuna dikkat çekilerek eylem sonlandırıldı.

Sağlık emekçilerinin eylemine öğrenciler, KESK İstanbul Şubeler Platformu ve Kocamustafapaşa Dayanışması destek verdi.

Öğretmenler Günü hediyesi: Gaz, cop ve tazyikli su!

Taleplerini haytırmak için ülkenin dört bir yanından Ankara'ya gelen eğitim emekçileri polis şiddetiyle karşılaştı.

23 Kasım 2013 | Ankara

KESK'e bağlı Eğitim-Sen üyesi eğitim emekçileri, "Meslek onurumuza ve haklarımıza sahip çıkmak, toplumsal yaşamda ve eğitimde yaşanan dayatmalara hayır demek için; 23 Kasım'da Ankara'dayız!" şiarıyla eylem yaptılar. Eğitimin ticarileşmesine, köleliğe ve gericiliğe dur diyen eğitim emekçileri, öğretmenler gününden bir gün önceye gelen eylemde hediye olarak, cop, gaz ve tazyikli suyla karşılandılar.

Türkiye'nin dört bir tarafından Ankara'ya gelen eğitim emekçileri Tandoğan Meydanı'nda eylem için buluştu. Her şube kendi pankartları ve sloganlarıyla toplanma alanında yerini aldı.

Eğitim emekçileri, toplanma alanına tüm şubelerin ulaşmasının ardından Kızılay yönüne doğru yürüyüşe başladı. En önde "AKP faşizmine teslim olmayacağız!" pankartı hemen arkasında "Meslek onuruma ve haklarımın sahip çıkıyorum!" pankartı taşındı. Bu pankartların ardından tüm şubeler kendi pankartlarıyla kortej oluşturdu. Beş bin eğitim emekçisi ve devrimci, ilerici güçler yolu trafiğe kapatarak, coşkulu sloganlarla Kızılay'a yürüdüler. Kürt illerinden gelen emekçilerin gözle görülür bir canlılığı, coşkusu ve renkliliği vardı.

Yürüyüş boyunca ses aracından eğitim emekçilerinin taleplerine dikkat çekilirken polisin RedHack operasyonu da teşhir edildi.

Emekçiye değil, hırsızlara barikat!

Emekçilerin oluşturduğu uzun kortejle yapılan yürüyüş, Kızılay girişinde çevik kuvvet ve TOMA barikatıyla kesildi. Polisin engeli ıslık, alkış ve sloganlarla protesto edildi. Burada uzun bir süre sloganlarla bekleyiş devam etti. Kızılay yönünden ve Güvenpark yönünden de barikatlarla önü kesilen eğitim emekçileri, oldukları yerde basın açıklaması yapmaya hazırlanırken, polis saldırısı başladı. Yoğun bir gazla saldırıya başlayan polis, Güvenpark girişini adeta gaz bulutuna boğdu. Göz gözü görmez hale gelen alanda birçok emekçi baygınlık geçirerek hastaneye kaldırıldı. Polisin saldırısına sloganlarla karşılık veren emekçiler, ara sokaklara çekilerek taşlarla yanıt vermeyi sürdürdüler. Polis, gaz bulutu içerisinde boğulan eğitim emekçilerini copladı, gözaltına almak istedi. Yaşanan saldırıda gözaltılar engellenirken, polis ara sokaklarda apartman girişlerine de gaz atarak burada sıkıştırdıklarını gözaltına aldı.

Polisin saldırısı GMK Bulvarı üzerinden Demirtepe'ye kadar sürdü. Bir süre sonra emekçiler, tekrar Kızılay girişinde polis barikatı önünde biraraya geldi. Bir süre oturma eylemi yapan emekçiler, sloganlarla susmayacaklarını, hakları, onurları ve gelecekleri için direneceklerini haykırdılar. Son olarak Eğitim-Sen Genel Başkanı Ünsal Yıldız polis saldırısını teşhir eden ve eğitim emekçilerinin taleplerini ifade eden açıklamayı yaptı. Basın açıklamasının ardından eylem iradi olarak bitirildi.

Komünistler eylemde baskı ve gericiği teşhir eden, devrim ve sosyalizm şiarlarını haykıran ve de eğitim emekçilerinin taleplerini içeren dövizler taşıdılar.

Kızıl Bayrak / Ankara

Yatağan işçilerine polis saldırısı!

Yatağan enerji ve maden işçileri özelleştirme karşıtı eylemlerine devam ediyor. Sermaye hükümetinin özelleştirme politikalarına dikkat çekmek için AKP ilçe binaları önünde eylemlere başlayan işçilere yine polis saldırdı.

25 Kasım günü Muğla merkezde yapılan eylemin ardından işçiler 26 Kasım'da da Milas'taydı. AKP Milas İlçe Binası önünde eylem yapmak isteyen işçilere burada da polis saldırdı.

Saldırıya rağmen direnişin sloganlarla sürmesi üzerine polis geri adım atmak zorunda kaldı. Polis TOMA'yı AKP İlçe Binası önünden geri çekti.

İşçiler AKP Milas İlçe Binası önünde basın açıklaması yaparak, özelleştirme kararından geri dönülmesini istediler ve buna izin vermeyeceklerini yinelediler.

Eylemde "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Dişe diş kana kan sattırmayız Erdoğan!", "Geliyor geliyor genel grev geliyor!" sloganları sıklıkla haykırıldı.

Milaslı emekçiler balkonlardan tencere-tava çalarak işçilere destek verdi.

Amasra'da iş cinayeti

TTK Amasra Müessese Müdürlüğü'ne bağlı maden ocağında bir işçi 26 Kasım sabahı 01.00 sularında hayatını kaybetti.

Yerin 300 metre altında çalışan Ali Gümüştaş, kömür vagonlarını araçla çekerken kafasını ocağın içerisindeki demir direğe çarptı. Ağır yaralanan Gümüştaş, mesai arkadaşları tarafından ocaktan çıkarıldı. Ocak çıkışında ambulansa alınan Gümüştaş ilk müdahalenin ardından Bartın Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Gümüştaş hastanede yapılan müdahalelere rağmen kurtarılamadı.

Petrol-İş Sendikası'nı sorumluluğa davet ediyoruz!

Korozo Ambalaj'da yaşanan sendikal örgütlenme süreci üzerine Esenyurt Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun Petrol-İş Sendikası'na yazdığı yazıyı yayınlıyoruz.

Sermaye iktidarının işçi sınıfına tam bir kölelik dayattığı, çalışma koşullarının tamamen esnekleştirilmek istendiği, kalan kırıntı hakların ise gaspedilmeye çalışıldığı bir dönemden geçiyor. Kıdem tazminatı hakkının gaspı, kiralık işçilik ve Özel İstihdam Büroları'nı içine alan bu kapsamlı saldırı dalgası, işçi sınıfının haklarının tamamen budanması anlamına geliyor. Bu saldırının hayata geçmesi ile uzun çalışma saatleri, düşük ücretler, ağır koşulları, taşeronlaşma, fason üretim, güvencesizlik ve kuralsızlık çalışma yaşamına tamamen hükmedecek. Daha çok sömürü ve kölelik için, işçi sınıfının atomize edilmesi ve örgütlü mevzileri hedefliyor.

Bu nedenle köleleştirme saldırısının geri püskürtülmesi sınıf mücadelesinin geleceği açısından büyük bir önem taşıyor. Sınıfın grevli-toplu sözleşmeli sendikal hakkını da hedef alan saldırı karşısında, sendikal bürokrasi AKP hükümeti ile oturdukları pazarlık masasında sermaye düzeninin çarklarının bir dişlisi olarak davranmaktadır. İşçi sınıfının büyük oranda örgütsüz olması nedeniyle sendikal hareket bu saldırıya karşı kararlı bir irade göstermekten uzak, günü kurtarmaya bakan utanç verici bir tutum sergiliyor.

Öte yandan işçi sınıfının tabandan örgütlenme iradesi ve mücadele eğilimi artarak güçleniyor. Krizin faturasının döne döne işçi sınıfına ödetilmesi, ekonomik-sosyal yıkımın şiddetlendirilmesi ve kazanılmış hakların yok edilmesi işçilerin öfkelerini büyütürken mücadele eğilimlerini de güçlendiriyor. Bu eğilim bugün sınıfın örgütsüz bölükleri üzerinden fabrikalardaki sömürü koşullarına ve hak gasplarına karşı sendikalara yönelmek biçiminde kendisini ortaya

koymaktadır. İşçiler taban inisiyatiflerini geliştirerek, yaşadıkları sorunların çözümünü örgütlenmekte ve (sendikal bürokrasinin ihanetçi tutumunun yarattığı güvensizliğe rağmen) sendikalara üye olmakta görmektedirler.

Sendikal bürokrasi sınıfın örgütlenme eğilimini baltalıyor

Bugün sendikal harekete hâkim olan bekleme-ci-uzlaşmacı çizgi dayanılmaz boyutlara ulaşmış, işçilerin geniş bir bölümünde ise sendikalara olan güveni yok etmiştir. Zira sendikal harekete hâkim olan anlayış yıllardır direnişe geçen işçileri sahipsiz bırakmakta, direnişleri mali bir yük olarak görmekte, sınıfın sermaye karşısında geliştirdiği militan mücadele eğilimini ise kontrol altına almaya çalışmaktadır. Sendikalara üye olmak isteyen işçileri %50 barajını bahane ederek üye yapmamak, böylece yetki başvurusu öncesi yaşanabilecek herhangi bir işten atma saldırısının ve başlayacak bir direnişin yükümlülüklerini sırtından atmanın hesabını yapmak bu çizginin uzun yıllardır sürdürdüğü bir tutumdur.

İşte bu tutum sendikalaşma faaliyetini kelimenin tam anlamıyla baltalamaktadır. Ve süreci kendiliğinden bir seyre mahkûm etmektedir. Çünkü üyeliklerin; çalışanların %50'sine yakın çoğunluğa ulaşınca başlaması konusundaki ısrar sendikalaşma faaliyetinin fabrikanın geneline yayılmasına, işçilerin somut bir gündemi haline gelmesine engel olmakta, motivasyonu dağıtmakta, güvensizlik yaratmakta ve işçilerde yılgınlığa-dağılmaya neden olmaktadır. Sendika bürokratları bu şekilde işçileri örgütlemek,

eğitmek ve eylemli mücadelesini güçlendirmek görevini sudan bahanelerle savuşturarak rahat koltuklarında oturmayı yeğlemektedirler. Üyeliklere başlamamak, örgütlenme faaliyetinin niceliksel olarak gelişimine sekte vurmakta, yetki sayısına ulaşmayı baştan imkânsızlaştırmakta ve örgütlenme sürecini göğüsleyen işçilerin açığa çıkmasına neden olmaktadır. İşte Esenyurt-Kuruçeşme'de kurulu Korozo Ambalaj işçilerinin mücadelesi, örgütlenme faaliyeti ve sendikal çalışmanın fabrikadan tasfiyesi süreci bu şekilde gelişmiştir. Petrol-İş İstanbul Şubesi ile irtibata geçerek sendika üyesi olmak isteyen işçilerin karşı karşıya kaldıkları sorunlar, sendikal hareketin mevcut tablosuna tam anlamıyla ayna tutmaktadır. Tabandan kopuk, üretimden gelen gücü ve eylemli bir mücadele çizgisini eksen almayan sendikacılar, sendika Genel Merkez ve Şube yöneticilerinin bugüne kadar sergiledikleri pratik, sınıfın mücadelesini sekteye uğratmıştır. Korozo'da da yaşanan bu olmuştur.

Sınıf bilinçli işçilerin bizzat kendi emek ve çabalarıyla geliştirdikleri mücadelenin kaderi sendika yöneticilerinin iki dudaklarının arasından çıkan söze mahkûm edilmiştir. Sormak istiyoruz, sendikalar işçilerin sendikanın yetki alacağı sayıya ulaştıkları zaman başvuracakları bir vezne midir? Bu durumda sendikanın işlevi nedir? Korozo işçilerinin Petrol-İş İstanbul Şubesi'nin üyelikleri konusunda ikna edildiği ya da böylesi bir izlenim yaratıldığı bir anda bile Genel Merkez'in buna ayak diremesi sendikal ayak oyunları ile işçilerin nasıl oyalandığını gösteren somut bir örnektir. Geçmişte 'Sendikalı ol!' şiarıyla kampanyalar örgütleyen ve Türk-İş içerisinde muhalif-mücadeleci, ilerici, demokrat kimliği ile övünen Petrol-İş Sendikası'nın Korozo'da sergilediği pratik tam anlamıyla utanç vericidir. Türk-İş yönetimine bayrak açan sendikaların oluşturduğu Sendikal Güç Birliği Platformu'nun da başını çeken Petrol-İş, Korozo'daki pratiği ile mücadeleciler, direngen bir çizgi sergilemek bir yana, en basit hakkını kullanmak, 'sendikalı olmak' isteyen yüzlerce işçiyi ortada bırakmıştır. Üstelik bu yüzlerce işçi Petrol-İş Sendikası'nın en ufak bir çabası olmadan kendi çabaları ile birleşmiş işçilerdir. Sendikacılar en kaba biçimiyle işçilerin kendileri için aidat ödemeye başlamadan önce hiçbir anlamı olmadığını göstermişlerdir. Bu efendiler yetki sayısına yakın bir sayıya ulaşıldıktan sonra fabrikada üyeliklerin hızlanacağını gayet iyi bildikleri ve yetki barajına o aşamadan sora ulaşmalarının kolay olacağını düşündükleri için bir tüccar edasıyla işi garantiye almanın hesabını yapmışlardır. Ve tüm süreci de esasında işçileri farklı bir şekilde oyalayarak yönetmişlerdir. Sendikal Güç Birliği Platformu'nun ve Petrol-İş'in sıklıkla topa tuttıkları Türk-İş ağalarının, sendikayı holding gibi çalıştırması ile kendi sergiledikleri bu tutum arasında ne fark vardır. SGBP'nin ve Petrol İş'in, Türk-İş yönetiminin kölelik yasasına karşı sergilediği ihanetçi tutumuna karşı kılıcı bile kıpırdatmamış olmaları da Korozo'daki pratikleri de aynı yaklaşımın izdüşümüdür.

Korozo süreci...

Korozo 1000'i aşkın işçinin çalıştığı ambalaj üretiminde kendi sektöründe tekel olan büyük bir işletmedir. İşçilerin mevcut yasal haklarının dahi yok sayıldığı, asgari ücrete boyun eğdirildiği, en ufak bir hak talebinde bile işçilerin keyfi bir şekilde işten atıldığı Korozo'da patron fabrikayı adeta bir çalışma (toplama) kampı gibi yönetmektedir. Burası dağıtılan bir bildiriye okumak için üzerinde bulunduran bir işçinin sorgusuz sualsiz bir şekilde kapının önüne konduğu bir fabrikadır. Kuşkusuz ki Korozo patronun bu pervasızlığının gerisinde işçilerin örgütlenmesinden duyduğu korku yatıyor.

Patronların sermaye devletini arkalarına alarak haklarını talep etmek için örgütlenen işçilere yönelik gerçekleştirdiği sendika düşmanı tutumlar, tehditler, baskı ve saldırılar Korozo'da da en kaba biçimiyle yaşanmıştır. Çünkü söz konusu olan ağır çalışma koşullarının işçilerde biriktirdiği öfke ve tepkinin örgütlü bir zeminle buluşmasına karşı duyulan büyük bir tahammülsüzlüktür. Sömürü cehennemi olan bu fabrikada 4 ayrı binada gerçekleştirilen üretimin parçalılığı, 12 saatlik vardiya düzeni, sürekli gözetlenme, uzun ve ağır çalışma koşulları birkaç işçinin yan yana gelip konuşmasını dahi zorlaştırmaktadır. Tam anlamıyla işçiler için sömürü cehennemi olan Korozo'da hüküm süren kölece çalışma koşullarına ve düşük ücretlere karşı işçilerin geçmişten bugüne pek çok örgütlenme girişimi olmuş, işçilerin tepkisi her türlü baskıya rağmen bir türlü bastırılmamıştır. Korozo'da fabrikaya sendikayı getirmek isteyen sınıf bilinçli işçiler ise bu nesnellığın bilinciyle gizli bir şekilde örgütlenerek birlikteliklerini inşa ettiler.

Son derece zor, kararlılık, çaba, emek ve fedakârlık isteyen 2,5 yılı bulan bu örgütlenme faaliyeti sırasında sendika ile bağ kurmak kendini dayatan bir aşamaya geldiği, örgütlenme faaliyeti buna uygun örgütlü bir zemin yarattığı zaman, Petrol-İş Sendikası ile irtibata geçildi. Bu aşamadan sonra sendikal örgütlenmenin hızla büyüyerek başarıya ulaşması için Petrol-İş yönetiminin kendi üzerine düşen göreve uygun davranması yeterli olacaktı. Kendileriyle irtibat kurulan 1 yıl süresince sendika üyelikleri için gece - gündüz demeden çabalayan işçilerin yürüttüğü mücadele göz göre göre eritilmiştir. Petrol-İş işçilerin sendikal örgütlenme taleplerini sahipsiz bırakmış, işçilerin parça parça örgütlenmelerini kabul etmemiş, süreci uzun bir zamana yaymış, bununla da kalmamış üyelikleri sürekli erteleyerek işçileri edilgenliğe mahkûm etmiştir.

Sendikanın oyalayan, ertelemeci bu yaklaşımı nedeniyle umutları kırılan işçiler, insanca yaşanabilecek bir ücret talebi için fabrikada eylem yapmış, tepkilerini ortaya koymuşlardır. Ardından Korozo patronunun işçilerin sınırlı eylemine karşılık başlattığı işten atma saldırısına sendika göz yummuş, kılını bile kıpırdatmamıştır. Dahası açılan işe iade davalarını atılan işçilerin üyesi olmadığı gerekçesiyle üstlenmek istememiş, işçilerin yoğun baskısı sonucu bu talebi kabul etmek zorunda kalmışlardır. Sonuç olarak bugün gelinen yerde çalışma koşullarına tepki gösteren, sendikal olmak isteyen öncü işçiler ayıklanmış, sendikal faaliyet sekteye uğramış ve işçilerde ciddi bir güvensizlik oluşmuştur. Tüm bu tablonun asıl sorumlusu adeta işçileri üyesi yapmamak için direnen Petrol-İş yönetimidir.

Sendikal bürokrasi işçilerin fiili-meşru mücadelesiyle yerle bir edilecektir

Buradan sormak istiyoruz: Sınıf mücadelesinin çetin ve zorlu bir süreçten geçtiği, sınıfın örgütlü mevzilerinin sergileyeceği tutum ve çabanın son derece önemli olduğu bir dönemde Petrol-İş Sendikası'nın elini taşın altına koymaktan uzak tutan geri yaklaşımı Korozo patronun ekmeğine yağ sürmek değildir de nedir? Biraraya gelen ve sendikanıza üye olmak isteyen işçileri aylardır oyalamanız kimin çıkarına olmuştur? Dahası sendikaların her geçen gün kan kaybettiği, sendikal örgütlenmenin altının sürekli boşaltılmaya çalışıldığı bir dönemde temel sorumluluğunuz örgütlenmek isteyen işçileri üyeniz yapmak, karşı karşıya kalınacak bir patron saldırısında ise direniş iradesini örgütlemek değil midir?

Petrol-İş Sendikası'nın Korozo Fabrikası'nda sergilediği geri tutumu ve işçilerin örgütlenme iradesini kıran, mücadeleyi sekteye uğratan yaklaşımı, sınıfın direnişçi-devrimci-militan mücadele çizgisi ile tarihe gömülecektir. Hadımköy-Kıraç-Kuruçeşme-Esenyurt gibi düşük ücretlerle ve uzun çalışma saatleri ile patronlar için tam bir cennet haline getirilmiş bir sanayi havzasında örgütlenme mücadelesinin sınıf mücadelesi açısından taşıdığı önem ortadadır. Sendikal fabrika sayısının yok denecek kadar az olduğu bu bölgede işçilerin işsizlik korkusuna rağmen örgütlenme girişimlerini boşa düşürdüğünüz için işçilere hesap vermektan kaçamazsınız.

Korozo işçilerini üye yapmamak için bin dreden bin su getiren Petrol-İş Sendikası yönetimine asıl misyonunu ısrarla hatırlatmak istiyoruz. Şayet Türk-İş'in içinde "ilerici-demokrat" bir sendika olmakla övünmeye devam etmek istiyorsanız, işçilerin tabandan gelen sesine kulak vermeniz gerekmektedir. Edilgen, beklemeçi çizginiz sınıf mücadelesinin bugünkü zorlu koşullarına ve ihtiyaçlarına yanıt veremez.

İşçilerin fiili-meşru mücadelesi ve tabandan örgütlenmesi güçlenirken, siz sendika ağalarının tahtının sarsılacağı günler uzakta değildir. Bugüne kadar bol laf, az işle sendikaların yönetimine çöreklenmiş olabilirsiniz. Güvenli limanlarda gezineceğiniz, risk almaktan uzak durarak örgütleneceğiniz günler geride kaldı. Örgütlenme hakkına sahip çıkan işçilerin karşısına dikilen tek engel patronlar değil, sizin gibi sendika bürokratlarının sözde mücadelecilikte ise bugün kelimenin tam anlamıyla örgütlenmekten kaçan geri yaklaşımıdır. Fakat sendikal ihanet engeli de bizzat işçilerin mücadelesi ile yerle bir edilecektir.

Bizler sınıf devrimcileri olarak kuşkusuz ki sınıfın kitlesel örgütü olan sendikalara sahip çıkmaya, işçi sınıfının tabandan artan öfkesini örgütlerken, sendikal bürokrasiye karşı mücadelemizi de kararlılıkla sürdüreceğiz. İşçi sınıfının sanayi havzalarından ve fabrikalardan yükselen inisiyatif ve bağımsız devrimci sınıf çizgisi, sınıf mücadelesinin önündeki engellerden ve ayağındaki ayak bağlarından kurtulmasını sağlayacaktır.

Kahrolsun sendikal bürokrasi!
Sendika ağalarından hesabı işçiler soracak!
Bağımsız, devrimci, kitlesel, militan sınıf hareketi için ileri!

Esenyurt BDSP
27 Kasım 2013

Gebze'de mücadele çağrısı

Gebze İşçilerin Birliği Derneği ilk toplantısını 23 Kasım'da gerçekleştirdi.

Toplantıda derneğin kuruluş amacı ve hedefleri tartışıldı. İşçi sınıfına yönelik ekonomik-sosyal ve siyasal saldırılara karşı mücadelede derneğin nasıl daha güçlü bir şekilde faaliyet yürüteceği üzerine planlamalar yapıldı.

İşçi sınıfının talepleri ile birlikte, hak gasplarına karşı bir mücadele hattı belirlenmiş oldu. Dernek işçi sınıfının güncel talepleri olan taşeron çalışmanın yasaklanması, asgari ücretin yükseltilmesi, emeklilik yaşının düşürülmesi için yürütülecek bir kampanya çalışmasını önüne hedef olarak koydu.

Ayrıca bugün gündemde olan kıdem tazminatının gaspına karşı, imza kampanyası ile birlikte 1 Aralık günü saat 17.00'de seminer yapılması kararlaştırıldı.

Tartışılan gündemlerle beraber, dernekte sinema, şiir, müzik atölyelerinin oluşturulması planlandı.

Dernek çalışanları 24 Kasım'da ise Eskiçarşı çeşme önünde stand açtı.

Standa gelen işçilere Metal İşçileri Birliği'nin kıdem tazminatı ile ilgili yazısının olduğu bülten ve Emekçi Kadın Bülteni ulaştırıldı.

Kızıl Bayrak / Gebze

FENİŞ işçileri Sanayi Bakanı ile görüştü

Direnışteki FENİŞ işçileri, Ümraniye'den Dilovası'na taşınan İMES'in açılışına katılan Sanayi Bakanı Nihat Ergün ile görüşmek üzere 23 Kasım'da organize sanayi bölgesine gittiler.

40 tane fabrikanın işlemeye başladığı organize sanayi bölgesinin girişinde "Maaşlarımız ve tazminatlarımız gasp edilemez / FENİŞ Alüminyum İşçileri" pankartını açan işçiler bakanla görüşme talebinde bulundular. Kısa süre sonra jandarma organizenin girişine gelerek barikat kurdu. Organizenin güvenlik görevlileri ve jandarma işçilere pankartı kaldırmalarını sıkça söylediler. İşçiler görüşme talepleri kabul edilene kadar pankartlarını kaldırmayacaklarını ifade ettiler.

FENİŞ işçilerinin ısrarlı bekleyişinin ardından görüşme talepleri kabul edildi. İşçiler toplu halde toplantının yapıldığı salona girdiler. Toplantı bittikten sonra Sanayi Bakanı Nihat Ergün, Kocaeli Valisi Ercan Topaca, vali müsteşarı ve İşkur bölge müdürü ile görüşme gerçekleştirildi. FENİŞ işyeri temsilcilerinin ve sendika şube başkanının katıldığı görüşmede işçiler taleplerini ifade ettiler. Üç aylık maaşların ve tazminatların işsizlik fonundan karşılanması istendi. Sanayi Bakanı bu konuda Çalışma Bakanı ile görüşeceğini, yapabilecekleri için uğraşacağını dile getirdi.

Kızıl Bayrak / Gebze

Korozo işçileri: Sendika sendikaliğini yapmalı!

Fabrikalarında örgütlenme çalışması yürüten Korozo işçileri ile örgütlenme süreci ve sendikanın tutumu üzerine konuştuk...

- Çalışma koşullarınızdan kısaca bahseder misiniz? Niçin sendikal olma gereği duydunuz?

Mahmut Karadağcı: 12 saat çalışıp asgari ücret alıyoruz. Zaten onu bile çok görüp kırıyorlar. Tabii her yerde sömürü var. Bir şeyleri değiştirmek için birlik-beraberliği sağlamak lazım. Birlik olmadı mı sendikanın da bir anlamı yok. Bugün bir zam oluyor. Karşısında topluca ses çıkarmak lazım. Gelecek için adım atmamız gerekiyordu. Biz biraz da gelecek nesile ne bırakabiliriz diye düşünerek bu işe başladık. İşte bu yüzden sendikalaşmak yoluna gittik.

Ahmet Yılmaz: Hiçbir sosyal hakkımız yoktu. 12 saat üzerinden haftada altı gün çalışıyorduk, buna rağmen aldığımız ücret kesinlikle geçinemize yetmiyordu. Ücret sıkıntımızı anlatacak bir muhattap bulamıyorduk, yetkililer bizi anlamıyorlardı. Koşulların kötülüğünden bahsettiğimizde ise "kapı orada" deyip, bedavadan hak istiyormuşuz gibi davranıyorlardı, ya da işten çıkarıyorlardı.

Sendikalara üye olmak ve sendikalaşma çalışması yürütmek anayasal hakkımız. Bu hakkı kullanmak istedik. Korozo'da çalışan herkesin yararına olacak bir şeydi. Bu birliği oluşturmak istedik. Örgütsüz olmak her türlü keyfiyete açık olmak demektir. İş güvencemizin olmamasıydı. Biz de yasal hak olan bir şeyi yapmaya çalıştık.

Hasan Hüseyin Ababay: Çalışma oldukça yoğundu. 12 saat üzerinden ve haftada en az 6 gün çalışıyorduk. Bunun karşılığında aldığımız ücret ise sadece sefalete yetecek kadardı. Hani "yaşayacak vaktiniz oluyor muydu?" diye soracak olsanız; kesinlikle hayır! Ücretler düşük, bir de niye olduğu belli olmayan kesintiler eklenince elde bir şey kalmıyordu. Muazzam bir sömürü ve durmadan çalışma kalıyordu bize.

- Sendikanız süreç içerisinde ne gibi adımlar attı?

Mahmut Karadağcı: Mücadeleyi biz yaptık. Sendikanın attığı hiçbir adım yok. En basitinden onca zaman bir üyeliği bile başlatmadı. Bu neden kaynaklanıyor? Sırf kendilerini, rahatlarını düşündüklerinden... Hep fedakârlığı yapan işçi oluyor. Vaatlerden başka bir şey yok. O zaman biz onları patron olarak görürüz, bir sendika olarak değil. Patron da sonuç olarak hep boş vaatlerde bulunuyor.

Bu noktada insanların sendikaya bakış açısı değişiyor. İnsanları ikna edecek adımlar atmak

gerekiyor. Her toplantıda aynı laflar, ama icraat yok. Ben bunları kandırma, oyalama politikası olarak görüyorum. Üyelik olsa insanlar daha bir özgüvenli olur, daha başı dik durur. Bu hakkımızı elimizden aldılar, daha doğrusu bu şans bize tanımadılar.

Ahmet Yılmaz: Sendika son derece garantici yaklaştı. Siz hazırlayın, biz de üye yapalım mantığıyla yaklaştı. Bin kişinin altı yüzünü ikna edin gelin gibi bir tutumla karşımıza çıktılar. Zaten insanlar işten atılma ve işsiz kalma korkusu içindeydiler, bu tutum da hepten dağılmaya ve yıpranmaya yol açtı.

- Sendikalaşma süreci nasıl ilerledi?

Murat Karadağcı: Samimi ve güvenilir arkadaşlarla bilgi alışverişi yaparak başladı. Haklarımızın ne olduğunu öğrendik. Biz de başka arkadaşlara anlattık bunları. Aramızda bazı yalakalar da yok değil. Ama genele vurduk mu sağlam olanlar daha fazla.

- Sendikanın çalışmalarını ve tutumunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Murat Karadağcı: Sendika yanımızda olması gerekirken uzaktan seyretti. İş sağlama alıp kendini garantilemek istedi. İşten atılmaların ardından ilk başta mahkeme için avukat bile tutmaya yanaşmadılar. Siz üye değilsiniz, dediler. İyi ama biz üye olmayalım demedik ki. Aksine en başından beri sürekli bizi üye yapın diye ısrar ediyoruz. Sayımız yüzlere ulaştığı halde orali olmadılar.

Hasan Hüseyin Ababay: Sendika risk almak istemedi. İlk süreçlerde belli bir sayıya ulaşmamız gerektiğini söyledi. Çalışmanın seyri içerisinde büyüdük, genişledik, çoğaldık. En son üç yüze yaklaşmıştık. Sendikadan üyeliklerin başlamasını istedik. Bize herkesin bir arada olacağı bir toplantı yapalım ondan sonra başlarız, bakarız gibi şeyler söylediler. Herkesin biraraya gelmesinin örgütlenmeyi baltalamak anlamına geleceğini söyledik ama ikna edemedik. Süreç sürüncemede kaldı ve işçilerin tepkilerini akıtacak kanallar bir yanı sıra tıkalıydı. Ardından haziran zammı dönemi geldi. Makine kapatmalar, imza toplamlar, en son da mesaiye kalmamalar oldu. İki bölümde toplam dört kişi hariç kimse mesaiye kalmadı. Üretim durdu, patron ikna çabalarına girişti ama başaramadı. Ama sendikalaşma çalışmasında bir buçuk yıldır yer alanlar vardı, bir yıl olanlar vardı artık somut şeyler yapmak

istiyorlardı ki haklıydılar da. Üzerine sayımızın çoğalmış olması da eklenince işçilerin tepkisi daha da büyüdü.

Sendikanın pasifist tutumunu kabullenemiyorduk. Sendika "siz yetki alacak sayıya gelin, biz de bunu görelim üyeliklere başlayalım" diyordu. Altı yüz kişiyi örgütlemek o kadar kolay birşey de değil ki. Bir kişiyi ikna etmek için bile defalarca konuştuğumuz oluyordu. Hem biz altı yüz kişiyi örgütledikten sonra sendika ne işimize yarayacak. Sendika üzerine düşeni yapmaktan özenle kaçındı.

Öyle ki işten atıldıktan sonra dava masraflarının karşılanması için bile tartışmak zorunda kaldık. Üye olmadığımız için davayı üstlenemeyeceklerini söylediler. Sanki onlar üye yaptılar da biz olmadık. Davayı üstlenmemenin ilişkilerin kopması anlamı taşıyacağını söyledik. Sanırım bunun basıncıyla kabul ettiler. Ama daha sonra üyeliklere yine de başlamadılar. Daha sonra patron bir saldırıya daha girişti ve öncü ekibin, yani çalışmayı göğüsleyen işçilerin hemen hepsini işten çıkardı.

Hani "herkes kendine yakışanı yapar" diye bir söz vardır. Biz işçiler olarak üzerimize düşeni yaptık, örgütlendik. Patron üzerine düşeni yaptı ve saldırdı, işten çıkardı ama sendika üzerine düşeni yapmadı.

- İşten atılma süreci nasıl gelişti?

Ahmet Yılmaz: Üyelikler bir türlü başlamadı. Bu durum işçilerde kendiliğinden harekete yol açtı. İşçiler tepkilerini akıtacak bir kanal arayışındaydılar. Üyelikler başlamayınca da kendiliğinden bir tepkiye dönüştü. Haziran zammı yapılmamasına karşılık mesaiye kalmama eylemi yaptık ve zam istedik. Aldığımız ücretle, çalışma tempomuz arasında ciddi bir açık vardı. Biz de zam istedik ve ardında işten atıldık.

Hasan Hüseyin Ababay: Mesaiye kalmama eyleminden birkaç gün sonra beni insan kaynaklarından çağırıldıklarını söylediler. Gittiğimde departmanda daralmaya gidildiği söylendi. Geçersizliğini ispatlayınca ise performansın düşük dediler. Onun geçersizliğini ispatladıktan sonra da "biz seni çıkartacağız kardeşim" dediler ve çıkardılar. İçerideki çalışmanın tam anlamıyla teşhir olmaması için direnişe geçmedik işe dönüş davası açtık. Benden sonra ilk etapta on kişi daha çıkardılar. Öncü ekip büyük oranda atılmış oldu. Bu olay Ağustosun ilk haftası oldu. Ağustos ayı içerisinde 60-70 arkadaş daha katıldı bize. İşten atılmalara rağmen örgütlenme çalışması ilerliyordu. Çok fazla bir olumsuzluk olmadı o zamanlar. Hatta insanlar hırslandılar da. Sonrasında somut bir şeyler görmeyince o da sönümlendi. Sonrasında patron çalışmayı yürüten tüm öncülerini fabrikadan ayıklayarak işten attı.

- Fiili-meşru mücadele yollarını deneyerek direnişe geçmeyi düşündünüz mü?

Hasan Hüseyin Ababay: Aslında direnişe geçmek gerekiyordu. İşten atılmalar mesaiye kalmama, zam için imza toplama ve makineleri durdurarak zam toplantısı talep etmemizin ardından başladı. Direnişe başlamak içerideki çalışmayı deşifre eder kaygısını duyduk. Bundan dolayı direnişe geçmedik.

- **Bu röportajı okuyan işçilere ne tavsiyede bulunmak istersiniz?**

Murat Yılmaz: Bu şekilde düşünen arkadaşlar stratejisini düzgün belirlemeli. Gizlilik kurallarına özen göstermeli. Ve eğer arkadaşlarının duyarlılığına inanıyorlarsa ve beraber çalıştıkları sendikanın tutarlılığına güveniyorlarsa yollarına korkmadan devam etsinler.

- **Sendikalaşma mücadelesinde ne gibi eksikleriniz oldu?**

Caner Burç Başkaya: Kuşkusuz biz işçilerin birçok eksikliğimiz söz konusudur. Sonuçta el yordamıyla bir şeyleri keşfetmeye ve örgütlenirken bu işin inceliklerini de öğrenmeye çalışıyoruz. Ancak bana kalırsa adı üstünde, sendikalaşma çalışmasında sendikanın oynayacağı rol de bir yerde belirleyici oluyor, ister istemez.

Ne yalan söyleyeyim şubedeki arkadaşlar bizimle ilgilendiler, görüşmeler yaptılar. Ancak tek başına bu yeterli değil. Sendikamız Petrol-İş fabrikamızda en temel görevini yerine getirmedi. Yaklaşık bir senedir görüşüyoruz. 280 kişiyi kapsayan bir sendikalaşma çalışmasında bir kişi bile sendika üyesi değil. Sendika “bu iş yatarsa paçamı nasıl sıyırabilirim, nasıl bunları başımdan atabilirim”düşüncesiyle bizi üye yapmadı.

Üyeliğin başlamasının önemi nedir diyeceksiniz? Üyelik sendikayı getirmes tek başına ancak bizim birlikte davranma yeteneğimizi güçlendirir. Aidiyetimizi sağlamlştırır. Ve patronun bir saldırısıyla karşı karşıya kaldık mı net bir yanıt üretmemize olanak sağlar.

- **Son olarak ne söylemek istersiniz?**

Caner Burç Başkaya: Sınıf mücadelesinde titrek davranışlara yer yok. Ya sendika tamamen biz işçilerin yanında olur ya da tümüyle karşı tarafta, yani patronun koltuğu altına girmiş sayılır. Burada patron patronluğunu yapıyor. Biz işçiler kendi üzerimize düşeni fazlasıyla yapıyoruz. Sendika da sendikalığını yapacak. Bu nedenle bizden üyeliği dahi esirgeyen, bizi sahipsiz bırakan sendikanın genel merkezi haklı tepkilerimizin hedefi olmaktadır. Bir işçi sendikasını, işçinin yanına çekmek boynumuzun borcudur.

Artık işçiler eskisi gibi kaderine boyun eğmiyor. Tüm eksikleriyle beraber, yeni bir öncü işçi kuşağı yeşeriyor. Bu anlamda TÜMTİS'te örgütlenen DHL Lojistik işçilerinin ve sendikayı fabrika işgali ile sokmayı başaran Hadımköy ve Dudullu'daki Greif işçisi arkadaşları yürekten kutlarım, örgütlenen tüm işçilere çalışmalarında da başarılar diliyorum. Serkeftin!

Ahmet Yılmaz: Her yer mücadele alanıdır. Emegimizin karşılığında insanca yaşayacak ücret istemeliyiz. Bizi bir ayda otuz gün çalıştırıyorlarsa yaşamaya yetecek ücreti de vermek zorundalar. Emegimizin karşılığını almamız için işçiler olarak mücadeleyi sürdürmek zorundayız.

Hasan Hüseyin Ababay: Biz işçiyiz. Bizim hayatımızı sürdürmek için emeğimiz dışında hiçbir şeyimiz yok. Bu nedenle emegimizin karşılığını istemek gibi bir zorunluluğumuz var. Sömürünün olduğu yerde mücadele başlar. Emegimiz bizim olana kadar mücadele edeceğiz. Bizim mücadele talebimiz, hep daha iyisi olmalı, hep daha insana yaraşırı olmalı. Bu talebimiz bu düzeni aşılıyor. Ezilen, sömürülen herkesin kurtuluşu, sosyalizmden geçiyor. Bu nedenle işçi sınıfının örgütlü mücadelesini yükseltmek göreviyle yüz yüzeyiz. Ve başaracağız.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Tabandan duyduğu korku Türk-İş'i harekete geçirdi!

Atalay'ın açıklamaları, tabanın öfkesini dizginlemek için yapılmış ustaca bir manevradan ibarettir.

Kıdem tazminatının gaspını, kiralık işçi bürolarını ve esnek çalışmayı içine alan kapsamlı köleleştirme saldırısı karşısında sınıfın tabandan gelen mücadele azmi ve isteği son günlerde gözle görülür bir şekilde güçlenmektedir. Bu tabloda özellikle Türk-İş ve Hak-İş'in sermaye hükümeti ile adeta kol kola veren utanç verici pratiği ise bugün hak gaspına karşı sınıfın tabandan yükselen tepkisine çarpmış durumdadır. Kuşkusuz ki AKP iktidarının yalan ve demagoji ile tarihsel hakları gasp etme hevesini cesaretlendiren temel olgu sınıfın geniş bölüklerinin örgütsüzlüğü ve mevcut sendikal hareketin ise icazetçi-uzlaşmacı çizgisi olmuştur. Ancak sınıfın hali hazırda içinde bulunduğu kural dışı çalışma ve sefalet koşullarına dair duyduğu hoşnutsuzluğun bu hakların gaspı üzerinden hızla dışa vurması içten bile değildir. DİSK'in üretimden gelen gücü eksen almayan, işyerlerinden/fabrika zeminlerinden örgütlenmeyen, ön çalışması dahi son derece cılız olan 'Direnişçi' kampanyasının mücadele dinamiklerini taşıyan işçileri hızla etrafında toplamayı başarması, etkinin yaygınlaşması ve karamsar havayı kırması ise bunun bir göstergesidir. Günü kurtarmaya dönük sınırlı bir adımın dahi yarattığı etki nedeniyle, bu gelişmelerin işçi sınıfının örgütlü-örgütsüz kesimlerinin hızla gündemi haline gelmesi ile sendika ağalarının etekleri tutuşmuş durumdadır.

Bu durum bir taraftan DİSK'in konumunu işçilerin karşısında farklılaştırırken, diğer taraftan da daha güçlü adımlar atması konusunda basınç altında bırakmaktadır. DİSK'in örgütlülüğünün dayandığı işçi sayısının darlığı düşünülürse, sermayenin bu şiddetli kölelik saldırısını tek başına göstereceği dirençle püskürtmesinin zor olduğu açıktır. Elbette bu nesnel zorluğa rağmen üretimden gelen güce yaslanan ve tabandan gelen dinamizmini açığa çıkaran bir pratik bu nesnellüğün yaratacağı etkiyi kat be kat artıracaktır.

İşte bu noktada Türk-İş ve Hak-İş'in DİSK'e yaptığı "Güçlerimizi ve kasamızı birleştirelim" önerisi dikkat çekici bir noktada durmaktadır. Geçmiş yıllarda benzer kapsamlı yıkım saldırılarında da tabandan gelen öfkeyi boşaltmak için merkezi mitingler yapmak zorunda kalan sendika ağalarının bu hamlesi işçi sınıfının öncü güçlerinin omuzlarına önemli bir sorumluluk

yüklemektedir. Bu öneriye DİSK Genel Başkanı Kani Beko'nun, "İlkelerimiz çerçevesinde dayanışmaya varız" yanıtını vermesi de önümüzdeki günlerde sendikaların bu saldırı üzerinden bir birliktelik zemini yakalamasının ihtimal dâhilinde olduğunu gösteriyor. Öte yandan Türk-İş ve Hak-İş'in ihanetçi tutumu DİSK'in cılız da olsa başlattığı kampanya ile iyice belirginleşmiş ve teşhir olmuş durumdadır. Bu da işçilerin tepkisini güçlendirmekte ve bu sendikaları 'grev' gibi açıklamaları sözde de olsa söylemek zorunda bırakmaktadır.

Uzun bir süredir "dostlar alışverişte görsün" düzeyinde dahi açıklamalar yapmaktan geri duran Türk-İş Başkanı Ergün Atalay'ın "Kıdem tazminatında istemediğimiz bir şeyi yapamazlar. Olmaz böyle bir şey. Velev ki oldu. Özellikle kamuda kıdem tazminatı gündeme gelince işçiler hemen emekli oluyor. Biz işçilere 'panik yapmayın, kıdem tazminatı değişmeyecek' diyoruz. Eğer tersi olursa, dediklerimiz olmazsa o zaman biz bırakın Türk-İş'i, Ankara'nın önünden bile geçemeyiz. Burada duramayız" sözlerini sarf etmesi önemlidir. Bu sözler sendika ağalarının tabandan yükselecek mücadeleden duydukları korkunun açık bir itirafıdır.

Atalay'ın Türk-İş Genel Kurulu'nun kıdem tazminatıyla ilgili iki genel kurul kararı olduğunu, 30 gün üzerinden hesaplanan kıdem tazminatında mevcut durumdan geriye gidilmesi halinde "genel grev"i öngören genel kurul kararlarını uygulayacaklarını söylemesi ile sınıfın tepkisini dindirmenin hesabını yapmaktadır. Atalay'ın açıklamalarında yaptığı grev vurgusu ise ürkekçe söylenmiş genel geçer bir söylevden öteye geçmemektedir. Bu söylemlerin ardında 'Türk-İş'in önünden geçemeyiz. Burada duramayız' vurgusunda kendini gösteren korku ve panik yatmaktadır. Bu ağalar, işçileri denetimleri altında tutmayı başardıkları ölçüde sendika merkezlerinde durabileceklerini, sınıf mücadele sahnesine çıkınca bu geri tutumları ile sendikaların başında duramayacaklarını gayet iyi biliyorlar. Bu çerçevede, Atalay'ın açıklamaları, tabanın öfkesini dizginlemek için yapılmış ustaca bir manevradan ibarettir. Grev kararına yapılan vurgu eylemli tepkiler ya da fabrika zeminlerinde saldırıya karşı bir direnç göstermekten itinayla uzak durularak yapılmıştır.

Sendikal bürokrasinin pazarlıkçı-mücadelenin görevlerini erteleyen icazetçi tutumunu kırabilecek tek güç sınıfın sanayi havzalarından, fabrikalarından direnişe geçmesidir. Sendikal bürokrasinin alacağı en ufak bir eylem kararı dahi bugün bu basıncın ürünüdür. Bugün önemli olan sınıfın geniş kitlelerin önünü açacak bir direniş kanalının oluşturulmasıdır. Bu direniş iradesinin tabandan güçlenmeye başladığının farkına varan Atalay, sendikal ihanet çetesi olarak her zamanki uğursuz rollerini oynamak için kollarını sıvamıştır.

Bursa ve İzmir'de “#Direnişçi” eylemleri...

Bursa

DİSK üyesi metal ve tekstil işçileri ile taşeron işçileri 21 Kasım'da kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Kent Meydanı'nda toplanan yüzlerce işçi en önde DİSK'in "Kıdem tazminatımız iş güvencemizdir yok edilemez! Köleliğe karşı #direnişçi!" pankartı arkasında yürüyüşe başladı. Bu pankartın arkasında Birleşik Metal-İş ve DİSK Tekstil üyeleri yürüdü. Metal işçilerinin eyleme katılımı yoğundu. Dev Sağlık-İş üyesi taşeron işçileri ise "İnsan ihale ile çalıştırılmaz sağlıklı taşeron olmaz!" pankartı arkasında yürüdü. Emekli Sen'liler de kendi pankartları ile yürüdüler.

Fomara Meydanı'na yapılan yürüyüş boyunca konuşmalar yapılarak bu saldırının hangi hak gasplarına yol açacağı anlatıldı. Yol boyunca bildiri dağıtımı da yapıldı.

Hava karardıktan sonra meşalelerin de yakıldığı yürüyüşte işçiler coşkulu ve kararlıydı.

Fomara Meydanı'nda basın açıklamasını DİSK Genel Başkanı Kani Beko okudu. Beko, kıdem tazminatının fona devredilmesinin yağma demek olduğunu belirterek çeşitli örneklerle bundan önceki fonların başına gelenleri anlattı.

Eyleme Metal İşçileri Birliği, Partizan, DHF, Halkevleri, TKP, BAMİS-BATİS, HDK destek verdi.

İzmir

DİSK'in "#Direnişçi" kampanyasının eylemlerine 27 Kasım'da İzmir'de devam edildi. DİSK üyesi işçiler, eylem için Basmane Meydanı'nda toplandılar. Buradan İzmir Büyükşehir Belediyesi (İBB) önüne yüründü.

Yürüyüş boyunca kıdem tazminatının işçi için önemine vurgu yapan konuşmalar yapıldı. Yürüyüşte önde "DİSK" pankartı ardından sırasıyla "Kıdem tazminatımız iş güvencemizdir, yok edilemez. Kıdem gaspına karşı Direnişçi!", "Emek Platformu", "Gediz Edaş'ta insanca yaşamak ücreti alacağız. Kıdem tazminatını yağmalatmayacağız!/Enerji Sen", "DİSK Genel-İş 5 No'lu Şube", "Kıdem tazminatıma dokunma!/Birleşik Metal-İş" pankartları açıldı.

Flamalar ve meşalelerle İBB önüne gelindiğinde DİSK Genel Başkanı Kani Beko konuşma yaptı. Beko konuşmasında, kıdem tazminatının fona devri adı altında gasp edilmesine karşı eylemlerini sürdürdüklerini ifade ederek DİSK üyelerinin bu hakka sahip çıkması çağrısını yineledi.

Kızıl Bayrak / Bursa-İzmir

MİB MYK Aralık ayı toplantısı...

Değerlendirme ve kararlar

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu (MİB MYK) Aralık ayı toplantısını gerçekleştirdi.

MİB MYK toplantısında gündemler şu şekilde oluşturuldu:

- Kıdem tazminatı ve haklarımıza saldırılar
- Asgari ücret ve Ocak zamları
- İşkolundaki gelişmeler
- Yayınlar

Bu başlıklar üzerinde yapılan tartışma ve değerlendirmelerin sonuçları aşağıdadır.

- Kıdem tazminatı ve haklarımıza saldırılar

1. Bir süredir sermaye, hükümet ve sendika bürokratlarınca masaya yatırılan kıdem hakkımızı gasp etmek için girişimler sürüyor. Ancak ortada sınıfımız cephesinden bu pazarlık masasını devirebilecek çapta yoğun bir mücadele olmasa da, sermaye ve uşakları amaçlarına ulaşabilmekte büyük güçlük yaşıyorlar. Bunun böyle olmasının iki nedeni var. Birincisi varlığını güçlü bir şekilde gösteremese de sınıfımızdan duydukları korkudur. Korkuları yersiz de değildir. Çünkü dipteki homurdanmaların sesi onların kulaklarına kadar gelmektedir. Bunun için de bu zehri bize yutturmak için bir yem bulmaya çalışıyorlar. İkincisi ise sendika ağalarımız böylesine ağır bir suça imza atarken en azından bunun karşılığında kendilerine bir takım kırıntılar koparmanın hesabını yapıyorlar. Bu kırıntılardan biri olarak, en azından kamudaki taşeronlara sendikalarına üye yapmanın yolunun açılmasını istiyorlar.

2. Öte yandan, sonu büyük bir tuzağa dönüşecek bir pazarlık oyunuyla da yüz yüze olduğumuz her geçen günü daha açık görüyoruz. Öyle ki, daha önce üzerinde herhangi bir pazarlık yapmayacaklarını,

kıdemini masaya getirilmesini "genel grev" nedeni saydıklarını söyleyen Türk-İş yöneticileri, şimdilerde fona devir konusunu es geçip 30 gün pazarlığı yapıyorlar. Kırmızı çizgisini buradan çekmeye çalışıyor, böylelikle işçileri aptal yerine koyuyorlar. Bu, gerçekte büyük bir geri adım, kıdemi kuşa çevirip bireysel sigorta haline getirmenin yolunu açmak demektir. MYK, bu büyük tuzağın konusunda işçi sınıfını uyarmakta ve her türlü kıdem pazarlığına karşı çıkmaya, pazarlık masasını devirmeye çağırılmaktadır.

3. Toplantıda ağırlıklı olarak mevcut mücadelenin durumu değerlendirilmiştir. Ortadaki tabloda halen Türk-İş cephesinden işçileri mevcut saldırı konusunda uyarmak ve aydınlatmak da dahil mücadele adına hiçbir şey yapılmamaktadır. Bu saldırıya açıktan ortaklık eden Hak-İş cephesi gerici faaliyetlerini sürdürürken, DİSK, bu ikisinden ayrılarak sokağa çıkmaktadır.

Diğer ikisinin utanç verici durumu karşısında DİSK'in bu eylemlerinin, pazarlık masası dışında başka bir yolun olduğunu göstermesi bakımından değeri büyüktür. Fakat yine de belirtmeden geçmemek gerekir ki, DİSK cephesinden bu sürecin enerjik biçimde fabrika ve işyerleri zemininde örgütlendiğini söyleyemiyoruz. Örgütlü olduğu işyerlerinde bunu yapamayan DİSK haliyle kendi sınırları dışına taşarak sınıfı genel bir direnişe çekecek bir sorumluluk bilinciyle davranamıyor. Bu da dolayısıyla anlamlı ve son derece işlevsel olan bu eylemlerin etkisini ve gücünü sınırlıyor.

4. Bu tablo da bir kez daha gösteriyor ki, asıl sorumluluk ileri ve öncü sınıf güçlerine düşüyor. Bunun

en dolaysız sonucu ise her türlü beklemeçiliğe acilen son vermek olmalıdır. Bu da demektir ki, eğer herhangi bir sendikanın üyesiyseniz derhal harekete geçmelisiniz. Bağlı bulunduğunuz sendikanın yönetim kademelerini, fabrika temsilciliklerinden başlayarak eyleme zorlamalısınız. Sorumluluk mevkiindeyseniz eylem kararı almalı, karar için bulunduğunuz zeminleri zorlamalısınız. İsteklerinize uymayanlarla hesaplaşmalı, hesaplaşmanın yollarını aramalısınız. Bunu yaparken yine de beklememeli, elinizden ne geliyorsa ve nasıl yapabiliyorsanız tutumunuzu eylemli bir tarzda göstermelisiniz. Bu yer gelir bir söz söylemek olur, yer gelir sokağa çıkmak olur, yer gelir yapılan eylemlere katılmak olur, yer gelir arkadaşınızı eyleme katmak olur. Ama ne olursa olsun kendiniz, geleceğiniz ve sınıfınız için sorumluluk almalısınız. MYK, bu düşüncelerle sendikal uyusukluğu, bürokratik yozlaşma ve beklemeçiliği yıkıp geçmeye çağırılmaktadır.

5. Öte yandan, mücadelenin örgütlenmesini sendikal zeminler ve kademelere havale eden yaklaşımları sınıfımız içerisinde kesin olarak yenmeliyiz. Elbette sendikalar işçi sınıfının kitlesel mücadele örgütleridir, ancak bu sınıf mücadelesinin sendikal zeminlerden ibaret olduğu anlamına gelmez. Dahası bürokrasi tarafından felç edilmiş olan bugünkü sendikalar gerçeği düşünülürdüğünde bu özellikle böyledir. Bunun için mücadeleyi sendikal kademelerin yukarıdan aşağıya kendisini kuran dar ve boğucu çerçevesini aşacak bir kapsamda, aşağıdan sendikal-sindikasız işçileri kapsayan esnek zeminler üzerinden inşa etmeliyiz. Bu da demektir ki, fabrikalarda, havzalarda, semtlerde sendikal-sindikasız ayrımı yapmadan işçileri yan yana getirmeli ve mücadele içerisinde sokmalıyız. Bu ise işçi birlikleri, komiteler, platformlar türünde inisiyatifleri kurmak konusunda enerjik bir çaba göstermek anlamına gelecektir. Beklemeçiliği yıkıp geçmek de bu ölçüde mümkün olacaktır.

MYK, bu düşüncelerle, birlik bileşenlerini ve öncü sınıf güçlerini, izleyen-eleştiren-katılan bir tutumla yetinmemeye, mücadeleyi örgütleme sorumluluğunu yüklenmeye çağırılmaktadır.

6. MYK, son olarak bu kapsamda somut işler üzerinde durmuş, planlamalar yapmıştır.

- Asgari ücret ve Ocak zamları

1. Asgari ücret ve Ocak zamları önümüzdeki dönemin en önemli gündemlerindedir. Zira milyonlarca işçinin hayatı söz konusudur. Fakat her ikisinde de işçiler devre dışı bırakılmıştır. Bunun için bu gündemlere esaslı bir müdahale her şeyden önce bu sorunu çözecek adımlar atmak anlamına gelecektir.

2. Asgari ücretin belirlenmesinde rol alan "Asgari Ücret Tespit Komisyonu" tümüyle göstermelik bir kurumdur. Zaten daha bu komisyon toplanmadan hükümet de asgari ücret konusundaki kararını açıklamıştır. Bunun için bir yandan Türk-İş'in bu göstermelik komisyondan çıkması istenmeli, ama asıl olarak da asgari ücretin milyonların katıldığı bir toplu iş sözleşmesi sürecine dönüştürülmesi hedefiyle sokaklara çıkılmalıdır. MYK, bu doğrultuda etkin bir çalışma ve mücadelenin örgütlenmesine dikkat çekmektedir.

3. Asgari ücretin resmen açıklanmasının ardından sendikasız fabrikalarda yapılacak zamlar da, genel olarak asgari ücret zammı ölçüsünde kapitalistlerin keyfine kalmıştır. Aksi için örgütlü hazırlık şarttır. Bunun için işçilerin tutması gereken yol, hızla iş örgütlenmelerini kurmak, taleplerini belirlemek ve

kapitalistin karşısına örgütlü bir güç olarak çıkmaktır. MYK, bu anlayışla tüm bileşenlerini buldukları alanlarda bu yönde davranmaya, işçileri aydınlatmaya, mücadelede ve örgütlenmede önde yürümeye çağırılmaktadır.

4. Öte yandan Ocak zamlarının ardından hemen her dönem canı yanan işçilerin güçlü bir sendikalaşma eğilimi gösterdikleri bilinmektedir. Özellikle e-devlet uygulamasıyla bu eğilimin her zamankinden daha güçlü biçimde yaşanacağı öngörüsünde bulunabiliriz. Birlik bileşenleri mücadele ve örgütlenmede bu gerçekleri göz önünde tutmalı, bunun için gerekli teknik ve politik hazırlıkları yapmalıdırlar.

5. Bu gündemle ilgili olarak merkezi bazı araçlar üzerinde durulmuş ve planlama yapılmıştır.

- İşkolundaki gelişmeler

Yukarıdaki başlıklar işkoluyla ilişkisi içerisinde ele alındıktan sonra, yerellerden gelen bilgiler ışığında işkolunun tablosu ele alınmıştır.

1. Bu tabloda sermaye cephesinden MESS, büyük ölçüde kıdem ve diğer hak gaspları için mesai harcamaktadır. Tek tek fabrikalarda genel olarak azgın sömürü koşulları sürmektedir. Metal patronları sömürde hiçbir esneklik göstermemektedirler.

2. MESS'in ortağı Türk Metal ise bu arayışı yeni mevziler kazanmak için değerlendirmektedir. Halihazırda İSDEMİR başta olmak üzere birçok fabrikada örgütlenmeye çalışılmaktadır. İşçilerin sendikal işbirlikçiliğe karşı duyduğu öfke, sicili bozuk bu çete tarafından istismar edilmektedir.

3. Türk Metal tarafından baskı altına alınan Çelik-İş ayakta kalma savaşı verirken, Birleşik Metal-İş de aynı şekilde baskı altına alınmaya çalışılmaktadır. Fakat Türk Metal cephesinin bu atakları onun gücü konusunda bir yanılsama yaratmamalıdır. Zira Türk Metal'in örgütlü olduğu fabrikalar kaynamaktadır. Önümüzdeki aylarda yeni MESS Grup TİS sürecinin başlayacağı düşünülürse Türk Metal saltanatının tehlikede olduğunu söyleyebiliriz.

4. MYK, bu tabloda özellikle Grup TİS süreci için şimdiden hazırlıklara başlamak ihtiyacına vurgu yapmaktadır.

Metal işçisinin başarmak için en büyük silahı fabrikalarda kuracağı komiteler olacaktır. Bunun için MYK bütün bileşenlerini ve öncü işçileri, olabildiğince çok sayıda, ama sağlam komiteler kurmaya çağırılmaktadır.

5. Toplantıda Feniş direnişi de gündeme gelmiştir. Halihazırda Çelik-İş ve onun direniş içerisindeki uzantılarının etkisiyle tıkanma aşamasına gelen direnişin yeniden canlandırılması gerekmektedir. Bunun için ise, sorumluluk alacak işçilerle aşağıdan yukarıya etkin bir inisiyatifin örgütlenmesi ihtiyacı üzerinde durulmuştur.

- Yayınlar

Bu başlık altında ilk olarak sosyal medyanın daha etkin kullanılması konusu ele alınmıştır. Daha etkin kullanım için mevcut yayının yerellerden katkılarla güçlendirilmesi ve fabrikaların nabzının yayınımda atar hale getirilmesi gerektiği hatırlatılmıştır.

İkinci bir başlık olarak ise bülten tartışılmış, çıkan yayın üzerinde eleştiri ve öneriler paylaşılmıştır. Son olarak da bültenin Aralık sayısı planlanmıştır. Yapılan planlamaya göre katkılarının 1 Aralık tarihine kadar gönderilmesi gerekmektedir.

Metal İşçileri Birliği
Merkezi Yürütme Kurulu

27 Kasım 2013

Sincan İşçi Birliği mücadeleye çağırıyor!

Geçtiğimiz ay "Haklarımızı biliyor muyuz?" başlıklı etkinlik gerçekleştiren ve Sincanlı işçileri örgütlü mücadeleye çağırarak Sincan İşçi Birliği, bu etkinliğin ardından çalışmalarını güçlendirerek sürdürüyor.

Etkinliğin ardından biraraya gelen Birlik yürütmesi bu çerçevede yeni dönem planlarını da çıkartmış bulunuyor.

Sincan İşçi Birliği, kıdem tazminatının gaspı saldırısına karşı Sincanlı işçileri hakkına sahip çıkmaya çağırıyor. Sincan İşçi Birliği, bu çerçevede bir broşür hazırladı. Ayrıca "Gücümüz birliğimizde!" ve "Kıdem tazminatı hakkımızın gasp edilmesini REDDEDİYORUZ!" şiarlı pullarla da Sincanlı işçilere mücadele çağrısı taşınmaya devam ediliyor.

Aralık ayı etkinlik programını da çıkaran Sincan İşçi Birliği, 15 Aralık'ta ücret sorununun tartışılacağı bir etkinlik için hazırlıklarına başlamış bulunuyor. Sincan İşçi Birliği bu etkinlik öncesinde ise bir imza kampanyası düzenleyecek ve Sincan merkezde açacağı standla Sincanlı işçilere mücadele çağrısını taşımaya devam edecek.

Kızıl Bayrak / Ankara

Aliağa-Çiğli İşçi Birliği'nden kahvaltı

Aliağa-Çiğli İşçi Birliği çalışmalarına düzenlediği kahvaltı ile devam etti.

10 Kasım'da alınan kararlardan biri de kahvaltılı toplantı düzenlenmesiydi. 24 Kasım'da biraraya gelen işçiler, yapılan kolektif kahvaltının ardından bir toplantı daha gerçekleştirdi. Bir önceki toplantının kararlarının değerlendirilmesi yapılırken sınıfa yönelik saldırılar tartışıldı.

Kıdem tazminatının fona devrinin ertelenmesi değerlendirilerek, saldırıların topyekûn mücadele konusu olması gerektiği ve paket yasanın bir bütün olarak karşısında durulması gerektiği vurgulandı.

Toplantıda, Aliağa-Çiğli İşçi Birliği'nin deklarasyonu değerlendirilerek, genişletildi. Ayrıca pratik olarak neler yapılacağı planlandı. Çiğli İşçi Bülteni'nin yeni sayısı için gündem oluşturuldu.

15 Aralık Pazar günü, Aliağa-Çiğli İşçi Birliği olarak işçi forumu gerçekleştirilmesi kararı alındı.

Toplantı alınan kararların ardından söyleşiyi sona erdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Kıdem tazminatı sermayenin sofrasında...

Hakkımıza sa

12 yıllık AKP iktidarı dönemi, işçi emekçilere yönelik sayısız saldırının gündeme getirildiği ve hayata geçirildiği bir dönem oldu. Bu dönem içerisinde özellikle çalışma hayatında yapılan köklü düzenlemelerle işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşulları her geçen gün daha da kötüleşti. Sömürü kat be kat arttı.

2003 yılında **Kölelik Yasası** olarak tanımladığımız **4857 Sayılı İş Yasası** ile açılışı yapılan bu dönemde, atılan her adım patronlar sınıfının sermaye birikimini daha da güçlendirmeye hizmet etti. Yatırım maliyetlerinin düşürülmesi ve esnek üretim uygulamalarının parça parça hayata geçirilmesi ile birlikte, patronlar sınıfı Türkiye'yi Avrupa'nın Çin'i haline, yani bir ucuz emek cennetine çevirme hedeflerine bir adım daha yaklaştı. Sendikasılaştırma saldırıları ve sendikal örgütlenme çalışmalarına yönelik tahammülsüzlük ile birlikte bu dönemde işçi sınıfının örgütlü gücüne önemli darbeler vuruldu. Ayrıca bu dönemde, özelleştirmeler ile stratejik önemdeki sanayi kuruluşları dev tekellerin yağmasına açılırken işçi sınıfının kazanılmış hakları da birer birer masaya yatırıldı. Keza, sağlıkta dönüşüm adı altında cilalanan 5510 Sayılı Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasası ile en temel insan haklarından biri olan sağlık hakkı piyasada alınıp satılan bir meta haline getirildi.

Kuşkusuz, ortaya çıkan bu tablo tek başına AKP Hükümeti'nin eseri değildir. 1970'li yıllardan beri yaşadığı bunalımı aşma çabasında olan sermaye sınıfı, tüm dünyada çözüm olarak esnek üretim uygulamaları ile işçi sınıfının üzerindeki sömürüyü yoğunlaştırmayı ve onun kazanılmış haklarını gasp etmeyi hedeflemektedir. Türkiye'de de 12 Eylül ile birlikte yoğunlaşan bu saldırılar, 2000'li yıllar ile birlikte ise

tartışma götürmez bir şekilde ve her gün yeniden karşımıza çıkmaktadır.

Yani, işçi sınıfı örgütlü bir güç olarak sermaye sınıfının karşısına dikilmediği koşullarda, adı ister AKP veya başka herhangi bir parti olsun sermaye hükümetlerinin atacağı her adımın işçi sınıfı için sonucu daha yoğun sömürü ve kazanılmış hakların gasp edilmesi olacaktır. Ancak, şurası da açıktır ki Türkiye'de sermaye sınıfının 12 yıllık kesintisiz tek partili hükümet döneminde, yani kendileri için yarattıkları bu siyasal "istikrar" tablosu içinde iştahı çok daha fazla kabarmış, sermaye sınıfı bu dönemde işçi sınıfının kazanılmış haklarına çok daha büyük bir şevkle saldırma rahatlığını bulmuştur. AKP Hükümeti de emperyalistlerin ve sermayedarların kendisine bahsettiği bu imkân içinde, onlar adına işçi sınıfına yönelik her saldırıyı büyük bir pervasızlık ile hayata geçirmiştir.

Bu kirli ittifakın şimdiki hedefinde ise işçi sınıfının en önemli kazanılmış haklarından biri olan **Kıdem Tazminatı** bulunuyor. Haftalardır gündemde olan ve hazırlıklarında son aşamaya geline bir yasa tasarısı paketi ile hem **Bölgesel Asgari Ücret, Özel İstihdam Büroları ve Kadın İstihdam Paketi** ile esnek üretimin ve işçi sınıfı üzerindeki sömürü zincirinin daha da güçlendirilmesi hedefleniyor, hem de patronların bir yük olarak gördükleri **Kıdem Tazminatı** hakkının ortadan kaldırılması amaçlanıyor.

İşçi sınıfı açısından başta kıdem tazminatı olmak üzere kazanılmış hakları korumak ve yeni saldırı planlarına geçit vermeden hakları geliştirebilmenin yolu ise, bir kez daha örgütlenmekten ve mücadele etmekten geçiyor.

Kıdem Tazminatı nedir?

Kıdem tazminatı, işçinin harcadığı emek gücünün karşılığı olarak hak ettiği, ancak büyük bir kısmına patron tarafından el konulan ücretinin bir bölümüdür.

Yani, herhangi bir patrona emek gücünü satan bir işçi, örneğin günün 2 saatini kendi ücretini karşılayabilmek için çalışırken, günün geri kalan kısmındaki çalışması patrona kâr olarak kalmaktadır. Bu 2 saatlik çalışmanın tamamı ise ay sonunda işçinin eline çıplak ücret olarak geçmez. Aldığı çıplak ücretin yanında, SSK prim kesintisi, işsizlik sigortası kesintisi gibi ödemeler de işçi ücretinin bir parçasıdır. İşçinin karşılığını daha sonra aldığı bu ödemelerin tamamı ücretin parçalarıdır.

Kıdem tazminatı da, yıpranmanın karşılığı olarak, hak edilen ücretin bir parçası, onun **ödemesi sonraya bırakılan kısmıdır.**

Yani **kıdem tazminatı**, bir ikramiye ya da patronların işçilere bir hediyesi olmadığı gibi, işçinin çalışma yaşamında harcadığı emeğin karşılığı olarak hak ettiği ücretin ancak bir kısmını işten ayrılırken alabilmesini sağlamaktadır. Çeşitli Yargıtay kararlarında da kıdem tazminatının işçiler için yıpranmanın karşılığı olarak hak edilmiş bir tazminat olduğu ifade edilmektedir.

Kıdem tazminatı iş güvencesidir!

Tüm bunların ötesinde bugünün çalışma yaşamında kıdem tazminatı iş güvencesi niteliği taşımaktadır. Özellikle toplu işçi çıkarmalarda patronlar için toplu nakit ödeme yapma zorunluluğu anlamına gelen kıdem tazminatı uygulaması kalktığı ya da fona devredildiği koşullarda, patronlar için istedikleri gibi işçi çıkarmanın önünde hiçbir engel kalmayacaktır.

Türkiye'de kıdem tazminatı uygulaması nasıl başladı?

Türkiye'de kıdem tazminatı hakkı, ilk olarak 1936 yılında kabul edilen ve 1937 yılında yürürlüğe giren ilk iş kanunu olan 3008 Sayılı Kanun'da yer aldı. Bu kanunda kıdem tazminatı hakkı, 5 senelik çalışmanın karşılığında 15 günlük ücret olarak belirlendi. 1950, 1952, 1967, 1971, 1975 yıllarında yapılan düzenlemeler ile kıdem tazminatı hakkında değişikliklere gidildi. Bu düzenlemeler ise genel olarak işçilerin hak arama mücadelelerinin bir sonucu olarak kıdem tazminatı hakkının daha geliştirilmesi sonucunu doğurdu.

Kıdem tazminatı hakkına yönelik sınırlama girişimleri ise 1970'li yıllarda başladı. O yıllarda işçi sınıfının geniş bir örgütlülüğe sahip olması ve

ahip çıkalım!

mücadelesinin de güçlü olması nedeni ile bu girişimler karşılık bulmazken ilk sınırlama 12 Eylül darbesi ile geldi. Dönemin patronlar sınıfı temsilcisi Halit Narin'in "Bugüne kadar işçiler güldü. Artık gülme sırası bize geldi!" diyerek alkışladığı 12 Eylül darbesinin ardından yapılan bir düzenleme ile kıdem tazminatı tavanı belirlenerek, kıdem tazminatı hakkına bir üst sınır getirilmiş oldu.

Kıdem Tazminatı Fonu ise ilk olarak 1954 yılında 2. Çalışma Meclisi'nde gündeme geldi. Bu yöndeki girişimler sonraki yıllarda da devam etmekle birlikte özellikle 2001 krizinin ardından hayata geçirilen ve 2003 yılında yürürlüğe giren **Kölelik Yasası** dediğimiz **4857 Sayılı İş Kanunu** ile görünür bir niteliğe kavuştu. Bu yasa da kıdem tazminatını belirleyen maddeye "Kıdem Tazminatı için bir Kıdem Tazminatı Fonu kurulur" ifadesi eklendi, ancak geçici bir madde ile fonun kuruluş ve işleyişini belirleyecek bir yasal düzenleme gerçekleşinceye kadar kıdem tazminatının yasadaki mevcut haliyle devam edeceği belirtildi.

2008 yılında hazırladığı bir tasarı ile fona yönelik ilk resmi adımı atan AKP Hükümeti, gelen tepkiler üzerine attığı bu adımı geri almak zorunda kaldı. Ancak 2010 yılında hazırladığı **Ulusal İstihdam Strateji** içinde kıdem tazminatına da yer ayıran AKP Hükümeti, burada kıdem tazminatının patronlar için ciddi bir yük olduğunu ifade ederken, uzun vadede kıdem tazminatı hakkını OECD (Gelişmekte olan ülkeler) ortalamasına, yani **20 yıla karşılık 6.2 aylık ücrete** çekeceğini ifade etmiş oldu.

Seçimlerin ardından hazırlanan 61. Hükümet programında da kıdem tazminatı konusu, "İşçilerimizin büyük çoğunluğunun alamadığı, işletmelerimizin üzerinde ödeme baskısı oluşturan, çalışma hayatının en önemli sorun alanlarının başında gelen kıdem tazminatı sorununu kazanılmış hakları koruyan ve bütün işçilerin kıdem tazminatlarını garanti altına alan bir fon teşkil etmek suretiyle, sosyal taraflarla istişare içinde çözeceğiz" ifadesi ile yer aldı.

Mevcut haliyle kıdem tazminatı hakkının kullanımı şu şekildedir;

1. Kıdem tazminatı hakkı 4857 sayılı İş Kanunu'na tabi olarak sigortalı çalışanları (özel sektörde ya da kamuda işçi olarak), 854 sayılı Deniz İş Kanunu ile 5953 sayılı Basın Mesleğinde Çalışanlarla Çalıştıranlar Arasındaki Münasebetlerin Tazimi Hakkında Kanun'a göre hizmet akdine dayalı olarak çalışan işçileri kapsamaktadır.

2. Kıdem tazminatını hak edebilmek için aynı işyerinde bir yılı doldurmak gereklidir.

3. Kıdem tazminatı,

a. İşçinin iş sözleşmesinin feshinin, İş Kanunu'nun 25. Maddesine göre (işçinin kusurlu davranışlarını düzenleyen madde) olmadığı durumda,

b. İşçi emekliliği hak ettiği durumda,

c. Erkek işçinin askerlik nedeniyle işten ayrılması durumunda,

d. Kadın işçinin evlilik nedeniyle 1 yıl içinde işten ayrılması durumunda,

e. İşçinin çalışma koşullarında patrone dan kaynaklı "esaslı değişiklik" meydana geldiğinde, kendi isteği ile işten ayrılması durumunda,

f. İşçinin 15 yıl sigortalılık süresini doldurduğu ve 3600 gün prim ödediği durumda,

g. İş akdi devam eden işçinin vefatı durumunda alınabilmektedir.

4. Kıdem tazminatı **her yıl için 30 günlük brüt giydirilmiş ücret tutarında "net" olarak ödenir.** Bir yılın üzerinde tam yılı tamamlamayan süreler oransal olarak eklenir. İşçinin brüt (sigorta primi, işsizlik sigortası primi vb. tüm kesintiler dahil) ve giydirilmiş (yol parası, yemek parası, ikramiye, yakacak yardımı, giyim yardımı vb. parasal karşılığı olan her türlü "düzenli" ek ödemelerin oransal olarak eklenmesi ile) ücreti üzerinden ödeme yapılır.

5. Kıdem tazminatı üzerinden binde 6,6 damga vergisi kesintisi yapılmaktadır, başka herhangi bir kesinti yapılmamaktadır.

Patronlar ne istiyor!

Hem tek tek patronlar, hem de onları temsil eden örgütlerin yöneticileri ağızlarını her açtıklarında Türkiye'de işçilerin çok fazla hakka sahip olduğunu, emek piyasasının çok katı olduğunu, yabancı ülkelerdeki sermaye grupları ile rekabet edemediklerini söylüyorlar.

Peki, gerçekten öyle mi? Devletin resmi verilerine göre bile açlık sınırı 1500, yoksulluk sınırı 3000 TL'yi çoktan geçmişken asgari ücretin 803 TL olduğu bir ülkede işçilerin çok fazla hakka sahip olduğunu iddia etmek açık ki işçilerle alay etmekten başka bir anlam taşımıyor. Kaldı ki işçilerin derin bir sefaletle sürüklendiği bu dönemde patronların kârlarını her

geçen gün daha da arttırdıkları da bilinen bir gerçeklik. Çok fazla uzağa gitmeye gerek yok. Daha 2008 krizinde "Zarar ediyoruz!" diyerek yüzbinlerce işçiyi kapının önüne koyan patronların her biri yine bu yılı yeni kâr rekorları ile kapatmışlardı.

Peki, patronların emek piyasasının katılımı yakınmasından ne anlamak gerekiyor?

Onlar için bu katılım esnek üretim uygulamalarını yeterince hayata geçirememeleri dışında bir anlam taşımıyor. Esnek üretim denilen ise, iki hatta üç işçinin yapacağı işi tek bir işçiye yıkmak, üretimin yoğunlaştığı dönemlerde işçilere en küçük bir dinlenme hakkı dahi vermeksizin posası çıkana kadar çalıştırmak, üretimin düştüğü dönemlerde ise işçilere **boşuna ücret ödeme yükümlülüğünden** kurtulmak anlamına geliyor. Bunu ise kısmi süreli çalışma, evden çalışma gibi yöntemlerin hayata geçirilmesi ile yol, yemek gibi ek ödeme yükümlülüklerinden kurtulma isteği tamamlıyor.

Bu uygulamaların bir kısmı zaten 2003 yılında uygulamaya sokulan **Kölelik Yasası** ile yasal kılıfına uydurulmuş oldu. Örneğin eski iş yasasında haftasonu tatili olarak geçen uygulama hafta tatiline dönüştürülerek, patronlara işçilerin haftalık izinlerini istedikleri günlerde kullanılabilmeye ve böylece herhangi bir fazla mesai ücreti yapmaya gerek duymadan üretimin sürekliliğini sağlama olanağını vermiş oldu.

Şu an gündemde olan saldırı paketinde ise, kıdem tazminatının yanı sıra masaya yatırılan **Bölgesel Asgari Ücret, Özel İstihdam Büroları ve Kadın İstihdam Paketi** tasarıları ile de bu uygulamaların tamamlanması, kısmi süreli ve evden çalışmanın da hayata geçirilmesi ile birlikte esnek üretimin bir bütün olarak hayata geçirilmesi isteniyor. Eğer bu uygulamalar hayata geçirilirse, işçiler patronlarının kim olduğunu ve hangi gün kaç saat çalışacaklarını bilemeyecekleri gibi ay sonunda ne kadar ücret alacakları da ancak patronların insafına kalmış olacak.

Kaldı ki **Özel İstihdam Büroları** ile modern köle pazarlarından işçi kiralama yoluna giden patronlar böylece hem işçilerin örgütlenme ve sendikalaşma girişimlerini doğrudan bertaraf etmiş olacak, hem de işçilere karşı taşıdıkları her türlü yükümlülüğü kendi sırtlarından atmış olacaklar.

Bu uygulamalar ile işçilerin çalışma koşullarını kendi keyiflerine göre düzenleme isteğini, işçilerin maddi olarak ellerinde bulunan hakları yok etme girişimleri tamamlıyor. Zaten Kıdem tazminatı ile ilgili tartışmalar da burada bir anlam kazanıyor. Hükümetin kıdem tazminatı üzerinden bir fon kurulmasına yönelik hazırlıkları konusunda patronlar, fon kurulmasından daha çok kıdem tazminatının 1 yıllık çalışmaya karşılık **30 günlük ücret yerine 15 günlük ücret** üzerinden hesaplanmasını istiyorlar. Ankara Sanayi Odası başkanı gibi, patronlar sınıfının en asalaklaşmış unsurları ise bununla da yetinmiyor, gazetelere yaptıkları açıklamalarda kıdem tazminatının tamamen ortadan kaldırılması gerektiğini söylüyorlar.

Hükümet ne yapmak istiyor?

AKP Hükümeti'nin ne yapmak istediğini **Ulusal İstihdam Stratejisi ve 61. Hükümet Programı** net olarak tanımlıyor. Bu iki belgede **üretim verimliliğinin artırılması** ile birlikte **işletme maliyetlerinin düşürülmesi** ekonomik hedefler arasında öne çıkıyor. Bu iki hedefin işçi sınıfı için karşılığı ise esnek üretimin daha da derinleştirilmesi ile sömürü oranlarının arttırılması ve kazanılmış hakların gasp edilmesi anlamına geliyor. Keza, bu hedeflerin işsizliği azaltma sosu ile pazarlanması ise esnek üretimin bir parçası olarak yarı-zamanlı ve evden çalışmanın yaygınlaştırılması dışında bir anlam taşıyor.

Bu çerçevede **Kıdem Tazminatı** da bu iki temel belgede kendisine yer bulurken, işçilerin temel bir hakkı olarak değil, işletme maliyetlerini arttıran bir **"sorun"** olarak tanımlanıyor. Günümüzde kayıt dışı çalışmanın yaygınlığı ve iş güvencesinden yoksunluk nedeni ile birçok işçinin kıdem tazminatı alamaması ise bu saldırı paketini süsleyen bir gerekçeye dönüşüyor.

Eğer tasarı mevcut hali ile uygulamaya geçirilirse;

Esnek üretim yaygınlaşacak!

Hazırlanan saldırı paketinde kıdem tazminatı ile birlikte **Bölgesel Asgari Ücret, Özel İstihdam Büroları** ve **Kadın İstihdam Paketi** ile ilgili yasa tasarıları da bulunuyor. Dolayısıyla AKP Hükümeti, tepkilerden kaynaklı kıdem tazminatı ile ilgili maddeleri geri çekse dahi, bir pazarlık malzemesi olarak bu yasaları hayata geçirmeye çalışacak, böylece patronların en temel hedefi olan esnek üretim uygulamalarını geliştirip derinleştirmek için gerekli olan yasal düzenlemeleri tamamlayacak. Böylece, emperyalist devletler ve patronlar sınıfı karşısında Haziran Direnişi ile kısmen yitirdiği itibarı ve güveni de yeniden tazelenmiş olacak.

Kıdem tazminatı miktarı azalacak!

Hükümet sözcüleri *"Kıdem tazminatı kaldırılıyor diyenler yalan söylüyor!"* diyor. Ancak hazırlanan yasa tasarısına göre kıdem tazminatının primi esas ücret üzerinden ve son çalışılan yılın ücret ortalaması hesaplanarak belirleneceği ifade ediliyor. Böylece, bugün kıdem tazminatı hesabına dâhil edilen sosyal yardımlar bu hesaplama dışı çıkarılırken, tazminatın işten çıkılan ay alınan ücret üzerinden değil, son bir yılın ortalama ücretinden hesaplanması ile **işçiyeye ödenecek tazminat miktarı da azalmış oluyor.**

Ayrıca, hemen hayata geçirilmese bile **Ulusal İstihdam Stratejisi'**nde uzun vadede kıdem tazminatının OECD (Gelişmekte olan ülkeler) ortalaması olan **20 yıllık çalışmaya karşılık 6,2 aylık ücrete** çekilmesini öngörüyor.

Tazminat yükü patronların sırtından alınacak!

Hazırlanan yasa tasarısında kıdem tazminatı için bir fon kurulması planlanıyor. Bu fona ise patronların her bir işçi için ücretinin %4'ü düzeyinde bir katkı yapacağı söyleniyor. Oysa **mevcut uygulamada, kıdem tazminatının yıllık olarak karşılığı ücretin yaklaşık**

%8,3'üne denk geliyor. Yani, fon uygulaması hayata geçtiği koşullarda patronların kıdem tazminatına ilişkin yükümlülüklerinde %50'nin üzerinde bir mali azalma oluyor. AKP Hükümeti, bu açığın %2'sini devletin karşılamasını, diğer %2'sinin ise İşsizlik Sigorta Fonu'ndan karşılanmasını öngörüyor. Yani kıdem tazminatı yükü patronların sırtından alınarak işçi sınıfının sırtına yüklenmek isteniyor. Keza patronlara yeni bir kıyak olarak İşsizlik Sigorta Fonu için ödemeleri gereken %2'lik kesintinin %1'e düşürülmesi de AKP Hükümeti'nin öneri paketinin içinde yer alıyor.

Fon yağmalanacak!

Türkiye'de fonların akıbeti hemen herkes tarafından biliniyor. Daha önce Konut Edindirme Yardımı adı altında toplanan paralar hak sahiplerine ancak yıllar sonra ve oldukça sınırlı bir şekilde iade edilmişti. Keza, son olarak hayata geçirilen İşsizlik Sigorta Fonu'nda da amaç işsiz kalan işçiler için bir ödenek oluşturmak olarak açıklanmışken, bu fondan işçilerin yararlanması için birçok kısıtlama getirilmesinin yanı sıra fonda biriken paralar da duble otoyol yapımında, GAP Projelerinde olduğu gibi amacı dışında kullanıldı. Hatta bu fondan patronlara teşvik primi adı altında ödemeler yapıldı. Bu nedenle kıdem tazminatı fonunun da aynı akıbeti uğrayacağı konusunda en ufak bir tereddüt bile duymak gerekmiyor.

Bugün tazminat alamayan yarın da alamayacak!

AKP Hükümeti, fon uygulaması ile temel amaçlarının kıdem tazminatı alamayan işçilerin hakkını korumak olduğunu iddia ediyor. Ancak bugün işçilerin büyük çoğunluğunun kıdem tazminatı hakkına sahip olmasının önündeki en temel engel kayıtdışı çalışma ve en dar anlamda bir sendikal örgütlülüğünden bile yoksun olmasıdır. Dolayısıyla tek başına kıdem tazminatına ilişkin yapılacak bir düzenlemenin kayıtdışı çalışmayı engellemesi mümkün değil. Hatta, işçilerin SGK primlerini ödememek için kayıtdışı işçi çalıştıran patronların bir de ek olarak Kıdem Tazminatı Fonu'na bu primleri yatırmalarını beklemek boş bir hayal kurmak anlamına geliyor.

Ayrıca, ilgili yasa tasarısında fona primleri ödemeyen patronlara ilişkin de herhangi bir yaptırım hükmü bulunmuyor. Bu konuda ilgili tasarıda geçen tek madde fona prim ödenmediği koşullarda işçi ve patrona bu konuda tebligat yapılmasını içeriyor. Yani böylesi bir durumda mevcut hali ile kıdem tazminatı ödenmediği koşullarda mahkemeye başvurarak hakkını talep eden işçilerin ödenmeyen her prim için ayrı ayrı dava açması gerekiyor. Bu ise mahkemelerde istenen ve 600 TL'yi aşan harçlar düşünüldüğünde, işçiler için kıdem tazminatı hakkını savunmayı imkansız hale getiriyor.

Kıdem tazminatı ancak ölüm ve emeklilikte!

Halen uygulamada olan yasaya göre kıdem tazminatı çeşitli gerekçelerle işten ayrılırken alınabilirken, gündemde olan yasa tasarısına göre fonda biriken kıdem tazminatı ancak ölüm ve emeklilik halinde alınabilecek. Bu konuda tek istisna, 10 yılı tamamlayan işçilere talepleri halinde fonda biriken paranın bir kısmını çekme hakkı verilmesi. Bunu da AKP hükümetinin temsilcileri *"10 yıllık süre fonu zayıflattır. Bu süreyi uzatmak istiyoruz!"* diyerek daha

da uzatmanın hesabını yapıyorlar. Bu koşullarda kıdem tazminatı almak ancak emekli olduğunda mümkün olabilecek bir hak olurken, emeklilik yaşının 65 yaş sınırına çıkartılması ile birlikte kıdem tazminatının ancak mezarda alınabileceği de aslında itiraf edilmiş oluyor.

İşten atma kolaylaşacak!

Gündemdeki saldırı paketi hayata geçtiği koşullarda yaşanacak maddi hak kayıplarının yanı sıra işçiler için en büyük tehlikelerden birini iş güvencesinin tamamen ortadan kalkacak olması, her an işten atılma tehdidi ile yüzyüze kalması oluşturuyor. Zira mevcut uygulamada, işten çıkarmalarda getirdiği mali külfet nedeni ile patronlar için caydırıcı bir etken olan kıdem tazminatı, artık bu caydırıcı niteliğini yitiriyor. Dolayısıyla, patronların canları her istediği anda istedikleri gibi işçi çıkartabilmelerinin de önu açılmış oluyor.

Nasıl olmalı?

Kıdem tazminatı hakkını kullanmaya engel olan ve sınırlayan her türlü uygulama kaldırılmalı!

Mevcut yasada patrona tazminatsız fesih hakkı veren maddeler kaldırılmalı, her **işçinin ücretinin ödemesi sonraya bırakılmış kısmı olan kıdem tazminatı hakkı** korunmalı.

Kıdem tazminatı hakkına sahip olmak için aynı işyerinde bir yıl çalışma zorunluluğu kaldırılmalı, tek bir gün dahi çalışılsa kıdem tazminatı hakkına sahip olunmalı.

Mevcut yasada yer alan kıdem tazminatı tavanı uygulamasına son verilmeli, her bir işçinin aldığı ücret ile doğru orantılı olarak kıdem tazminatı alması güvenceye alınmalı.

SGK primlerinin alınan ücret üzerinden yatırılması ve bununla bağlantılı olarak kıdem tazminatının gerçek ücret üzerinden ödenmesi için önleyici ve caydırıcı tedbirler alınmalı.

Kıdem tazminatı hakkı devlet garantisinde olmalı! İşçilere hakkını ödemeyen patronlara caydırıcı cezalar getirilmeli!

Ücret Garanti Fonu'nun kapsamı genişletilerek iflas halinde ödenmeyen tazminatların bu fondan ödenmesi sağlanmalı.

Kıdem tazminatı ödemelerini yapmayan veya eksik yapan patronlara karşı caydırıcı cezalar getirilmeli. Malvarlıklarına el konulmalı, kendileri üzerinden veya başka bir aile bireyi üzerinden yeni şirketler kurarak kervanı devam ettirmelerine engel olacak önlemler alınmalı.

Taşeronluk sistemi ve kayıtdışı çalışma yasaklanmalı! Herkese iş güvencesi sağlanmalı!

Halen kıdem tazminatı hakkının kullanılmasının önündeki en büyük engel durumunda olan kayıtdışı çalışmaya karşı caydırıcı önlemler alınmalı.

Taşeronluk sistemi yasaklanmalı, bu konuda gerekli düzenlemeler yapılan kadar 12 yılda sayıları 300 binden 1,5 milyona çıkan taşeron işçilerin kıdem tazminatı hakkı asıl işveren tarafından güvenceye alınmalı.

Belirli süreli sözleşmelerle ve girdi-çıkıtlarla işçilerin kıdem tazminatı hakkının gasp edilmesine son verilmeli, belirsiz süreli sözleşme tek sözleşme tipi olarak hayata geçirilmeli.

Önündeki yasal engeller kaldırılmalı!

Kıdem tazminatı hakkını güvenceye almanın en temel koşulu olan sendikal örgütlenme hakkının önündeki her türlü yasal engel kaldırılmalı. İşyeri ve işkolu barajları kaldırılmalı, işçilerin sendikal örgütlenme ve grev hakları yasal güvence altına alınmalı. Yine, bu hakka saygı göstermeyen patronlara karşı da caydırıcı önlemler alınmalı.

Her türlü fazla mesai yasaklanmalı! İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret belirlenmeli!

AKP Hükümeti ilgili yasa tasarısının gerekçesini işsizliği azaltmak olarak sunuyor. Oysa işsizliği yaratan bizzat sermaye düzeninin kendisi ve onun sözcüsü konumunda bulunan AKP Hükümeti'dir. Milyonlarca insan işsiz bir şekilde sokaklarda gezerken, halen çalışmakta olan milyonlarca işçiye de sefalet ücretleri ile birlikte 12-14 saate varan çalışma süreleri dayatılmaktadır. Eğer işsizliği gerçekten azaltmak istiyorlarsa, fazla mesai ve iki işçinin işinin bir işçiye yaptırılmasına neden olan esnek çalışma düzenlemelerini kaldırmaları, tüm işçiler için aileleri ile birlikte geçinmelerine yetecek bir asgari ücret sınırı belirlemeleri yeterli olacaktır.

Sonuç

Patronlar sınıfının talepleri doğrultusunda AKP Hükümeti tarafından hazırlanan bu paket işçi sınıfı için yeni hak kayıpları ve daha fazla kölelik anlamına gelmektedir.

Gündemde olan bir kez daha yeni hak kayıpları ve daha fazla kölece çalışma koşullarıdır.

Her ne kadar "*Her işçinin kıdem tazminatı hakkına sahip olmasını istiyoruz!*" gibi süslü laflar etseler de, "*Kazanılmış haklara dokunmayacağız!*" diyerek

hedeflerinin yeni hak kayıpları olduğunu da itiraf etmiş oluyorlar.

Zaten onlar, en basitinden kayıtdışı çalışma konusunda bile gerekli denetimleri yapmayarak, ya da yaptıkları denetimlerde hukuksuzlukları görmezden gelerek kendilerinden önceki hükümetlerden işçi sınıfı açısından bir farkları olmadığını, niyetlerinin patronlar sınıfına kusursuz bir şekilde hizmet etmek olduğunu göstermiş durumdadır.

Bugün, "*Uzlaşmazsa kıdem tazminatı reformunu gündemden kaldıracacağız!*" söylemleri de kaba bir yalan, bir seçim hesabından başka bir şey değildir. Oluşan tepkilerden kaynaklı hazırda beklettikleri saldırı paketini bugün için erteleseler dahi, **Ulusal İstihdam Stratejisi ve 61. Hükümet Programı** içinde bu konuda ifade ettikleri en uygun fırsatta bu paketi bir kez daha işçi sınıfının önüne sürecekleri anlamına gelmektedir.

Böyle bir tablo içinde, işçi sınıfı için kazanılmış hakları korumanın ve yeni haklar elde etmenin yolu bir kez daha örgütlenmekten ve mücadele etmekten geçmektedir.

İşçiler, ancak birlik olduklarında, haklarını koruyabilir ve yeni haklar elde edebilirler.

İşçiler, ancak bu sayede patronlar sınıfının içimizdeki ajanları olarak hareket eden sendika ağalarını oturdukları koltuklarından aşağıya edebilir, sendikaları gerçekten işçi haklarını koruyan birer örgüt haline getirebilirler.

Ancak birlik olan işçiler, gerektiğinde üretimden gelen güçlerini de kullanarak, yani genel grev silahı ile patronlar sınıfına geri adım attırabilir, kendilerinin ve çocuklarının geleceklerini güvence altına alabilirler.

Öyleyse, haydi birleşmeye!

Haydi, kıdem tazminatı hakkımızı savunmak için örgütlü mücadeleye!

Mısır'da "gösteri yasası"na karşı gösteriler

İşçi sınıfı ve emekçilerin grev hakkını da gasp etmeye çalışan Biblavi hükümeti, Mübarek'i deviren 25 Ocak isyanı ile İhvan yönetiminin sonunu getiren 30 Temmuz isyanlarının fiili kazanımlarını törpülemeye çalışıyor.

Mısır'da İhvan (Müslüman Kardeşler) yönetiminin alaşağı edilmesinden sonra kurulan geçici yönetim, Hüsnü Mübarek ve Muhammed Mursi yönetimlerinin devamından başka bir şey olmadığını, icraatlarıyla da kanıtıyor. Gösteri ve grev hakkına sınırlama getiren, sivillerin askeri mahkemelerde yargılanmasına izin veren yasaları dayatmaya çalışan bu yönetim, on milyonların "yasadışı isyanı" sayesinde işbaşına geldiğini unutmuş görünüyor.

Mübarek ve Mursi'yi alaşağı edenler yasaya karşı

"50'ler Komitesi" diye anılan anayasa hazırlama komisyonunun çalışmaları bitmese de, Hazım Biblavi başkanlığındaki geçici hükümetin gösteri, grev hakkı ve sivillerin askeri mahkemelerde yargılanması konusunda, eski yasa maddelerini korumaya, hatta bazı noktalarda daha da geri çekmeye hazırlandığı ortaya çıktı.

Gösteri, yürüyüş, oturma eylemi gibi hakları "polis iznine" tabi kılmak isteyen geçici yönetim, devrik diktatör Mübarek döneminden kalan -İhvan yönetimi tarafından da korunan- "sivillerin askeri mahkemelerde yargılanması" yasasını ise, kaldırmak istemiyor. "Ekonomiye zarar veren faaliyetler" kapsamına alarak işçi sınıfı ve emekçilerin grev hakkını da gasp etmeye çalışan Biblavi hükümeti, Mübarek'i deviren 25 Ocak isyanı ile İhvan yönetiminin sonunu getiren 30 Temmuz isyanlarının fiili kazanımlarını törpülemeye çalışıyor.

Geçici yönetimin bu adımına tepki gösteren sol/sosyalist güçler ittifakı ile 6 Nisan Hareketi ve İsyen hareketi (Hareket Temerrüd) gibi gençlik örgütlenmeleri, yasaların geri çekilmesi talebiyle başkent Kahire'de protesto eylemi gerçekleştirdiler. 50'ler Komitesi'nin çalıştığı meclisin önünde gerçekleştirilen eyleme saldıran polis, 70'i aşkın kişiyi darp ederek gözaltına aldı.

Eylem sembolik olmakla birlikte, Mübarek ve İhvan yönetimlerine karşı isyan eden güçlerin, geçici yönetime karşı da hareketlenmeye başlayacaklarının ilk işareti olması açısından ise önem taşıyor.

"Dinci şiddet gerekçe olamaz"

Halk isyanlarının kazanımlarını hedef almaya yeltenen Biblavi hükümeti, dinci çetelerin devam eden silahlı saldırılarını gerekçe gösteriyor.

Geçici hükümetin bu hamlesine tepki gösteren sol/sosyalist güçler, dinci çetelerin silahlı eylemlerinin gerekçe olarak kabul edilmeyeceğini, barışçıl gösteri hakkının halk isyanlarıyla kazanıldığını ve savunulacağını belirtiyorlar.

İhvan hareketinin "terör örgütü" listesine alınması gerektiğini savunan sol güçler, geçici hükümetin, dinci çetelerin eylemlerini, emekçilerin kazanımlarını gasp etmenin bahanesi olarak kullanmaya çalıştığını ifade

ediyorlar.

Kitle gösterilerini polisin iznine bağlayan anayasa maddelerinin, grev hakkını da yasaklamayı amaçladığını belirten sol/sosyalist güçler, bu haklardan vazgeçilmesinin söz konusu olmayacağını, geçici yönetime hatırlatıyorlar.

Biblavi hükümetini, Mübarek ve Mursi hükümetlerinin devamı olarak değerlendiren sol/sosyalist güçler, "devrimin talepleri gerçekleşene kadar mücadeleye devam edeceğiz" diyorlar.

İhvacılar durumdan yararlanma arayışında

Grev yasaklarına itiraz etmek bir yana, işçi grevlerine düşmanlığıyla bilinen İhvan hareketi, gösteri hakkına getirilen kısıtlamaları ve sivillerin askeri mahkemelerde yargılanmasını ise, reddettiğini açıkladı. "Biz de bu anti-demokratik yasalara karşıyız" diyerek eylem yapan ve buna dayanarak sol nezdinde meşruluk arayışına giren İhvacıların, bu defa karşılık bulmaları olası görünmüyor.

Mübarek'e karşı patlak veren halk isyanına önce uzak duran İhvacılar, milyonların harekete geçmesi üzerine sürece dahil oldular ve bir dönem, "Mübarek karşıtlığı" noktasında sol/sosyalist hareketle, "geçici yol arkadaşlığı" yaptılar. Nitekim sol güçler, Mübarek yönetiminin eski başbakanlarından Ahmet Şefik'le cumhurbaşkanlığı yarışına giren İhvacı Mursi'yi desteklemişlerdi.

Ancak iktidarda kaldıkları bir yıllık dönemdeki icraatları, sadece sol/sosyalist güçlerin değil, on milyonlarca Mısırlı emekçinin de İhvan'ın gerçek yüzünü görmesini sağladı. Bundan dolayı Mısır'ın "yetmez ama evet"çileri sayılan bir-iki küçük grup dışında, sol güçlerin yeniden İhvan'la yan yana gelme hatasına düşmesi olası görünmüyor.

Süreç burjuvaziden ayrışmayı dayatıyor

İsyen sürecinin üçüncü yılını tamamlamak üzere olmasına rağmen, Mısır'da işçi sınıfı, emekçiler ve onların siyasal temsilcileri olan sol/sosyalist güçler, henüz iktidarı isteyecek güç, örgütlülük, bilinç ve özgüvene ulaşamadılar. Bundan dolayı burjuvazinin şu veya bu kesimiyle fiilen ortak hareket etmek durumunda kalan sol/sosyalist güçler, egemen sınıflar

arası iktidar mücadelesinde bir tarafın yedeği durumuna düşmekten kurtulamıyorlar. İşçi sınıfıyla müttefikleri, iktidarı talep eden bir güç olarak sahneye çıkana kadar, bu geçici durumun aşılması zor görünüyor.

İsyen dalgasının birinci aşamasında Mübarek artıklarından kurtulmak için İhvacılara razı olan emekçilerle siyasal temsilcileri, kısa sürede siyasal İslamcı, neo liberal, emperyalizmin işbirlikçisi İhvan'ın, Mübarek'ten de beter olduğunu keşfettiler. İkinci isyan dalgasının doruğa çıktığı 30 Temmuz'da İhvan yönetiminin sonunu getiren emekçilerle sol/sosyalist güçler, ordunun sürece müdahale etmesini sevinçle karşıladılar. Zira amaç İhvan yönetimini devirmektir ve ordu müdahalesi bu amaca hizmet etti.

İhvan'dan sonra işbaşına gelen geçici yönetim, ilan ettiği yol haritasında emekçilerin bazı taleplerine de yer verdi. Ama özünde değişen bir şey olmadı. Zira Mursi döneminde İhvan'la ittifak kuran ordu ve onun etrafındaki burjuva kesimler, 30 Temmuz isyanını, iktidar mücadelesinde İhvan'a üstünlük sağlamanın bir imkânı olarak değerlendirmeye muvaffak oldular. İktidardaki ağırlığını arttıran ve geçici yönetimde temsil edilen burjuva kanat, halen İhvan ve uzantılarıyla pazarlığa devam ediyor.

Elbette geçici yönetimin isyan eden işçi ve emekçilerin taleplerini karşılamak gibi bir derdi bulunmuyor; zaten bu istek, irade ve misyondan da uzaktır. Zira Cumhurbaşkanı Adli Mansur-Başbakan Biblavi ikilisi de, tıpkı Mübarek ve Mursi gibi Mısır burjuvazisinin temsilcileridirler.

Görünen o ki süreç, işçi sınıfının, emekçilerin ve onların siyasal temsilcilerinin geçici yönetime karşı mücadeleyi yükseltmelerini dayatıyor. Ne iyi ki, artık sol/sosyalist güçlerin İhvan'la yan yana gelmeleri de mümkün görünmüyor. Bu durumda -ki, olması gereken de budur- burjuvazinin hem yönetimdeki hem muhalefetteki kesimlerine karşı mücadele kaçınılmaz olacaktır.

Burjuvazinin farklı kanatlarıyla çatışma elbette işleri zorlaştıracak; ama işçi sınıfıyla emekçilerin çıkarlarını, burjuvaziye karşı savunmanın yolu da buradan geçiyor. Kuşkusuz ki, işçi sınıfının devrimci siyasal önderliğe kavuşması, bu çatışmada kritik bir önem taşımaktadır. Buna rağmen süreç, sınıfsal ayrışmanın daha belirgin, sınıf çatışmalarının ise daha sert olacağı bir yöne doğru ilerliyor...

Yunanistan'da doktorlardan grev

Kapitalizmin küresel krizinin yıkıcı etkilerinin devam ettiği bir ülke olan Yunanistan'da devlet hastanelerinde çalışan doktorlar ve idari memurlar 24 saatlik greve gittiler.

Sağlık Bakanlığı önünde gösteri düzenleyen doktorlar, hükümetin kriz gerekçesiyle dayattığı işten çıkarmaları protesto ettiler.

İspanya'da bütçe tasarısı protestsu

Tüm İspanya'da on binlerce işçi ve emekçi bütçe tasarısına karşı sokaklara çıktı. 55 kentte gerçekleştirilen gösterilerde, hükümetin istifasını talep eden şiarlar haykırıldı. Başkent Madrid'deki protestolarda ise, "Sağlık sistemi satılık değildir!" pankartı taşındı. İşçi ve emekçiler, hükümetin, gösterilere katılanları yüksek para cezalarına çarptırmakla ilgili yasa tasarısını da protesto ettiler.

İtalya'da grev

İtalya'nın kıyı kenti Genua'da kamuya ait AMT otobüs işletmelerinde çalışan 2400 işçinin 26 Kasım günü başlattıkları grev, devam ediyor. İşçiler, kamu ulaşımının tümünün özelleştirilmesine karşı direniyorlar.

Fransız RATP şirketi, AMT otobüs işletmelerinin yüzde 41'ini daha önce satın almıştı. Kısmi özelleştirmeden sonra gündeme gelen işten çıkarmalara ve tazminat hakkının gasp edilmesi girişimlerine tepki gösteren işçiler, hakları uğruna mücadeleye devam edeceklerini belirtiyorlar.

Belo Monte barajında yeniden grev

Belo Monte barajında çalışan 14 bin işçi geçen yıl Kasım ayında greve gitmiş, taleplerinin kabul edilmemesi üzerine inşaat altyapı çalışmalarının bir bölümünü ateşe vermişlerdi.

Nisan ve Mayıs 2013'te solcu sendika Conlutas'ın çağrısına uyan işçiler, bir kez daha greve gitmişti. Bu grev, ancak ordunun zorbalığıyla bastırılabilmişti. Şimdi de 25 bin işçinin CUT Sendikası'nın çağrısı üzerine başlattığı grev dünyanın üçüncü barajının inşasını tümünden felç etti.

Çin'de grev kazanımla sonuçlandı

Çin'in güneyinde bulunan, 10 milyon nüfuslu Stenzhen kentinde, Hollandalı ASM fabrikasında çalışan 5 bin işçinin 31 Ekim'de başlattıkları grev kazanımla sonuçlandı. Şirket, sendika ile hiçbir görüşme yapmadan fabrikanın bir bölümünü Shenzhen dışında bir yere kaydıracağını açıklamıştı.

22 gün süren grevin ardından patron, sendika ile masaya oturmak zorunda kaldı. Buna göre fabrika ile birlikte gitmek isteyen işçiler yüzde 20 daha fazla ücret ve daha fazla ödenek alabilecek.

Grev, başta komşu il Hong Kong'dakiler olmak üzere, bölgedeki işçiler tarafından büyük destek gördü.

Anlaşma sağlandı!

BM Güvenlik Konseyi'nin (GK) beş daimi üyesi (ABD, Çin, Rusya, İngiltere, Fransa) ile Almanya'nın (5+1) temsilcileri, Cenevre'de beş gün süren görüşmelerin ardından İran'la anlaşmaya vardılar. "Tarihi" diye nitelenen anlaşmadan tarafların memnun olduğu gözleniyor.

Tarafların eğilimi, anlaşmadan yanaydı. Sadece son dönemde sert açıklamalarıyla Fransa'nın tutumu dikkat çekiyordu. Ancak batılı emperyalistlerden bağımsız bir tutum alma gücünden yoksun olan Fransa, istemeyerek de olsa anlaşmaya imza attı.

Ambargo gevşetilecek

Varılan anlaşmaya göre, İran'a uygulanan ambargo kısmen gevşetilecek. Petrol satışından elde edilen, ancak yabancı bankalarda dondurulan hesapların 7 milyar dolarlık kısmı İran'a iade edilecek. Anlaşmaya göre bankalar, finans kurumları ve sigorta şirketlerinin, İran'la çalışmalarının önü açılacak.

Ambargonun gevşetilmesi, büyük tekellerin öncelikli talebiydi. 80 milyon nüfuslu İran'ın pazarından mahrum kalmaktan, petrol zengini bu ülkeyle mali ilişkiler kuramamaktan şikâyet eden şirketlerin talebi göz önünde bulunduruldu. Petrol satışına getirilen sınırlamaların gevşetilmesi ise, hem İran'ın hem şirketlerin beklentileriydi.

Uranyum zenginleştirme %5'le sınırlanacak

Anlaşmada, ambargonun gevşetilmesinin yanısıra, İran'a uranyum zenginleştirme hakkı da tanınıyor. Buna karşılık İran da uranyumu %5 zenginleştirme ve elinde bulunan %20 oranında zenginleştirilmiş uranyum stokunu imha etmeyi kabul etti.

Nükleer faaliyetlerin sürdüğü şehirlerde daha fazla uluslararası gözlemciye izin vermeyi kabul eden İran'a, 6 ay boyunca yeni bir nükleer yaptırım da olmayacak.

İran da 5+1 devletleri de memnun

Anlaşmaya varılmasından sonra yapılan açıklamalar, "alan memnun/satan memnun" niteliğinde oldu. Her taraf anlaşmaya farklı anlamlar yüklese de, anlaşma, İran'ın da 5+1 devletlerinin de isteğine uygun görünüyor. Yapılan açıklamalardan bu sonuç çıkıyor.

ABD Başkanı Barack Obama: "Anlaşma, İran'ın nükleer silah yapmasını önlemeye yardımcı olacak önemli sınırlamalar içermektedir."

İran Cumhurbaşkanı Hasan Ruhani: "Anlaşma İran'ın nükleer haklarını teyit ediyor. Ambargonun

tamamen kaldırılması yönünde atılan önemli bir adımdır."

Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov: "Anlaşma önemli bir gelişmedir."

Almanya Dışişleri Bakanı Guido Westerwelle: "Uzlaşma bir dönüm notası olacak."

İngiltere Dışişleri Bakanı Wiliam Hague: "Anlaşma, dünya için iyi bir haber."

ABD Dışişleri Bakanı John Kerry: "Anlaşma, İsrail dahil müttefiklerimiz için bölgeyi güvenli hale getirecek."

Fransa Cumhurbaşkanı François Hollande: "İran'la uzlaşma, doğru yönde atılmış bir adımdır."

Siyonist İsrail'in tedirginliği arttı

Cenevre'den gelen, İran-5+1 devletleri anlaşması haberi, Tel Aviv'deki siyonist şeflerin tedirginliğini iyice pekiştirdi. Anlaşmayla ilgili açıklama yapan İsrail Başbakanı Benyamin Netanyahu, İran'la uzlaşmanın "tarihi bir hata" olduğunu iddia etti.

Yaptığı açıklamada, "Dünyanın en tehlikeli rejimi, dünyanın en tehlikeli silahını elde etme yolunda önemli bir adım attığı için, bugün dünya çok daha tehlikeli bir yer haline geldi" ifadesini kullanan siyonist başbakan, içine düştükleri umutsuzluğu yansıtmaktan öteye gidemedi.

Siyonist şeflerin tedirginliği anlaşılır bir durum. Zira bu anlaşma hem İsrail'in hem Yahudi lobisinin emperyalist güçler nezdindeki etkisinin zayıflama sürecine girdiğinin göstergesi olmuştur. Kısa süre öncesine kadar ABD ile müttefiklerinin Suriye'ye saldırılarını, sonrasında ise İran'ı hedef almalarını isteyen siyonist rejimin efendileri, olayların tersi yönde gelişmesiyle, tam bir hüsrana uğradılar.

Rusya'nın etkisi

Rus diplomatik kaynaklar, üzerinde anlaşma sağlanan planın, daha önce Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin tarafından hazırlandığını belirtiyorlar. Görünen o ki, Suriye'ye dönük ABD saldırısını savuşturan girişimin ardından, İran'la varılan anlaşmada da belirgin bir rol oynayan Rusya'nın bölgedeki etkisi, önümüzdeki süreçte daha da artacak.

ABD'nin Suriye ve İran'a karşı izlediği saldırgan politikayı kısmen de olsa yumuşatmaya başlamasında belirgin bir rol oynayan Rusya'nın, Ortadoğu'daki olaylar konusunda ABD ve müttefiklerini, şu veya bu şekilde yönlendirmeye başladığı gözleniyor.

Rus yetkililer, İran 5+1 devleti anlaşmasının, Suriye'deki krizin siyasi diyalogla aşılmasında da kolaylaştırıcı bir rol oynayacağını belirtiyorlar.

Baskıcı ve gerici ablukayı dağıtmak için...

Kuran kursları, İmam Hatip okulları yaygınlaştırılıyor, dinsel gericilik eğitim, kültür, medya aygıtlarıyla güçlendiriliyor, Alevi köylerine camiler yapılıyor, din dersi zorunlu hale geliyor.

Bugün dizginlerinden boşalmış baskı ve gericilik uygulamaları ile yüz yüzeyiz. Dünya çapında yaşanan bunalımlar, sınıf ve halk hareketlerine neden olmakta, dünyanın dört bir yanında burjuvazi, iktidarını korumak veya sağlamlaştırmak için baskıyı ve gericiliği arttırmaktadır.

Özellikle işçi ve emekçi kitleleri uyutmak, mücadeleden uzak tutmak için ellerinden geleni yapan düzen güçleri, geleceği temsil eden sınıfı, işçi sınıfını kontrol altında tutmaya özen göstermektedir.

Ayrıca Haziran Direnişi bir kez daha göstermiştir ki, düzen gençlikten de öcü gibi korkmaktadır. Çünkü gençliğe hiçbir gelecek vaat edemediğinin farkındadır. Bu farkındalık gençliğin harekete geçmesini engellemek için elinden geleni yapmasına neden olmaktadır. Haziran Direnişi'nde en ön saflarda mücadeleye katılanların; en militan, dinamik, kararlı olanların; direnişte şehit düşenlerin genç olması, özellikle de işçi ve emekçi sınıflara mensup gençler olması bir çok şeyi ortaya koymaktadır. Bugün AKP'nin sürekli olarak gençliği diline dolması, üniversitelerde hakimiyet kurmaya çalışması, yakın dönemde Eylül sendromuna tutulması ve önden tedbirlerini alması, "evlenin" çağrısı, "kızlı-erkekli" yurt ve ev tartışmaları açarak baskı ve denetimi arttırmaya çalışmaları boşuna değildir.

Ancak, bugün AKP iktidarında vücut bulan baskı ve gericilik, sadece ona ait bir olgu değildir.

Baskı ve gericilik sınıflı toplumların tarihi kadar eskidir

Sınıflı toplumlarda iktidardaki sınıf, iktidarını korumak için din, yargı, eğitim, güvenlik vb alanlarda düzenin ihtiyaçlarına yanıt verecek kurumsallaşmalara

gitmiştir. Bu kurumsal yapılar gerici sınıf ideolojisinin devamlılığının sağlanmasında etkindirler.

Günümüzde de burjuvazi kendi sınıf iktidarını baskı ve gericilikle devam ettirmektedir. Göstermelik demokratik kurumlar, söz hakkı, seçme-seçilme hakkı palavraları, seçimler, parlamento vb. göz boyamadan ve düzen içi taraflaşmalara ve çekişmelere yön vermekten öteye bir anlam ifade etmezler.

Bugün AKP hükümeti, elinde bulundurduğu iktidar mekanizması ile tam da burjuva sınıf egemenliğinin devamlılığını sağlamak bakımından temel bir rol oynamaktadır. Zaten hükümet olarak yaslandığı güçler de bunun kanıtıdır. Ne Tayyip Erdoğan ne Abdullah Gül, ne Fethullah Gülen ne de diğerleri gökten inmiştir. Her birinin bir geçmişi, emperyalist ve burjuva güç odaklarıyla ilişkileri olmuş, özel olarak yetiştirilmiş kişilerdir. Ve her birinin kişisel tarihi AKP'den çok daha öncesine dayanmaktadır.

Elbette ki Türkiye'de de baskı ve gericilik AKP ile başlamamıştır. Burada gericilik derken sadece dinsel gericiliği değil, dinsel gericiliği de içine alacak bir şekilde burjuva gericiliğini kastediyoruz. Ancak dinsel gericilik siyasal bir güç olarak yavaş yavaş palazlanmış AKP ile bugün iktidar mekanizmasında etkin bir konuma ulaşmıştır.

Dünden bugüne dinsel gericilik...

Ne zaman ki toplumsal muhalefet güçlenmiş, sınıf ve gençlik hareketi sokaklara çıkmaya başlamışsa onun karşısında burjuva gericiliği de yükseltilmiştir. 1960'lar Türkiye'si sınıf mücadelesinin yükseldiği, sayısız miting, grevin, işgalin yaşandığı bir dönemdir. Yine aynı dönem katliamların, soruşturmaların, tutuklamaların tırmandırıldığı bir dönemdir.

1961'de Saraçhane'de grev hakkı için yapılan büyük işçi mitingi, 1963'te Kavel Kablo'da grev yasağını delen, grev hakkının sökülüp alınmasını sağlayan fiili grev, 1965'te Zonguldak'ta iki işçinin ölümüyle sonuçlanan, düzenin hava kuvvetlerini dahi harekete geçiren büyük işçi direnişi ve bir dizi işçi eylemi toplumu sarsmıştır. Bu hareketlilik karşısında gençlik de politikleşmekte, devrimcileşmektedir. FKF üzerinden gelişen hareket, Dev-Genç'in kurulmasıyla beraber devrimci-militan yanı daha da güçlenen ve gençlik hareketinin ihtiyaçlarına yanıt üreten bir gençlik örgütlenmesine kavuşmuş, hareketi daha da ileri çekmiştir.

Tüm bunlara düzen güçlerinin yanıtı baskı ve gericiliği arttırmak olmuştur. Özellikle dinsel gericilik ABD emperyalizminin hizmetinde politik bir iddia ile sokaklara dökülmekte, toplumsal muhalefeti bastırmak için devrimci kanı dökmekte kullanılmaktadır. Bunun en somut örneklerinden birisi 1969 Kanlı Pazar olayıdır. Kanlı Pazar yıllar öncesinden örgütlenmeye başlayan dinsel gericiliğin kanlı eylemlerinden bir tanesidir.

1963'te kurularak 2 yıl sonrasında hızla yayılmaya başlayan Komünizme Karşı Mücadele Dernekleri, CIA tarafından dinsel gericiliğin siyasal bir akım olarak şekillendirilmesi gerekliliği tespitinin ürünlerinden birisidir. Keza bu dernekler CIA tarafından finanse edilen kontr-gerilla örgütlenmelerdir.

Fethullah Gülen de buralarda yetiştirilmiştir. Erzurum Komünizme Karşı Mücadele Derneği başkanlığı yapmış, daha o günlerden ABD'nin karşı-devrimci yapılanmaları içinde yer almış, oralardan palazlanmıştır. Bugün de yine ABD'nin emrinde ve denetiminde icraatlarına devam etmektedir.

Yine aynı dönem Dev-Genç'e karşı gençlik içinde güçlendirilmek istenen dinci-milliyetçi Milli Türk Talebe Birliği'nin başında günümüz Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ü görüyoruz. Tayyip Erdoğan, Bülent Arınç, Mehmet Ali Şahin, Cemil Çiçek, Recai Kutan, Numan Kurtulmuş ve bir dizi AKP iktidarının bilindik simaları da o dönem aktif MTTB üyeleri.

12 Eylül sonrası: Dinci gericilik palazlanıyor!

12 Eylül askeri faşist darbesi ile baskı politikalarının yanı sıra dinsel gericilik özel bir tarzda güçlendiriliyor. Toplumu uyutmanın önemli bir aracına dönüştürülüyor. Kuran kursları, İmam Hatip okulları yaygınlaştırılıyor, dinsel gericilik eğitim, kültür, medya aygıtlarıyla güçlendiriliyor, Alevi köylerine camiler yapılıyor, din dersi zorunlu hale geliyor. Tüm bunlar, 12 Eylül darbesi ile yapılıyor. Yani ABD'nin bizzat yönlendirmesi ile...

Şimdiye kadar söylediğimiz herşey dinsel gericiliğin AKP ile başlamadığını, çok daha uzun erimli politikalarla palazlandırıldığını ortaya koyuyor. Ancak 80'lerden sonra dinsel gericilik siyasal bir akım olarak güçlendiriliyor. Bunda ABD'nin Ortadoğu politikalarının dolaysız etkileri var. Erbakan Başbakan oluyor, Tayyip Erdoğan İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı oluyor. Dinsel gericilik devlet içinde yer ediniyor. Cemaat

güçleniyor, düzen içi çatışmada güçlü bir taraf haline geliyor. Tayyip Erdoğan belediye başkanlığı döneminde ABD büyükelçileri ve ABD kuruluşları ile yakın temaslar kuruyor, özel olarak eğitiliyor, yönlendiriliyor ve hazırlanıyor. 2000'lerle beraber AKP kuruluyor. Bugün gelinen noktada ise siyasal anlamda dinci gerici, sadece bir sermaye kesiminin temsilciliğinden öte ABD emperyalizminin ve teknelci burjuvazinin desteğini arkasına almış, düzen içi çatışmalardan güçlenerek çıkmış ve devletin tüm kurumlarında etkin hale gelmiş bir iktidar mekanizmasına dönüşmüş bulunuyor.

Bu yüzden bugün dinsel gericiliği tartışacak, onu emperyalizmden, burjuva gericiliğinden bağımsız ele alamayız. Gericiliğe karşı mücadeleyi de toplamında onu var eden, on yıllardır güçlendiren sisteme karşı mücadeleden bağımsız düşünemeyiz.

Baskı ve gericiğe diren, örgütlen!

12 Eylül darbesinin ardından YÖK ile birlikte kurumsal bir işleyiş halini alan baskı politikaları üniversitelerde siyasal faaliyetin engellenmesi ile, düşünmeyen sorgulamayan bireylerin yetiştirilmesiyle, soruşturmalarda, milliyetçi ve dinci gericiliğin kontr-gerilla örgütlenmeleri ile tahkim ediliyor. ÖGB'lerle, sivil-resmi polislerle, kameralarla, turnikelerle, ajanlaştırma politikalarıyla gençlik üzerinde baskı ve denetim artırılıyor. Bütün bu baskı ve denetim sıradanlaştırılmaya, kanıksatılmaya çalışılıyor.

Bugün dinci gericilik bir politika olarak gençliği taraflaştırmak için özel bir tarzda kullanılıyor. Dahası "kızlı-erkekli yurt / ev" vb tartışmalar ile gençlik üzerindeki baskı ve denetim artırılmak isteniyor.

Paralı eğitim uygulamalarıyla eğitim hakkını kullanamayacak duruma gelen bir gençliğe 'evlenin' çağrısı yapmak, aynı şekilde büyük bir barınma sorunu varken meseleyi kadın ve erkek yurtlarının yan yana olmasını, kadın-erkek aynı evde kalma-kalmama tartışmasını ortaya atmak bu aynı amaca hizmet ediyor.

Gericici düzen güçleri tarafından gündeme getirilen bu tartışmaları

doğru eksene oturtmak, bugün için en temel ihtiyaçtır. Bu eksense şöyle ifade edilebilir. Gençlik kitleleri içerisinde tarflaşma yaratmak için devreye sokulan gerici uygulamalara karşı mücadele edilmelidir. Bütün bir gençliğin sosyal, siyasal, kültürel ve akademik sorunları üzerinden etkin bir çalışma ortaya konmalı, gericiliğin gençliğin birleşik mücadelesini baltalamak için devreye soktuğu bozguncu ve karşı-devrimci politikalar etkin bir şekilde teşhir edilmektedir. Tüm bu çalışma bu sorunların kaynağı olan düzenin teşhiri ve alternatifiyle, devrim ve sosyalizm propagandası ile birleştirilebilmelidir.

Dinsel gericilik eliyle yapılmaya çalışılanın gençlik üzerinde baskı ve denetimi arttırmak olduğu gözden kaçırılmamalıdır. Bu noktada gençliğin gelecek ve özgürlük talebini daha yüksek sesle haykırmak gençlik mücadelesinin büyütülmesi bakımından elzemdir.

Bugün yapılması gereken Haziran Direnişi'nden öğrendiklerimizi uygulamaktır. Direnişe geçmektir, direnmektir. Çünkü direniş özgürleştirir, direniş insan olarak var olmamızı sağlar. Elbette Haziran Direnişi, örgütlü olmanın ne kadar yaşamsal ve yakıcı olduğunu tüm yalınlığıyla bir kez daha ortaya koymuştur. Zira Haziran'daki en temel zaafiyet kitlelerin örgütsüzlüğü, en kritik eksiklikse devrimci bir önderlik idi. Belki milyonlar sokaklardaydı ancak örgütsüzdü.

Halihazırda gençlik de alabildiğine örgütsüzdür.

Olduğu kadarıyla da büyük oranda reformizmin etkisi ve denetimi altındadır. Belki geniş gençlik kesimlerine ulaşabilmiş değillerdir - zaten onları kucaklayabilecek ne bir politikaya ne de örgütsel zemine sahiptirler- ancak gençlik içinde sol adına en etkin güç bugün için reformizmdir. Bu nedenle reformizm gençlik hareketinin önünde aşılması gereken bir engel olarak durmaktadır.

Bu yüzden gençliğin devrimci birliğini politik bir gençlik örgütlenmesi etrafında şekillendirmek, bu noktada ısrarla politikalar üretmek, örgütlenme ihtiyacını böylesi politik bir hat ve birliktelikle karşılamaya çalışmak günün en temel görevidir. Bu yüzden baskılara ve gericiğe karşı direnmek ve örgütlenmek, devrimci politik faaliyetin temel eksenini oluşturmaktadır. Diren ve örgütlen çağrımızın karşılık bulması, gençliğin devrimci bilikliliğini ve örgütlenmesini yaratacak zemini her geçen gün olgunlaştıracaktır.

Ekim Gençliği

İstanbul'da Ekim Gençliği faaliyetleri...

Ekim Gençliği okurları İstanbul'da faaliyetlerini sürdürerek devrim ve sosyalizm çağrısını yükseltmeye devam ediyor.

Ekim Devrimi semineri

Hafta başından itibaren İstanbul Ekim Gençliği tarafından çalışması ve duyurusu yapılan Ekim Devrimi konulu seminer 22 Kasım'da gerçekleştirildi.

Etkinlikte ilk önce kısa bir açılış konuşması yapıldı. Ardından "Ekim devrimi yolumuzu aydınlatıyor" şiarlı sinevizyon izlendi. Sinevizyon gösteriminden sonra seminer kısmına geçildi.

Seminer kapsamında Ekim Devrimi'ni anlatan ve parti-sınıf-devrim ilişkisine vurgu yapan bir sunum gerçekleştirildi. Sunumdan sonra söyleşi kısmına geçildi.

Söyleşide öğrenciler söz alarak özellikle Haziran Direnişi'nin deneyimleri üzerinden örnekler verdiler. Sosyalist devrim süreciyle ilgili tartışma yürütüldü. Devrimde işçi sınıfının öncü rolüne dikkat çekilerek işçi sınıfı için devrimci bir partinin yaşamsal olduğu ifade edildi.

Kısa bir aranın ardından üniversiteler ve gençlik mücadelesi üzerine sohbetler gerçekleşti. Etkinlik Ekim Devrimi'nin 96. yılında Yeni Ekimler'in Partisi'ni büyütme çağrısı yapılarak sonlandırıldı.

Alaattin'in Karadağ anıldı

Ekim Gençliği, 25 Kasım'da Hergale Meydanı'nda söyleşi yaparak, 19 Kasım 2009 tarihinde Esenyurt'ta polis tarafından katledilen komünist işçi Alaattin Karadağ'ı andı.

Öncelikle, Alaattin Karadağ ile ilgili olarak Kızıl Bayrak'ta yayınlanan yazı okunduktan sonra, bu yiğit devrimcinin yaşamı ve mücadelesi üzerine konuşmalar gerçekleştirildi. Konuşmalarda, devrimci mücadeleye vurgu yapılırken, bugün mücadele etmekten başka bir alternatif olmadığı ifade edildi. Alaattin Karadağ'ın da mücadele yolunu seçtiği ve bu tercihini doğru bir örgütlenme ile ete kemiğe büründürdüğü söylendi. Söz konusu devrimci örgüt ve faaliyet olduğunda, gözünü bile kırpmadan canını ortaya koyduğu belirtildi.

Söyleşi kapsamında mücadele ve örgütlenme üzerine sohbet edildi. Başta Alaattin Karadağ olmak üzere, devrim şehitlerinin mirasına sahip çıkmanın tek yolunun, uğruna tereddütsüzce öldükleri devrim davasını omuzlayıp yükseltmek olduğu vurgulandı.

Polis üniversiteden kovuldu

Dönemin başında yapılan forumda alınan "sivil polislerin görüldüğü yerde teşhir edilmesi" kararını hayata geçiren Ekim Gençliği okurları, Edebiyat Fakültesi'nde dolaşan bir sivil polisi öğrencilere teşhir ettikten sonra üniversiteden kovdular. "Elinde Ali İsmail'in, Ahmet Atakan'ın ve onlarca devrimcinin kanı olan polislerin üniversiteye giremeyeceği" vurgulanandıktan sonra, "Katil polis üniversiteden defol!" sloganı atıldı.

Öğrencilerin alkışlarla destek vermesi ile sivil polis arkasına dahi bakmadan kaçmak zorunda kaldı.

Ekim Gençliği / İstanbul

Emekçi kadınlar mücadeleyi büyötmeye çağırdı

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü vesilesiyle emekçi kadınlar baskıya, şiddete ve sömürüye karşı mücadeleyi büyötmeye çağırdı.

İzmir

İzmir Emekçi Kadın Komisyonu, "evde, sokakta, işyerinde, hapishanelerde kadına yönelik şiddete son" dedi.

Yoğun bir ön hazırlık süreciyle işçi ve emekçi kadınlar çeşitli araçlarla mücadeleye çağırıldı.

24 Kasım günü, Karşıyaka İzban çıkışında buluşan İzmir Emekçi Kadın Komisyonu, ajitasyon konuşmaları ve marşlar eşliğinde yürüyüş yaptı.

Yürüyüş boyunca yapılan konuşmalarda kadınların mücadele yürüyüşünün tarihine ve kazanımlara dikkat çekildi. Ayrıca kapitalizmin şiddet üreten yüzü ve AKP gericiği teşhir edilerek kadınlar mücadeleye çağırıldı. Yürüyüş Karşıyaka İş Bankası önünde son buldu.

Emekçi Kadın Komisyonları adına hazırlanan basın açıklaması okundu. Açıklamada 25 Kasım'ın anlamına değinilerek, kadının cinsel kimliğinden dolayı tarih boyunca ezilmişliği ve sömürsünden bahsedildi. Şiddetin her türlüşünü en ağır şekilde yaşayan kadınların, mücadeleden başka kurtuluşu olmadığı vurgulandı.

Açıklamanın ardından emekçi kadınlar hazırlamış oldukları sokak oyununu sergiledi. Oyunda kadının çok yönlü ezilmişliğine dikkat çekildi. Bursa'da fabrika yangınında ölen tekstil işçisi kadınların, Ceylan Önkol şahsında küçük yaşta katledilen Kürt çocukların, yine çocuk yaşta zorla evlendirilen çocuk gelinlerin ve hapishanelerde baskıya, işkenceye, tacize uğrayan devrimci tutsak kadınların anlatıldığı oyun ilgiyle izlendi. Etkinlik Çav Bella marşı ile sona erdi.

Adana

Adana Emekçi Kadın Komisyonu, 24 Kasım günü Sanayi İşçileri Derneği'nde bir söyleşi gerçekleştirdi.

Söyleşide ilk olarak 25 Kasım'ın tarihçesi anlatılırken, dünyada ve ülkede kadına yönelik şiddetin örnekleri rakamsal verilerle aktarıldı.

Sonrasında, şiddetin toplumsal kökenleri üzerine bir sunum yapıldı. Sunumda özel mülkiyetin ortaya çıkışıyla birlikte şiddetin ortaya çıkışı ve özellikle kadınların köleleştirilme sürecine değinildi. Şiddetin ortadan kaldırılması için de onu yaratan toplumsal koşulların bir devrimle değıştirilmesi gerektiği

vurgulandı.

Sunumun ardından yapılan söyleşide Haziran Direnişi ve Ekim Devrimi deneyimleri üzerinden çok yönlü tartışmalar yürütöldü. Emekçi kadınların örgütlü mücadele içinde özgürleşecekleri ifade edildi.

Gebze

Gebze Emekçi Kadın Platformu, 25 Kasım'da Mirabel kardeşleri anarak güncel saldırılara karşı kadınları mücadeleye çağırıldı.

Moda Giyim önünde bir araya gelinerek sloganlarla Eskiçarşı Çeşme önüne yüründü. Çeşme önüne gelindiğinde bir açıklama gerçekleştirildi. "Şiddetsiz bir toplum, adalet, eşitlik ve barış için diren kadın" denilen açıklamada AKP iktidarının cinsiyetçi politikaları teşhir edilirken, artan şiddet oranlarına dikkat çekildi.

Açıklamada, artan kadın cinayetlerinden, taciz ve tecavüzden bahsedildi. Yeni İstihdam Paketi ile artan çifte sömürü ve KESK'li kadınların tutsaklığı ve yaşadığı baskı ortaya konuldu. Eylem atılan sloganlarla sona erdi.

Küçükçekmece

Küçükçekmece Dayanışması, 25 Kasım günü Cennet Mahallesi'nde kadına yönelik şiddete karşı yürüyüş gerçekleştirdi.

Hürriyet Caddesi girişinde "25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü'nde sokaktayız!" ozaliti açarak yürüyüşe başlandı.

Yürüyüş boyunca sloganlar atılırken ajitasyon konuşmalarıyla da başta kadınlar olmak üzere tüm işçi ve emekçilere yürüyüşe destek verme çağırısı yapıldı. Çevredeki pek çok kişi alkışlarla eyleme destek verirken bazı kadınlar da yürüyüşe katıldı.

Hürriyet Caddesi'nin sonunda yapılan konuşmada ise bir kez daha kadına yönelik her türlü şiddete karşı mücadele çağırısı yükseltildi. Konuşmanın ardından kadına yönelik şiddete karşı toplanan binlerce imza postaneden Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'na yollandı.

Kızıl Bayrak / İzmir-Adana-Gebze-Küçükçekmece

25 Kasım'da kadınlar şiddete son dedi!

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü vesilesiyle kadınlar şiddete, tacize, tecavüze, sömürüye ve gericiliğe karşı sokaklara çıktılar.

Kadıköy

Çeşitli kadın örgütleri ve forumlardan oluşan İstanbul Kadın Dayanışması'nın çağrısıyla 24 Kasım'da Altıyol'da toplanan kadınlar, sloganlarla yolu trafiğe kapatarak Beşiktaş İskelesi'ne yürüdüler.

İskelede ilk olarak, üniversiteli kadınlar adına, ardından İstanbul Kadın Dayanışması adına basın açıklaması okundu. Yapılan açıklamalarda kadına yönelik şiddet uygulamaları çeşitli yönleriyle ele alınarak gerici iktidarın kadına yönelik yaklaşımları teşhir edildi. Eylem atılan sloganların ardından mücadelenin sokaklarda sürdürüleceğinin belirtilmesiyle sonlandırıldı.

Taksim

25 Kasım Kadın Platformu, kadına yönelik şiddete dikkat çekmek için Taksim'de eylem düzenledi. Ancak İstiklal Caddesi'nde gerçekleştirilmek istenen yürüyüş polis barikatıyla engellendi.

"Erkek - devlet şiddetine karşı isyandayız! Em li hember şiddete dewleta meri di nav raperine de ne!" yazılı pankartlarını açan kadınlar polis barikatına doğru

yürüyüşe geçti. Barikatın önüne gelen kadınlar burada sloganları ile polisin tutumunu protesto etti. Polisin dayatmasına karşı eylem oturma eylemi biçiminde sürdürüldü.

Oturma eylemi sırasında basın açıklaması Kürtçe ve Türkçe yapıldı. Açıklamada kadınların yaşadığı şiddet olayları ve AKP'nin gerici yaklaşımları teşhir edildi.

Ankara

Ankara Kadın Dayanışması tarafından yapılan eylemde Kolej'de toplanan kitle sloganlarla Ziya Gökalp Caddesi boyunca yürüdü.

Yürüyüşün ardından basın metni Kürtçe ve Türkçe olarak okundu. Basın metninde 25 Kasım'ın tarihi hakkında bilgi verilirken, Haziran Direnişi'nde kadınların özgürlük talebiyle sokaklardaki yerini aldığı belirtildi. İzmir'de Gezi tutsağı Elif Kaya'nın zorla çıplak aramaya maruz kaldığı hatırlatılan açıklamada genel olarak kadın sorununun temeli sınıfsal olarak değil erkek egemenliği üzerinden ortaya konuldu. Eylem, çekilen halaylarla sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Ankara

Ankara'da "Özgürlük, devrim, sosyalizm!" şiarı yükseldi!

Ankara BDSP, Ekim Devrimi'nin 96., Yeni Ekimler'in Partisi'nin 15. yılını, "Ekim Devrimi ışığında yeni dönem ve Gezi Direnişi" başlıklı etkinlikle selamladı. "Özgürlük, devrim, sosyalizm!" şiarının yükseltildiği etkinlik, 24 Kasım Pazar günü Tüm Bel-Sen Genel Merkez Konferans Salonu'nda, açılış konuşmasıyla başladı.

Ekim Devrimi ve Yeni Ekimler'in Partisi'nin selamlandığı, devrim ve sosyalizm vurgusunun yapıldığı açılış konuşmasında katılımcılara "hoşgeldiniz" denildi. Ardından Habip, Ümit, Hatice ve Alaattin Karadağ şahsında, devrim ve sosyalizm kavgasında şehit düşenler ve Haziran Direnişi sırasında katledilen 6 direnişçi için saygı duruşu gerçekleştirildi.

Etkinlik, Ekim Devrimi ışığında güncel süreci anlatan ve devrimci partinin misyonunu vurgulayan bir sinevizyon gösterimi ile devam etti.

Sonrasında, emperyalist-kapitalist sistemin içerisinde bulunduğu çok yönlü kriz anlatılarak bu krizin işçi ve emekçilere yansımaları üzerinde duruldu. Türkiye'de ekonomik, sosyal ve siyasal bir dizi alanda yürütülen saldırıların altı çizilerek "Özgürlük, devrim, sosyalizm!" şiarının anlamı üzerinde duruldu. Sunum konuşmasının ardından, etkinlik konuşmasını yapmak üzere söz BDSP temsilcisine bırakıldı.

BDSP temsilcisi: Devrime hazırlanıyoruz!

Yeni Ekimler'in Partisi'nin "savaşlar, bunalımlar ve devrimler dönemi" tespitinin doğruluğunun günümüzde yaşanan güncel örneklerle kanıtlandığının altını çizen temsilci, tarihsel deneyimlerle birlikte bu süreci eninde sonunda devrimlerin tamamlayacağını vurguladı. Son yıllarda dünyanın bir çok ülkesinde yaşanan kitle hareketlerinin, isyanların yeni devrimler döneminin habercisi olduğu belirtildi. Haziran Direnişi'nin de bu sürecin Türkiye'deki halkası olduğu söylendi.

Alaattin Karadağ anıldı

Etkinlik Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu'nun söylediği devrimci marşlarla devam etti. Devrimci faaliyeti savunurken polislerle girdiği çatışmada katledilen Alaattin Karadağ'ı da anan türküler söyleyen müzik grubunun coşkulu programının ardından etkinlik kavgalı alanlarında omuz omuza olma çağrısıyla sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Çapa'da kadın çalışanlardan eylem

Çapa Kampüsü Kadın Dayanışması'ndan kadınlar, 25 Kasım'da Çapa Tıp Fakültesi Monoblok binası önünde "Kadına yönelik şiddete son" pankartı açarak eylem düzenledi.

"Cinsel, sınıfsal, ulusal sömürüye son!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!" ve "Emeğimiz, kimliğimiz, bedenimiz bizizdir!" sloganları atılarak başlayan eylem, SES Kadın Komisyonu'ndan Zeycan Çınar'ın basın metnini okumasıyla devam etti.

Açıklamada, AKP iktidarının cinsiyetçi politikaları nedeniyle artan kadın cinayetlerinin, taciz ve tecavüz olaylarının arttığı, "barış süreci" içerisinde kadınların taleplerinin görmezden gelindiği ve yeni istihdam paketi ile çifte sömürünün devam ettiği belirtildi. Basın metninin okunmasının ardından eylem sonlandırıldı.

“Polis terörünün emrini verenleri yargılayın!”

Haziran Direnişi'nin ardından tutuklanan ve aylar sonra çıkarıldığı ilk duruşmada serbest bırakılan BDSP'li Burcu Koçlu'nun mahkemeye sunduğu savunması...

Öncelikle Haziran Direnişi'nde ölümsüzleşen 6 arkadaşımızı Abdullah Cömert, Ali İsmail Korkmaz, Ethem Sarısülük, Mehmet Ayvalıtaş, Medeni Yıldırım ve Ahmet Atakan'ı saygıyla anmak istiyorum. Onlar işçi sınıfı ve emekçilerin özgürlük ve eşitlik mücadelesinde yaşamaya devam edecekler.

Elime ulaşan iddianamenin içerdiği mantıksızlık ve yavanlıkları sanıyorum avukat arkadaşlarımız anlatacaklardır. Ben özellikle bu iddiaların kaynağında yer alan “Taksim Gezi Parkı eylemlerine” katılmış olma durumuna ilişkin konuşmak istiyorum.

Öncelikle bu iddianamede yer alan bazı tanımlama farklılıklarına ve bunun nedenlerine dikkat çekmek istiyorum.

“Taksim Gezi Parkı eylemleri” değil, Haziran Direnişi!

İddianamede, 31 Mayıs'ta başlayan ve Türkiye'nin dört bir yanına yayılan, insanların temel hak ve özgürlükleri için sokakları doldurdıkları muazzam kitle hareketinden “Taksim Gezi Parkı eylemleri” olarak bahsedilmiştir. Ve genel olarak kullanılan direniş tanımı tırnak içinde verilmiştir. Ardından da hiçbir mantıksal bütünlük kaygısı taşımadan ve hiçbir delil sunamadan çeşitli iddialar ortaya atılmıştır.

İddianamede “direniş” tanımlanmasının tehlikeli bulunması ve yerine Taksim Gezi Parkı eylemleri denilmesi belli ki son derece bilinçli bir tercihin ürünüdür.

Olaylar ya da Gezi Parkı eylemleri denerek ancak toplumsal yasalarla anlaşılabilir olgular kriminalleştirilmekte, böylece milyonları harekete

geçmeye iten iktisadi, sosyal ve siyasal sorunların üstüne nafile bir çabayla perde çekilmeye çalışılmaktadır.

Evet, 31 Mayıs'ta başlayan ve hepimizin tanık olduğu, kimimizin bizzat içerisinde kimimizin ise karşısında olduğu hareket her hangi bir olay değil emekçi halkın direnişidir. Evet direniştir. Baskıya zulme talana, sömürüye karşı direniştir. Bu ülkede işçiler, emekçiler insanlık dışı koşullarda çalıştırılmaktadır. Güvencesiz sigortasız, düşük ücretle çalışan bu insanların elinde kalan son hak kırıntılarına dahi göz dikilmiş durumdadır. Her yıl yüzlerce insan iş cinayetlerinde can vermektedir. Buna ek olarak iş güvencesi olmadığı gibi işsizlik de hayatın bir rutini olmuştur. Milyonlarca üniversite mezunu ellerinde diplomalarıyla sokaklardadır. Bu direniş işçi ve emekçilerin kendilerine reva görülen bu insanlık dışı yaşama isyanlarını anlatmaktadır. Bu onların baskıya sömürüye karşı direnişidir.

Bugün dünyada her 4 dakikada bir, bir kadın tecavüze uğramaktadır. Ülkemizde ise son on yılda kadına yönelik şiddet %1400 artmıştır. Kadının cinsel kimliğini aşağılamak hükümet sözcüleri için olağan bir davranış biçimi haline almıştır. Kadının kürtaj olup olmayacağından kaç çocuk doğuracağına kadar onu ilgilendiren sorunlarda kendinde karar verme yetkisi bulan bu zatlara cevabı kadınlar Haziran Direnişi'nde vermiştir. Kadın cinayetlerine, tacize ve tecavüze karşı kadının cinsel kimliğine yönelik saldırılara karşı kadınların direnişidir Haziran Direnişi.

“Benim gibi değilse yoktur” mantığıyla hareket eden hükümet, süregiden inkar ve imha politikalarını hayata geçirmeye devam etmektedir. Kürt halkının en

demokratik talepleri, Alevi kitlelerin temel hakları yok sayılmaktadır. Bu ülkede sırf Kürt olduğu için çocuk yaşta katledilen çocukların adıdır Ceylan Önkol, Uğur Kaymaz...

Bu ülkede yüz binlerce Alevi katleden bir padişahın adı köprülere verilmektedir. İnsanların yaralarına tuz basan bu zihniyete karşı bir direniştir. Kürdün, Alevinin, yok sayılanın, baskı ile inkâr edilenin direnişidir.

Sağlık ve eğitim hakkının gaspı, çevrenin sermayeye peşkeş çekilmesine karşı direniştir Haziran Direnişi.

Ortadoğu'da ABD emperyalizminin taşeronluğuna soyunan hükümet mazlum halkların katline ortak olma niyetindedir. Emperyalist savaş kan demektir, tecavüz demektir, ölüm demektir. Birkaç emperyalistin yeraltı zenginliklerini talan etmesi amacıyla milyonlarca insanın kanının döküldüğü bu savaş bizim savaşımız değildir. 31 Mayıs emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarına karşı halkların kardeşlik çağrısıdır.

Evet, bir kez daha ifade edelim ki, 31 Mayıs'ta başlayan eylemler salt Taksim Gezi Parkı eylemleri değil Türkiye'nin dört bir yanına yayılan ve 3-5 ağacın ötesinde, öncesiyle sonrasıyla bıçağın kemiğe dayandığı andır. Baskıya, zulme, talana, sömürüye karşı bir direniştir. Direnişi yaratan bu çok yönlü iktisadi, sosyal, kültürel sorunların üzerine perde çekmeye çalışanlarca bu gerçeği dillendiren bizlere “çapulcu”, “zavallı kemirgenler” dendi. “Marjinal”, şimdide sol örgüt mensubu ilan edildik. Nasıl tanımlarlarsa... İşte bu gerçeği dillendirenlerden 8'i burada, onlarcası hala zindanlarda, yüzlercesi bu mahkeme salonunda ve binlercesi ise sokaklardadır. Ve görülmektedir ki, tüm bunlar Haziran Direnişi gerçeğini karartmamaktadır.

Evet, iddianamede yer aldığı gibi halk kışkırtılmış sokağa yönlendirilmiştir. Ancak bunu yapan ne dış mihraklar ne de sol örgütlerdir. Bunu bizzat egemenlerin kendileri yapmıştır. Savaş, sömürü, baskı ve talan dışında birşey üretmeyen bu düzendir halkı sokağa döken. Bu düzenin hükümeti ve bizzat kitleleri hiçleştirilen üslubuyla bu ülkenin başbakanının kendisidir bunu yapan. Sömürü, baskı ve zorbalığın olduğu her yerde direnişte vardır. Dün de olmuştur yarın da olacaktır. Gaz bombası, cop, işkence, zindan, hatta darağacı, hiçbir baskı bunu durduramaz/durduramamıştır.

Sokakları dolduran, meydanları zapt eden insanlar en temel haklarını kullanmışlardır.. Baskıya sömürüye zulme karşı direniş haktır meşrudur.

Tam anlamıyla polis terörü!

İddianamede yer alan bir diğer tanımlama farklılığına gelelim. Görülmektedir, iddianame “polis terörü” tanımlamasından büyük bir rahatsızlık duymaktadır. Bu da onun yaşanan gerçeklerden ne kadar kopuk olduğunun başka bir göstergesidir. Oysa 31 Mayıs öncesinde ve sonrasında ülkenin dört bir

yanında pervasız bir polis terörü uygulanmıştır. İddianame bu gerçeği bilinçli bir tercihle görmezden gelmektedir.

Metinde eylemlerin gün gün bilânçosu verilmiş, şu kadar işyeri, bu kadar banka zarar görmüş, şu kadar polis yaralanmıştır denilmektedir. Peki ya Ethem, Abdullah ya da Ali İsmail'in neden adı yoktur bu iddianamede. Neden gözü oyulan onlarca insan, biber gazından ölenler yoktur? Hala komada olan Berkin Elvan'ın adı neden yoktur?

Bizler eşyayı adıyla çağırırız, elmaya armut demeyiz. 31 Mayıs'tan başlayarak özellikle İstanbul, Hatay, Ankara, İzmir'de polisin uyguladığı şiddetin adı tam olarak ve kelimenin gerçek anlamıyla polis terörüdür. İhtarsız bir biçimde silahlı kitlelere sanki bir düşman ordusuna saldırır gibi azgınca saldıran bu ülkenin polisidir. Eylemleri tetikleyen tam da bu terörün kendisidir. Bu terörün uygulayıcısı polisler, bizzat talimatı veren hükümet tarafından kollanmış, primler almıştır. Bu direniş için birilerini yargılamaya illa kararlı iseniz, bizi değil onları yargılayın.

İddianamede yer alanlar haklı ve meşru eylemlerdir!

Ben sizin "Gezi olayları" dediğiniz halk direnişine katılan milyonlarca insandan biriyim. Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim isteyen bir öğrenci olarak yer aldım direnişte. Okuduğu halde çalışmak zorunda olan biri olarak, bir işçi olarak yer aldım. Bir kadın olarak, hem Alevi hem de Kürt kimliğine sahip bir kadın olarak katıldım. Ve evet, insanın insan tarafından sömürülmediği bir dünya düşleyen bir sosyalist olarak bu direnişte yer aldım. Bunun için yargılanmaktayım. Oysa bu sıfatlar benim için onur ve mutluluk kaynağıdır, iddianamede iddia edilen aksine "suç" teşkil eden hiçbir edim barındırmamaktadır.

Aslında belli ki iddianameyi hazırlayanlar da bunun farkındadır. Bu yüzden milyonların direnişini açıktan yargılamayanlar "terör örgütleri" demagojisine sığınmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçilerin baskı ve sömürüye karşı birliğini savunan BDSP ve onun yaptığı eylemler suç unsuru gibi gösterilmektedir. Oysa bu eylem ve etkinliklerin tamamı, işçi sınıfı ve emekçilerin hak alma mücadelesine dairdir. İddianamede BDSP'ye yönelik tek bir yasadışı edim yoktur. İddianamede "suç" olarak geçen BDSP'nin de içinde bulunduğu eylemlere şöyle bir bakmak bu durumun açığa çıkmasını sağlayacaktır. Nedir iddianamede yer alan söz konusu eylemler?

- "İşçilerin emekçilerin haklarını savunan, anti demokratik uygulamalara karşı koyan devrimci avukatlara yönelik yapılan operasyonlara karşı basın açıklaması yapmak." Bu mudur suç olan? Hukukun temel güvencesi olan avukatlar bir sabah ansızın derdest edilip alınıyorsa, savunma hakları kısıtlanıyorsa, halen mahkemeye çıkarılmamışlarsa, buna karşı tepki göstermek mi suçtur gerçekte, yoksa tepkisiz, sessiz kalmak mı? Bu sorunun yanıtını mahkeme heyetine bırakıyorum

- "Devrimci önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 40. yılında düzenlenen yürüyüşe katılmak." İbrahimler, Denizler, Mahirler bu ülke, bu dünya daha güzel olsun diye mücadele ettiler. Bu uğurda hayatlarını verdiler. Onları asanları, katledenleri kimse hatırlamıyor. Ama onların adı hala yaşıyor/yaşayacak. Onlar işçi sınıfı ve emekçilerin gönlüne taht kurdular, hiç bir yasa bu gerçeğin üstüne geçemez. Üstelik bu insanlar ülkenin dört bir yanında her sene binlerce insan tarafından anılmaktadırlar.

- "1 Mayıs etkinliği düzenlemek." Birileri unutmuş olmalı, 1 Mayıs resmi bayram. Ne zamandan beri 1 Mayıs etkinliği düzenlemek suç oldu. Hangi yasayla gerçekleşti.

- "Kadın cinayetlerine karşı basın açıklaması yapmak." Bunun suç olarak istinat edilmesi o kadar acıdır ki. Söz konusu eylem yaşadığımız mahallede öldürülen bir kadınla ilgilidir. Bu kadının öldürülmesine yol açanlardan bazıları halen dışarıdadır. Her gün çiğ gibi büyüyen kadın cinayetlerine çanak tutanlar, sorumluları aklayanlar dışarıdadır. Biz bunun için mi kaç aydır tutukluyuz? "Kadın cinayetlerini durduralım" çağrısı mı "terör" suçu.

- "Tutuklama terörüne karşı yapılan basın açıklamalarına katılmak." Hukuksuz tutuklamalara karşı basın açıklaması yapmak suçsa, nerede kaldı anayasanın güvence altına aldığı düşünce özgürlüğü. Mesela biz kaç aydır tutukluyuz. Durumumuz üzerinden basın açıklamaları, eylemler, imza kampanyaları düzenleniyor. Bunu yapanlar şimdi "terör" suçlusunu mu. İddianamenin ortaya koyduğu ve BDSP'in "nasıl bir terör mekanizması" olduğunu "ispatlayan" eylemler bunlar.

Kayıt altına alamadığınız ya da iddianameye koyamadığınız diğer etkinliklerinden bazılarını ben sayayım:

- İş cinayetlerine karşı basın açıklamaları.
- İnsanca yaşama yetecek asgari ücret talebi ya da emekçi kadınların talepleri doğrultusunda imza kampanyaları.
- Emperyalist savaş ve kapitalist sömürüye karşı düzenlenen mitinglerde yer almak.
- İşçi sınıfının sendika hakları ya da gündemdeki sosyal yıkım saldırılarıyla ilgili broşür, afiş bildiri çıkarmak.

İddianamede yer alan ve almayan tüm bu eylem ve etkinlikler herkesin gözünün önünde yapılmaktadır. Sizin yasalarınız çerçevesindedir. Dahası haklı ve meşru eylem ve etkinliklerdir. Biz bunlar için yargılanmaktayız. İddianamenin ortaya koyabildiği başka bir fiil yoktur. Bu eylemlerle ilgili zamanında açılmış bir kovuşturma bile yoktur. Şimdi ise suç ilan edilmektedir.

İddianamenin bir anlamı yoktur!

Sözü çok uzatmayayım. Tüm bunlar malumun ilanidir. Tüm bu tuhafıklar bizim üstümüzden Haziran Direnişi'ni yargılama istek ve arzusundan kaynaklanmaktadır. Oysa milyonlarca insanın katıldığı talepleri ve mücadelesi meşru olan bir direniş yargılamaz. Bu yüzden bizim gibi sosyalist ya da muhalif kimliği bilinen insanlar seçilmiş, ortaya da hiç bir somut suç unsuru ortaya koyamayan bu iddianame çıkmıştır. Bu yüzden mantıksız argümanlarla sözde delillerle doldurulan iddianamenin kitleler nezdinde benin nezdinde de çok bir anlamı yoktur.

Savunmamın başından beri ifade ettiğim iki gerçek vardır. Biri sömürü ve zulmün karşısında direnişin kaçınılmazlığı ve meşruluğudur. Bir diğeri ise insanların hakları ve gelecekleri için örgütlenme hakkıdır. Bu iki gerçeğin iğdiş edilerek dayanıksız iddia ve ithamlara dönüştürülmesi sonucunda %52 engelli raporlu Myestenia Gravis hastası olmama rağmen 4-5 aydır keyfi bir biçimde tutuklu bulunuyorum. Ne için? Milyonların en meşru taleplerini haykırdığı bir direnişe katıldığım için! Üstelik sağlık sorunlarından kaynaklı olarak eylemlerin büyük kısmına katılmadığım halde. Bu durum bile bu davanın nasıl bir dava olduğu, altında ne tür bir niyet taşıdığı hakkında gereğince bilgi vermektedir.

Gezi Direnişi boyunca 6 insan öldürüldü. Yüzlerce insan yaralandı. Onlarcasının gözü çıktı. Berkin Elvan kardeşimiz hala komada. Ortada youtube'a yüklenmiş videolardan bile kolayca anlaşılabilir azgın bir polis terörü var. Ve tüm bunların sorumluları, bunlara emir verenler üzerinden hiçbir şey yapılmazken bizler tutuklu olarak yargılanıyoruz.

Tarihte böylesi utanç kaynağı davalar vardır. Şimdi utanarak ve hayretle dinlediğimiz bu davaların bir benzeri de bugün bu salonda gerçekleşmektedir. Mahkeme vereceği kararla bu davanın tarihe nasıl geçeceğine karar verecektir. Yalnız tahliyemi değil beraatimi de istiyorum. Bu davanın hiçbir hukuksal dayanağı yoktur.

Burcu Koçlu

** (Başlık ve arabaşlıklar metne tarafımızca eklenmiştir... / Kızıl Bayrak)*

Tutsak aileleri eylemlerine devam ediyor

İstanbul'da Gezi Direnişi Tutuklu Aileleri Platformu eylemlerinin 23. haftasında bir kere daha Galatasaray Lisesi önünde buluştu ve tutsak düşen direnişçilere özgürlük istedi.

Eylemde direniş sürecinde tutsak düşen ve Kandıra F Tipi'nde bulunan Anıl Çalışkan'ın mektubu okundu. Çalışkan mektubunda mücadeleye vurgu yaptı. Daha sonra ise tutsak aileleri konuşmalar gerçekleştirdi.

Basın açıklamasını okuyan Buse Birtekin, AKP iktidarının rehin tuttuğu direnişçileri mahkemeye çıkarmadığını ve serbest kalmalarını engellediğini dile getirdi. Birtekin, Gezi şehitlerinin failleri için açılan davaların kaçırılmasından bahsetti ve "Bizim için artık her yer direniştir. Nereye kaçarsanız kaçın, biz tutsak ve şehit aileleri olarak, insanlık onurunu taşıyanlar olarak peşinizdeyiz. Tutsak olan yakınlarımızın, şehit düşen canlarımızın adalet ve özgürlük mücadelesini boynumuzda kırmızı bir fular gibi taşıyacak, bu adaletsizliğin hesabını soracağız" dedi.

İzmir'de Gezi tutsaklarının aileleri ise 17. kez oturma eylemlerini gerçekleştirdiler. Aileler aynı gün Forumfest'in başlatmış olduğu festivalde stant açarak İzmir halkından çocuklarına sahip çıkma çağrısı yaptılar.

Basın açıklamasında hapisanelerdeki koşullara dikkat çekilerek Şakran Hapishanesi'nde çocuklara uygulanan işkence yöntemlerine ve kadın tutsaklara uygulanan tacizlere değinildi. Son olarak 20 Kasım Gezi duruşmalarından tahliye çıkmamasına dikkat çekilerek şunlar ifade edildi: "Kendi içinde dahi tutarsız olan düzenin yargısı, bizlere bir kez daha bizlerin, milyonlarca işçi ve emekçinin, ezilen, sömürülen halkların kurtuluşu için mücadele etmekten başka şansı olmadığını bir kez daha göstermiştir. Çocuklarımızı F tiplerinde tecride mahkûm edenler, elbet bir gün bunların hesabını verecektir."

Oturma eylemi duyurularla bitirildi. 3 Aralık'ta Bayraklı Adliyesi'nde görülecek mahkemeye çağrı yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul - İzmir

İzmir'de Gezi duruşmaları

İzmir'de 3. dalga Gezi operasyonlarıyla tutuklanan direnişçiler bu hafta mahkemeye çıkarıldılar.

İzmir'de 3. dalga operasyonuyla gözaltına alınan ve 5 aydır tutuklu bulunan Serdar Gür, Burcu Koçlu, Erol Özdemir, Yunus Kızıltaş, Soner İnanç, Abdullah Yüksel, Hüseyin Gülbitti'nin içerisinde bulunduğu duruşma 26 Kasım'da İzmir Adliyesi'nde görüldü. Duruşmaya Gezi direnişinin coşkusu ve ruhu hakimdi.

2 direnişçi tahliye edildi

İzmir Dayanışması, Gezi Tutsak Aileleri ve yakınları, 9 Eylül ve Ege Üniversitesi'nden öğrenciler, devrimci kurumlar 26 Kasım'da duruşma salonuna geçilmeden önce bir açıklama gerçekleştirdi.

Açıklamada davanın direnişçiler tutuklandıktan beş ay sonra görülmeye başlandığına, duruşmaların ve yargının polis eliyle hazırlanan fezlekelerle sürdürüldüğüne işaret edildi. Ayrıca açıklamada, egemenlerin yükselen kitle hareketinin önünü kesme şansı olmadığı, bunun için hareketi öncüsüz bırakma saldırısı ile öncelikle devrimcileri hedef aldığı ifade edildi.

Sabah saatlerinde görülmeye başlanan Gezi tutsaklarının davası akşam saat 19.30'da sonlandı.

Tutsakların kimlik tespitinin ardından savunmalara geçildi. Savunmalarda Gezi Direnişi'nin meşruluğu ve milyonların katıldığı bir direnişin yargılanamayacağı ifade edilirken, tutsaklar, savunmalarına Gezi şehitlerini anarak başladı.

Yaklaşık 7 saat süren duruşmanın ardından mahkeme heyeti, bir kez daha politik tavrını korudu ve hasta tutsak Burcu Koçlu ve Hüseyin Gülbitti hariç, tahliye vermedi. Duruşma ise 7 Şubat 2014'e ertelendi. Avukatlar tarafından mahkemenin ilk başında, "Heyetin takipsizlik kararı vermesi gerektiği, bu davanın ağır ceza mahkemelerinin görevi olmadığı" belirtildi. Ayrıca yapılan görüntü kayıtlarının yasadışı olduğu ve bunların dosyadan çıkarılması talep edildi. Mahkeme bu talepleri reddederek, tavrını ilerleyen saatlerde de sürdürdü.

Duruşmanın ardından, mahkeme salonun dışında bekleyen kitle, öfkeli sloganlarla İzmir Adliyesi'ni terk etti. Adliye önünde Gezi Tutsak Aileleri adına bir açıklama daha gerçekleştirilerek, tüm Gezi tutsakları bırakılana kadar mücadelenin sürdürüleceği belirtildi.

3. dalga operasyonlarında tutuklanan diğer

direnışçilerin duruşması ise 20 Kasım Çarşamba günü Bayraklı Adliyesi'nde görüldü. 3'ü tutuklu olmak üzere EÖC'lü 4 direnişçinin yargılandığı davada, tutsakların tutukluluk hallerinin devamına karar verildi. Tutsak EÖC'lüler Görüş Atıcı, Yasin Sünger ve Orhan Yıldız'ın cezaevine geri gönderildiği duruşma 13 Şubat 2014 tarihine ertelendi.

Saat 14.30'da ise tutsak Halk Cepheleler mahkemeye çıkarıldı. 5'i tutuklu 6 Halk Cepheleli'nin yargılandığı duruşmada da tahliye çıkmadı. Tutsak direnişçiler Miraç Vahiç, Barış Yalçın, Ulaş Arslan, Faruk Erdoğan ve Hicri Selviler'in tutukluluk hallerinin devamına karar verilirken, bir sonraki duruşma yine 13 Şubat 2013 tarihine ertelendi.

İzmir'de daha önce tutuklanan ve ara kararla serbest bırakılan Gezi direnişçilerin bir mahkemesi de 22 Kasım'da görüldü. Mücadele Birliği Platformu çalışanlarının yargılandığı dava öncesinde İzmir Dayanışması ve Mücadele Birliği tarafından açıklamalar yapıldı. Açıklamanın ardından yargılanan direnişçilerin aileleri ve yakınları duruşma salonuna girdi. Bir sonraki duruşması 24 Ocak'a ertelenen mahkemede tutuksuz yargılamanın devamına karar verilirken, mahkemeye gelmeyen iki direnişçi için de "mahkemeye çağırılma" kararı verildi.

BDSP'den yol kesme eylemi

İzmir'deki Haziran Direnişi tutsaklarının duruşmasının ardından BDSP, yol kesme eylemiyle mahkeme kararlarını protesto etti. "Gezi tutsakları serbest bırakılsın!" pankartının arkasında yürüyüşe geçen kitle, öfkeyle Bayraklı Postanesi ve İzmir Adliyesi önündeki ana caddeyi trafiğe kapattı. Burada konuşmalarla Haziran Direnişi selamlandı. Gezi tutsaklarının direnişe katılan milyonlarca insanı temsil ettiği, ancak 31 kişinin sosyalist ve devrimci oldukları için hedef alındıkları ifade edildi. Polis fezlekeleriyle hazırlanan iddianamelerle tutsakların 5 aydır Şakran ve Kırıklar hapisanelerinde tutuldukları belirtilerek dayanışma çağrısı yapıldı. 20 dakika süren yol kapatma eylemi, sloganlarla son buldu.

Kızıl Bayrak / İzmir

82 yıl sonra gelen 'adalet'!

Adalet, hürriyet ve eşitlik bir bütün olarak insanlık değerleri ancak yeni bir dünyada bulunacak. O güne, yeni bir dünyayı ellerinde yaratıncaya kadar lanet okutan adaletsizlikle yoğrulacak insanlık.

ABD'de adalet geliyor 82 yıl sonra. 82'lik bir yaşlı gibi, çürük bir elmanın içi gibi. Adalet geliyor bir siyahinin karşısına, Afrika güneşinin yaktığı yüze bakıp, geç kaldım diyor... Ve mezarına çiçek bıraktığı Scottsboro Çocukları'nın yanında ilk ölümünü hatırlıyor Adalet...

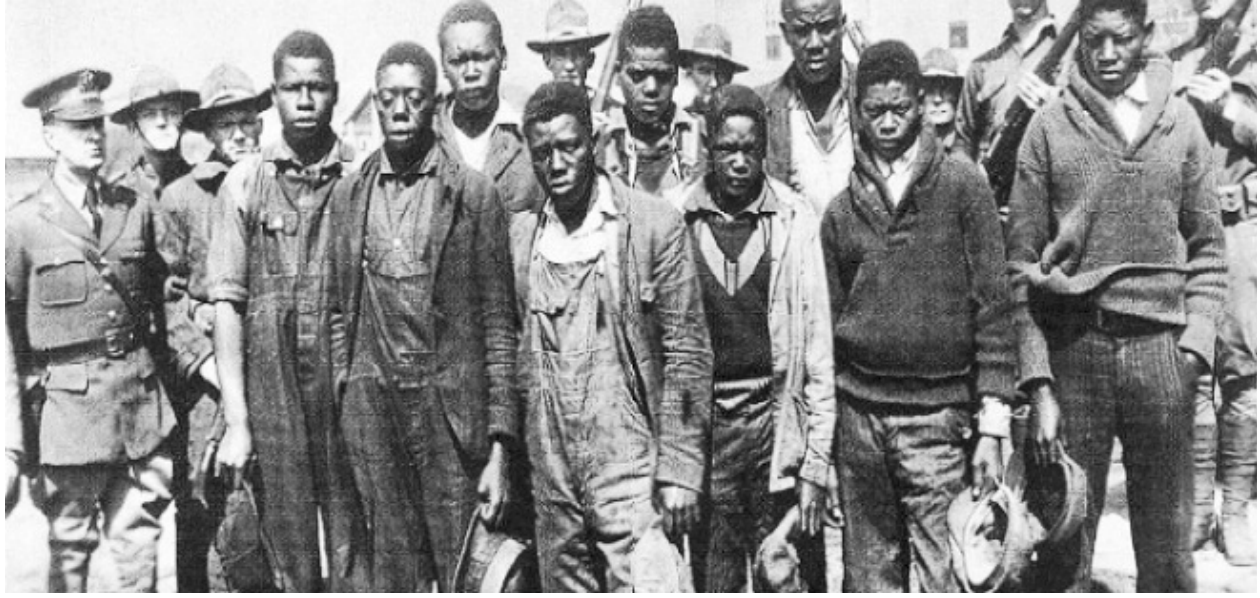
Adalet gecikmiyor. Zira yokken bir olgu ne gecikir ne azalır...

Çocukların oyunudur adalet, oyun oynarken eşitsindir. Açken eşitsindir. Yanındaki siyahi kardeşinden ne daha fazla ne daha az aç olabilirsin. Ölürken de adilsindir. Yaşamlarınız bir çift sözle alınırken elinizden, 9 genç ve tek adaletle birlikte idamınız infaz edilir. Ülkenin adı Amerika Birleşik Devletleri ise, siyahi olmak köleliğin kalktığı yıllarda da yine adaletsizliktir sana. Scottsboro Çocukları buna tanık, Scottsboro Çocukları böyle büyüdü. 82 yıl sonra Scottsboro Çocukları aynı adaletsizlikle öldürüldü.

9 gençler. ABD'nin Alabama Eyaleti'nde ürkek bir hayatın delikanlılarıydılar. Yaşamayı ne diğerlerinden fazla hak ettiler ama ölümü de diğer herhangi bir insandan daha fazla hak edecek bir adımları olmadı...

Scottsboro Çocukları dendi isimlerine. 9 siyahi gencin nam salmasının nedeni 1931'de tek bir şekilde mümkündü, suçlarıyla... Afrika kökenli 9 genç tecavüzle suçlandılar. Mahkeme denen düzen tiyatrosu adalet dağıttı eşitlik adına, hak adına ve hepsini suçlu buldu. Bir savaş tatbikatı gibiydi. 'Beyaz jüri' tarafından yargılanan 'siyahi gençler' suçlu ilan edildi. Renklerin ayrımı özgürlük Amerikas'ında 9 gence uğradı. Ne delil arandı ne de mantık. 5 genci davacı kadın mahkum ettirdi. Lakin biri çıktı, 6 yıl sonra 5 genci akladı! Bir sözle mahkum edilmek kolaydı ve yine beyaz bir kadının bir çift sözüyle aklanmaları da. Siyahilerden 5'i aklanmıştı işte. Ama adalet yine uğramadı Scottsboro Çocukları'na, zira geriye kaldı 4 genç. Ve geride kalanlar için başka hiçbir davacı ifadesini geri almadı.

Son bir ışıkta dokundu Clarence Norris'e. Ve ölmeden önce 1976'da "resmen" aklandı. Yaşamı biterken, onun bildiği resmi kayıta düştü kağıda. Suçsuzun aklanması kadar zor bir adalet pratiği yoktur yaşamda. Ezen-ezilen çelişkinin en temel yasıyken

adaletsizlik, bir bütün sınıf sömürü çarkında mahkumken nasıl özgürleşebilirdi ki Afrika kökenli siyahlar, Latin Amerika kökenli Meksikalılar. Ve bunun için 82 yıl sonra da gelmedi adalet. Adalet, hürriyet ve eşitlik bir bütün olarak insanlık değerleri ancak yeni bir dünyada bulunacak. O güne, yeni bir dünyayı ellerinde yaratıncaya kadar lanet okutan adaletsizlikle yoğrulacak insanlık.

"Bu gelişme, ülke olarak, pişmanlık duyulan günlerimizden bu yana ne kadar yol aldığımızın göstergesidir."

Kararın ardından sıralanıyor birbirine benzer cümleler. Konuşan konuşurken unutup zaten gençlerin masum olduğunu. Ya da biliyor düzenin kendisi için tek bir suç tanımı olduğunu, yine de bulunduğu karara şükrediyor. Fakat her ikisi arasında da bir fark yok sonuçta. Ezen ve sömüren ayaktayken, adalet gelmedi hiçbir toprağa. Adalet derdine yaşam kıyıcıların özürlerine razı olanlarsa ancak cellatlar kadar ortaktır suça. Ve belki de en çok kendi infazlarında yer alır bu adalet tanıkları.

Alabama Valisi Robert Bentley, "Scottsboro Boys, sonunda adalete ulaştı" diyor. Bir asır sonra ulaştığı iddia edilen adalet iade-i itibarsa eğer bir hatırlatmada

Fayda var. Irkçı adaletsizliğin sembolü haline gelen Scottsboro Boys davası, o topraklarda "vatandaşlık hakları" hareketinin gücü oldu. Gelen bir adalet kırıntısından ötedir 9 gencin anlamı. İtibarları siyahi her gencin adalet özleminde vardır. Scottsboro Çocukları kavga adadır sözün kısası. 9 genç, davalarıyla, ölümleriyle siyahilerin gelecek özlemi, eşitlik kavgasının adıdır. Bundandır 9 genç toprak altında olsa da davalarının aklanmasını sevinçle karşılayanların olması. Siyahi halkın özlemidir Scottsboro Çocukları'na verilecek gerçek adaletin umudu.

Bir sembol olarak Scottsboro Çocukları'ndan nicesi gelecek. 2012'te Trayvon Martin olacak adları. Ve onun için adalet arayacak siyahiler. Yol kesecekler, eylem yapacaklar. Martin, Scottsboro Çocuklarıyla aynı yaşta yada birkaç yaş fark vardı. Ama tenleri aynıydı. Bunun için hırsız olmasa da kapşonu kafasında olduğu için özel güvenlik tarafından vurulması makul neden sayıldı.

1931'de idama mahkum eden mahkeme ile 2013'te kapşonlu siyahiyi öldürmeyi makul sayan yargıcın aklı aynı mantıkla işlemiyor mu?

ABD'ye "Başkan" dahi olan siyahiler sömürü çarklarında en altta ezilmeye devam ediyor. Burjuvalar, renkleri dolar yeşilinden başka renkte görmezken, bindiğiniz otobüste hangi ten renginin oturacağını belirleyen ülkedesiniz işte.

Bugün "özgürlükler Amerikas" yeni bir ülke vaat ediyor siyahilere. Başkan bile olunan özgürlükler diyarı! Obama denen kukla, yüzü siyahi olsa da iplerini tutan sermayedarların akli beyazdır. Bunun için sömürü çarkları işçileri ezerken, siyahiler her zaman suçlu sayılırken, Başkan'ın siyah olması ancak uyuşturucu etkisidir. Kanınıza girdiğinde bir hayal, bittiğindeyse yaşamınızı çalan bir zehir.

Bunun için Başkan Obama, dökerken gözyaşlarını sahnede yeni katiller sokaktaydı. Ama bitmiyor kavga. İşte yine adalet isteyen sözünü sokakta söylüyor siyahiler. Irkçılık karşıtı hareket bitmeyen kavgasında nice Scottsboro Çocukları'nı kurtarmak için yürüyor. "Adalet dağıtacak yalnız nasırlı ellerdir!" diye söyleniyor son kelimeler...

"33 yıl geçse de unutmadık, unutturmayacağız!"

Cumartesi Anneleri eylemlerinin 452. haftasında 12 Eylül darbesi döneminde kaybedilen Hayrettin Eren için buluştular.

Hayrettin Eren faşist darbenin arkasından gözaltına alınmış, annesi Eren'i polis aracında görmesine rağmen gözaltına alındığı inkar edilmişti. Evlatlarının peşine düşen aile, Eren'in gözaltı listesindeki isminin bulunduğu sayfanın yırtıldığını da görmüş; dönemin Milli Güvenlik Kurulu ise Eren'in gözaltında olmadığını, arandığını söylemişti. Anne Elmas Eren hala oğlunu aramaya devam ediyor. Elmas Eren 2011'de Başbakan Erdoğan'la görüşmüş, "Senden oğlumun mezarını istiyorum" demişti.

Hayrettin Eren'in kardeşleri İkbal Eren ve Cemile Eren de eylemde yer aldılar. İkbal Eren yaptığı konuşmada Hayrettin Eren'in mücadele ettiği için ve devrimci kimliğinden dolayı kaybedildiğini dile getirdi.

Basın açıklamasını okuyan Mine Nazari de şunları ifade etti: "Evlatlarımızı en vahşi yöntemlerle hiçbir iz bırakmadan kaybedenler, onlar hiç yaşamamış gibi davransalar da hakikati unutturabileceklerini düşündüler. Ama bizim geçmişin hakikatini bugüne taşıyarak, toplumsal hafızada canlı tutma inadımızı hesaba katmadılar. Kemalettin Eren'in 'Hayri'yi aramaktan vazgeçmeyin' vasiyeti vicdanlarımıza emanettir."

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ayvalıtaş davasında aklama senaryosu!

Haziran Direnişi şehidi Mehmet Ayvalıtaş'ın katledilmesi ile ilgili davanın ilk duruşması Kartal Anadolu Adliyesi'nde görüldü. 21 Kasım'da görülen dava yargı ve polis terörüne sahne oldu.

Mehmet Ayvalıtaş'ın ailesi ve avukatların davaya katılmaları engellenmeye çalışıldı. Aile ve avukatlara biber gazı sıkıldı. Bunun üzerine adliye bahçesinde davayı takip etmeye gelen kitle adliye kapısına yüklendi. Öfkeli kitle yüzüne kapatılmaya çalışılan kapıları parçaladı. Aile, avukatlar ve kitlenin kararlı tutumu üzerine mahkeme geri adım atmak zorunda kaldı. Adliyenin diğer kapısında ise içeriye girmeye çalışan BDSP'lilere özel güvenlik saldırdı. BDSP'lilerin elindeki Mehmet Ayvalıtaş resmi güvenliklerce yırtıldı.

Mahkeme başladığı sırada dışarıda toplanan kitle sloganlarla bekleyişini sürdürdü ve burada bir forum gerçekleştirdi. Öğlen saatlerinde Ali İsmail Korkmaz'ın annesi, babası ve Ethem Sarısülük'ün annesi mahkeme salonundan çıktı. Ali İsmail'in annesi duruşma öncesi aileye ve avukatlara gaz sıkıldığını ve içeriye giren sivil ve resmi polislerin silahlı olduğunu açıkladı. Daha sonra avukatlar polislerin silahlı girmesine müdahale ettiler ve polislerin silahlı olduğu zapta geçildikten sonra polislerin salondan çıkıp tekrar silahsız girdikleri belirtildi. Ethem'in annesi ise savcıların AKP'nin savcısı olduğunu ifade etti.

Mahkemede silahlı polisler itiraz edildi ve polisler dışarıya çıkarıldı. Ancak polislerin tespit edilmeleri istendiğinde kameraların çalışmadığı söylendi. Mahkemenin tutumu davaya adli vaka süsü vermek, olayı bir kazaymış gibi göstermek oldu. Katilin tutuksuz yargılanmasına karar verildi ve dava 5 Şubat 2014 tarihine ertelendi.

Aile ve avukatların dışarıya çıkışı sırasında yeniden kapıda gerginlik yaşandı. Özel güvenlik ve polis kitleye biber gazı sıkı. Eylemciler girişteki güvenliklere tepki gösterdi ve giriş kapısına yüklendiler. İçeriden çevik polis geldi. Geriye çekilen eylemciler ellerindeki su şişelerini polise attı.

Daha sonra Ayvalıtaş ailesi ve avukatlar basın açıklaması yaptı.

Davaya Kadıköy'de tepki

Akşam saatlerinde Kadıköy-Altıyol'da toplanan direnişçiler, eylemlerine Gezi şehitlerinin isimlerini haykırarak başladılar.

Direnışçiler Boğa'dan Moda yönüne doğru yürüyüşe geçtiler ve yol boyunca sloganlarla birlikte devleti ve AKP hükümetini teşhir eden konuşmalar yaptılar. Moda'da bulunan "Mehmet Ayvalıtaş Meydanı"na gelindiğinde ise Volkan Ayvalıtaş bir konuşma gerçekleştirdi. Ayvalıtaş konuşmasında dava ile adaletin geriye gittiğini gördüklerini belirterek "buna rağmen susmayacağız, yılmayacağız" dedi. Ayvalıtaş, mahkemede yaşananlardan bahsederek katilin kendilerinden çok önce mahkemeye alındığını, aile ve avukatların ise daha sonra mahkemeye dahil edildiklerini söyledi. Ayvalıtaş konuşmasına kuzeninin ismini haykırarak son verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Bir belayı defetmenin derdinde, bunun eşiğinde bir ülke. Bunu gerçekten isteyen ve gösteren bir toplum var. Öyle ki bu defetme isteği, gerçeği ona başaşağı gösterecek kadar kabarmış görünüyor. Haksız değerler belki. Karşısında insana aklıyla düşünmeyi unutturacak, öfkesiyle düşündürecek cinsten, saplantılarını kendisinden olmayan herkese dayatmayı en temel taktiği haline getirmiş, sonradan görme bir iktidar düşkünü var. Yine de aklımızı sakındığımız sürece öfkelenmek iyidir, tepkiselliğini-duygusunu yitirmemiş insana ilişkindir, itiraz damarına denk düşer. Elbette ki akla, cesarete olduğu kadar öfkeye de ihtiyaç duyulacaktır direnmek için bu zor günlerin sancısına.

İleriye doğru her adım, her sıçrayış olumludur, önemlidir mutlaka ama olumsuz yönlerinin olmayacağı anlamına gelmez. Misal, '70'li yıllardaki büyük atılım. Türkiye için kırılma noktası olduğu kadar sonrasında gelen yenilgi, belini doğrultamayan solun referansı olmaktan kurtulamamıştır. Diğer türlü günümüzden koparmak olur. Mümkün müdür? Sonu yenilgi bile olsa fena mı oldu! Bu topraklara, bu ülke aklına sosyalizm mücadelesi bu atılımla kök saldı. Solu bu ülke tarihinden çıkarın, geriye köhne karanlıktan başka ne kalır ki. Hem yenilgisi olmayan kavga mı olur, hele ki bir kavga olarak sosyalizm, peşisıra gelen yenilgiler sonrası tek zaferden başka ne olabilir ki! Ne var ki, yenilgiye işaret etmek kadar mücadeleye yön vermek de gerekir, yoksa güncelliğe dokunmadığı sürece yapılan, politikanın nostaljik sunumu olur. Bu da tarihçilerin işidir.

"70'lerde olmadıysa bir daha da olmaz"cı örgüt düşmanı, mücadele kaçkını, 'özgürlük' düşkünü lümpenler sürüsünü bir yana bırakın. Kırk yıl sonra yeni bir atılım bütün yüküyle, zoruyla solun omuzlarında. Solun en azından kırk yıllık birikimiyle Gezi toprağına ayak basması gerekir. Yenilgiyi besleyen hatalardan kaçınmak gerekir, ittifak politikaları eski hamlığıyla tutmaz. 'Karaoğlan' sendorumunu tekrarlamanın ne Türkiye halklarına ne de solun tarihsel mücadelesine tek bir arpa boyu katkısı olamaz ama çalışacağı çok şey var.

Gezi bu haliyle iki yanı keskin Acem kılıcı. Düşmanına yöneldiği kadar bütün sahipsizliğine rağmen, 'sahibi'ne dönmesi de pekala mümkündür. Bu olursa, iktidar duvarına çarpacağı için değil içinde barındırdığı çelişik unsurlardan olur. Bu çelişiklerin varlığı rastlantısal değil elbette. Söz konusu bir halk hareketidir ve bütün toplumsal çelişikleri bünyesinde toplaması beklenir. Devrimci bir bakış bu çelişiklere, sürüp giden mücadelenin dinamiği haline getirme çabasıyla yaklaşır. Görmezden gelmekse, havlu atıp geçmişin anılarına sığınmaktır ya da kendini akıntıya bırakmaktır.

Çare direniş!

Aynı Gezi, başı olan ama son noktası konmayan, inişli-çıkışlı devam eden bir süreç. Hala son söz söylenmiş değil. Devlet ve düzenin, içli-dışlı bütün aktörlerinin konumlarını gözden geçirdiği, yeniden konumlandığı bir uğrak noktası. Düzenin ezberlerini bozan siyaset ve mücadele yöntemlerinin unutturulması, en azından terk edilmesi için iktidarıyla muhalefetiyle giriştikleri bir çaba var. Bu çabalardan en önemlisi, iktidara cansuyu olarak uzatılan seçim formülü birincisiyse, ikincisi de direnişle açığa vuran halk-devlet çatışmasındaki yalın gerçeğin iktidar-muhalefet eksenindeki kayıkçı kavgasında boğulmak istenmesidir.

Doğanın açık haliyle gösterdiği bir yasağı var. Basit, kış atlatılmadan bahara varılmaz! Kolaycılık, bunun tersini söyler, kestirme yol arayışındadır her zaman. Aradıkları kestirme yolların yanlışa çıktığı ne kadar tecrübe edilse de bu arayıştan vazgeçilmez. AKP karşıtlığının bir ucu bu kolaycılığa denk düşer ama iktidarın korkusu diğer ucunda saklı.

Bu kolaycılıktan beslenen, şu sıralar ateşte pişen kestaneleri toplama telaşında olup, Gezi'nin 'kutsal'larını sıçrama tahtasına dönüştürmeye çalışanlar da yok değil. Devlet baskısının yarattığı rüzgarla yelkenlerini şişiren, şimdiden korkunun karşı kutbuna mevzilenmiş, akçeli hesaplarını halkın hesabının önüne koyan sözüm ona çare diye pazarlananlar, pazarlayanlar!

Amerikalardan icazeti, cemaatten desturu, arkasına da İstanbul sermayesini almış vurguncu, soyguncu sürüsünü kimse de halka 'çare' diye anlatamaz. Soldan açık ya da örtülü dirsek temasına girecek olanlar, pazarlığa tutuşanlar bir kez daha düşünmek zorundalar! Gezi'nin bedelleri üzerine kurulacak pazarlık masası, kendi yeni başlamış ömürlerini sonlandırmaktan başka sonuç vermez.

Yaratıcı akıl 'çare'yi Gezi'nin her sokağında, her meydanında yeterince açığa koydu. Gezi'deki çare her şeyden önce edilgen tutarsızlıktan sıyrılmış, maddeye şekil verme çabasına girişmiş, iş başa düştü deyip, bedenini taşın altına koymuş direnişçi ruhtur. Bununla diğerini yan yana koymak Haziran Direniş'iine cepheden küfretmektir.

Gezi'yi geride bırakmış halkın, yeniden sandığa kanalize edilmesi hangi 'sosyalizan' aklın-taktiğin ürünüdür, kestirmek zor. Devlet ve düzenin, onun bütün baskı-kontrol mekanizmalarının, sonra sandığı ve meclisinin meşruiyetini önemli ölçüde yitirdiği, siyasetin kitlelerin dokunabileceği bir yer olarak meydanlara indiği bir dönemde sandığı-meclisi işaret etmek, halkı siyasetin dışına itmektir ve iktidar blokuna kaybettiği 'itibar'larını kazandırmaktan başka sonuç vermez.

H. Tübek

Devlet tutsakları öldürmeye çalışıyor!

Sermaye devleti hasta tutsaklar için 'ölüm' politikasını sürdürüyor. Hasta tutsakların durumu gün geçtikçe ağırlaşıyor. Tecrit politikalarının yanında sağlıksız koşullar hasta tutsakların sayısını gün geçtikçe arttırıyor. Son verilere göre 164'ü ağır olmak üzere 600'e yakın hasta tutsak var.

Abdullah Kalay için eylem

Demokratik Haklar Federasyonu Adli Tıp Kurumu önünde yaptığı açıklamada, cezaevlerinin en çok hak ihlallerinin yaşandığı alanlar olduğu ifade edilerek, devrimci iradenin işkencelerle teslim alınmak istendiği belirtildi. Hasta tutsakların tedavilerinin engellendiği, işkence ve cezalarla karşılaştığı ve son olarak da hücrelere takılan kameralarla tutsakların psikolojik baskı altına alınmak istendiği söylendi.

Cezaevlerinde yüzlerce hasta tutsağın bulunduğu ifade edilerek Abdullah Kalay'ın sağlık durumu aktarıldı ve serbest bırakılması istendi.

Açıklamanın devamında Adli Tıp Kurumu'nun ideolojik bir yaklaşım sergileyerek tedavisinin dışarıda yapılmasını engellediği ve Kalay'ın hapishanede hayatını sürdürebileceği kararı verdiği belirtildi. Adli Tıp Kurumu'nun hasta tutsakları ölüme terkeden bu yaklaşımı teşhir edilerek mahkemeler vb. kurumların egemen ideolojiye hizmet ettiği ifade edildi.

Devlet İvrendi'nin ölümünü bekliyor

Ölüm döşeginde bulunan hasta tutsak Cemil İvrendi'nin ailesi İHD İstanbul Şubesi'nde basın toplantısı düzenledi.

Basın toplantısının açılış konuşmasını yapan İHD Cezaevi Komisyonu üyesi Sevim Kalman, 20 yıldır PKK davasından tutsak olan Cemil İvrendi'nin İHD'ye yazdığı mektubu okudu. Kalman'ın paylaştığı mektupta İvrendi, hergün doktora gözükmesi ve 5 mg. kan sıvılaştırıcı ilaç alması gerektiğini ifade ediyor. İvrendi, geçtiğimiz yıllarda bacağına çıkan bir yaraya doktorların "riskli" olduğu bahanesiyle müdahale etmediklerini, ameliyat yarasının kapanmadığını ve sürekli kanamalar dolayısıyla kanlar içerisinde kaldığını söylüyor. Yürüme ve yatmada zorluk çeken hasta tutsak İvrendi kanamaya karşı kadın pedi kullanmak zorunda kaldığını dile getiriyor.

Kalman, tutsaklara tedavi sırasında kelepçe dayatmasında bulunulduğunu, hasta tutsakların yataklara kelepçelendiğini söyleyerek sözü Cemil İvrendi'nin yeğeni İbrahim İvrendi'ye bıraktı. İbrahim

İvrendi konuşmasında tutsağın da ailesinin de Adalet Bakanlığı'na ve Cumhurbaşkanlığı'na dilekçe yazdığını ancak dilekçelerin hiçbir karşılığının olmadığını söyledi. Yeğen İvrendi, Cemil'in son günlerini ailesiyle geçirmesini istediklerini ifade etti. BDP İl Eş Başkanı Emrullah Bingül de bir konuşma yaptı.

Mehmet Şerif Öner açlık grevinde!

11 yıldır PKK üyeliği gerekçesiyle tutsak olan ve müebbet hapis cezası alan Mehmet Şerif Öner tedavi hakkı için açlık grevi eylemini sürdürüyor. Kırıklar F Tipi Hapishanesi'nden sürgün geldiği Şakran T-1 Hapishanesi'nde dayatmalara maruz kalan Öner, idarenin tutumunu protesto etmek, taleplerinin karşılanması için eyleme başladı.

Nörolojik rahatsızlığı olan Öner, adli tutsaklarla hastaneye gitmeye zorlanıyor. Hapishanede ilk hastaneye gidişinde adli tutsakların saldırısına uğrayan Öner, bir daha adli tutsaklarla gitmek istemiyor.

İlaçlarını alamayan, tedavi edilmeyen Öner için ailesi de eyleme geçmeye hazırlanıyor. Hapishane idaresiyle görüşme talepleri reddedilen baba Ömer Öner, "Oğlumun hayatından endişe ediyorum. Oğlumun bir an önce tedavisinin yapılmasını, tedavi talebinin karşılanmasını istiyorum" diyor.

Oğlunun bir kez daha sürgün edilmesi ihtimalini ifade eden baba Öner, sözlerine şöyle devam etti: "Oğlumun tedavi talebi bir an önce karşılansın. Açlık grevi eylemini sonlandırması sağlansın. Aksi halde biz aile olarak yarından itibaren Şakran Cezaevi önünde açlık grevi eylemi başlatacağız."

Hasan Kaçar Adli Tıp'ın pençesinde!

10 yıldır cezaevinde olan Hasan Kaçar'ın durumu ağırlaştı. Kaçar'ın ailesi endişeli, Adli Tıp'ın 1.5-2 ay sonra Kaçar'ı göreceğini ama o kadar vakitlerinin olmadığını söylüyor.

PKK davasından müebbet hapse mahkûm olan 29 yaşındaki Kaçar, 6 ay önce Adli Tıp gözetiminden geçmesi için hasta mahpuslar için düzenlenen Metris R Tipi Cezaevi'ne sevk edildi.

Yaklaşık 1 aydır hastanede yatan ancak durumu daha da ağırlaşan Kaçar'a ankilozan spondilit hastalığının yanı sıra chron teşhisi kondu. Bu arada ailesi cezaevinden Adli Tıp Kurumu'nun 3 ay daha gözlem yapacağını öğrendi. Adli Tıp'n bu kararı verirken chron hastalığı teşhisini bilmediğini, durumun acil olduğunu vurguluyor.

Kadıköy'de dayatmalar boşa düşürüldü

Her yerde kültür sanat etkinlikleri düzenlemekle ve sanatçıya destekleriyle övünen Kadıköy Belediyesi, sokak sanatçıların müzik yapmasını yasakladı.

Kürtçe ağırlıklı sokak müziği yapan Brëmin Mızıkacıları adlı gruba, zabıtalardan ve sivil polisler müdahale etmeye çalıştılar. Zabıtalardan müzik yapılan yere müziği keserek gruba müziği bitirmelerini söyledi. Bunun üzerine çevredeki devrimci, yurtsever öğrenciler ve emekçiler gruba sahip çıkarak müzikten rahatsız olmadıklarını ifade ettiler. Zabıtalardan kendilerini haklı çıkarmak için şikâyet olduğu gerekçesini öne sürdüler. Öğrenciler şikâyet kaydını talep ettiklerinde zabıtalardan cevap veremediler.

Zabıtalardan, Belediye Başkanı Selami Öztürk'ün kararıyla müzik yapılmasının yasaklandığını söylemesi üzerine bir Ekim Gençliği okuru tarafından çevrede biriken emekçilere ve öğrencilere CHP Belediyesi ile sivil polisler teşhir edildi. CHP'nin özgürlükçülük maskesinin ardında yatanın baskıcı ve yasa dışı politikalar olduğu belirtildi. Bu alanda halkların türkülerinin kesin bir kararlılıkla söyleneceği ifade edildi.

Sokaktaki Kadıköylülerin de gruba sahip çıkmasıyla polisler ve zabıta alanı terk etmek zorunda kaldı. Müziğe halaylar eşliğinde devam edildi. Müzik bitene kadar devrimci ve Kürt öğrenciler herhangi bir saldırı ihtimaline karşı sokakta beklediler. Böylelikle kararlı duruşla yasakların bir hüküm ifade etmeyeceği gösterilmiş oldu.

Ekim Gençliği / İstanbul

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/46 * 29 Kasım 2013

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezih Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

“İşçi sınıfının onurlu birliği için...”

Bizi organize sanayi duraklarından tanırırsınız. Kayseri İşçilerin Birliği Derneği'nden, zora düştüğünüz her anda yanınızda oluşumuzdan bilirsiniz. Emegın korunması mücadelesinin başarısı için verdiğimiz emegın en önemli tanıkları sizlersiniz, siz işçilersiniz.

Kayseri'de emegın korunması mücadelesi büyüdükçe patronların öfkesi arttı. Patronların korkuları büyüdükçe saldırganlıkları arttı. Tehditleri büyüdü. Derneğimizi basıp, dağıtmaktan bahsedenler onlardı. Kayseri İşçi Bülteni'ni okuyan, dağıtan işçileri tehdit eden, işten çıkaranlar onlardı.

Baskılara rağmen kervan yürüyordu. Her gün daha fazla işçi haklarına sahip çıkıyordu. Emegın korunması mücadelesi yeni katılımlarla büyüyordu. İşçilerin hak arama, geleceğine sahip çıkma bilinci geliyordu.

Kurultay ve sempozyumlar birbirini izliyordu. Bunun doğal sonucu olarak işçilerin bilinci geliyor, örgütlenme ve mücadele isteği artıyordu.

Üçüncü Kayseri İşçi Kurultayı'nda çeşitli sektör ve fabrikalardan yaklaşık 100 işçi yanyana gelmiş, ortak sorunlarına ortak çözümler aramıştı. Ardından öncü işçiler emperyalist savaşa karşı, Kürt sorununun devrimci çözümü için harekete geçtiler. Bir buçuk aylık yoğun çalışmanın ardından 14 Nisan'da “İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Kurultayı”nı gerçekleştirdik. Yaklaşık 150 işçinin katılımıyla gerçekleşen kurultay emperyalist savaşa karşı, Kürt sorununun devrimci çözümü için atılmış mütevazı bir adımdı. Bu kurultayda işçiler Suriye'ye yönelik emperyalist savaş tehdidinde karşı tepkilerini ortaya koydular. Halkların kardeşliği mücadelesinde “biz de varız” dediler.

Kervan yürüyordu. Bu defa taşeron işçilik köleliğine karşı bayrak açtık. Zira taşeron işçilik köleliği ayyuka çıkmıştı. Türkiye genelinde taşeron işçi sayısı 1,5 milyona yaklaşmıştı. Kayseri'de ise 70 bine ulaşmıştı. Taşeron işçilik, işçi sınıfının bağrına saplanmış bir hançerdir. Bu hançeri işçilerin bağrından çıkarmak için gerekli olan, taşeron işçilerinin birliğiydi.

Taşeron İşçiliğe Karşı Mücadele Sempozyumu, taşeron işçilerinin mücadele birliği ve örgütlenmesi için atılmış mütevazı bir adımdı. Sempozyumun başarısı için çabalarımızı ortaklaştırdık.

Taşeron işçilik köleliği konusunda işçi sınıfını aydınlatmak ve taşeronluk köleliğine karşı örgütlü mücadeleyi büyütmek sempozyumun iki temel hedefi olarak öne çıktı.

Karayolu işçileri, Organize Sanayi Bölgesi işçileri, inşaat işçileri sempozyumun başarılı olması için güçlerini birleştirdiler. Sempozyum rüzgarını işyerlerine taşıdılar. Sempozyum hazırlık toplantılarının başarısı için çaba gösterdiler.

27 Ekim Pazar günü Taşeron İşçiliğe Karşı Mücadele Sempozyumu için biraraya geldik. Yaklaşık 100 işçi toplantı salonunu doldurdu. Toplantı salonundan işçilerin haklı öfkesi yükseldi. İşçilerin ağzından birleşince kazanılacağına ve ancak birleşince taşeron köleliğine son verileceğine dair sözcükler döküldü.

Kervan yürüyordu. Artık özelleştirme kaskacındaki Karayolu işçilerinin özgür bir kürsüsü vardı. Karayolları Kayseri 6. Bölge işçileri, Karayolu İşçileri Bülteni'ni çıkarmaya başlamışlardı. Özelleştirme karşıtı toplantılar birbirini izliyordu. Karayollarında çalışan taşeron işçiler başta kadro sorunu olmak üzere ekonomik ve sosyal sorunlarının çözüleceğine dair ninnilere eskisi gibi itibar etmiyorlardı. Benzer ninniler söyleyen sendika ağalarına da inanmıyorlardı.

Kervan yürüyordu. Kayseri İşçilerin Birliği Derneği işçilerin yanbaşındaydı. Dernek her gün daha fazla güçleniyordu. Gün geçtikçe daha fazla işçi derneğe gözünü dikiyordu. Daha fazla işçi derneğe bağlanıyordu. Öte yandan işçilere ulaşmak için, bilinç ve örgütlenme düzeylerini yükseltmek için dernek yöneticileri çabalarını arttırıyorlardı.

Korkuları büyüyordu. Çünkü kapitalizmin kölesi olmayacağı bilincini kuşanan işçilerin sayısı artıyordu. Hak arama mücadelesi yükseliyordu. İnsanca yaşamaya yeten ücret için mücadeleye katılan işçi sayısı artıyordu. Dahası işçi sınıfının öncü unsurları şahsında, işçi sınıfının iktidarı için mücadele zemini geliyordu.

“Durdurun!” dediler sermaye düzeninin bekçilerine...

Onlar da görevlerini yapmak için harekete geçtiler. Emegın korunması mücadelesinin öndekilere, yani bizlere saldırıp, arkadakileri, yani siz işçileri durdurmak istediler. Bizler şahsında teslim alınmak, mücadeleden koparılmak istenenler, siz işçilerdiniz.

Ansızın sabah uyku vaktinde bastılar evlerimizi... Dağıttılar derneğimizi... Dağıttılar kitaplığımızı... Emegın korunması mücadelesinin sıra neferi olan bizleri gözaltına aldılar. Kayseri Terör Şubesi başından itibaren bizi ‘terörist’ olarak tanımlayan asparagas haberleri patronların hizmetkarları olan basına servis etti.

Kayseri'de “sigortasız işçi kalmayacak!” demek mi ‘teröristlik’?

İşçi sınıfının insanca yaşayabileceği asgari ücret hakkı için mücadele etmek mi ‘teröristlik’?

Yârin yanağından gayrı her şeyin paylaşıldığı sosyalizm için devrimci sınıf mücadelesini büyütme mi ‘teröristlik’?

Tüm bu sorular bizi durdurmak için harekete geçen kapitalistlerin ve devletlerinin gerçek niteliğini anlamak için fazlasıyla yeterlidir. Bizler tıpkı dışarda olduğu gibi, cezaevinde de emegın korunması mücadelesinin, işçi sınıfının kurtuluş mücadelesinin öznesi olma onurunu taşımaya devam edeceğiz. Bu yolda bedel ödememiz gerekiyorsa, tereddütsüzce bedel ödeyeceğiz. İşçi sınıfının onurlu evlatları olma misyonunu layıkıyla taşımaya sürdüreceğiz.

Devirmeyen darbe güçlendirir. İşçi sınıfının kurtuluş mücadelesini daha da büyütür. Şimdi derneğimize, kazanımlarımıza daha fazla sahip çıkma zamanıdır. Şimdi işçi sınıfının örgütlü birliği için daha fazla çaba gösterme zamanıdır.

Hepinizi işçi sınıfının kazanacağına dair sarsılmaz inancımızla selamlıyoruz.

Haydar Baran - Uğur Candar

Sincan 1 No'lu F Tipi Cezaevi B2-64

Sincan / ANKARA

3. Kayseri İşçi Kurultayı
17 Nisan 2011

Sınıf Karşı Sınıf Kurultayı
14 Nisan 2013

Taşeron İşçiliğe Karşı Mücadele Sempozyumu
27 Ekim 2013